Scanned by CamScanner

Loveswept

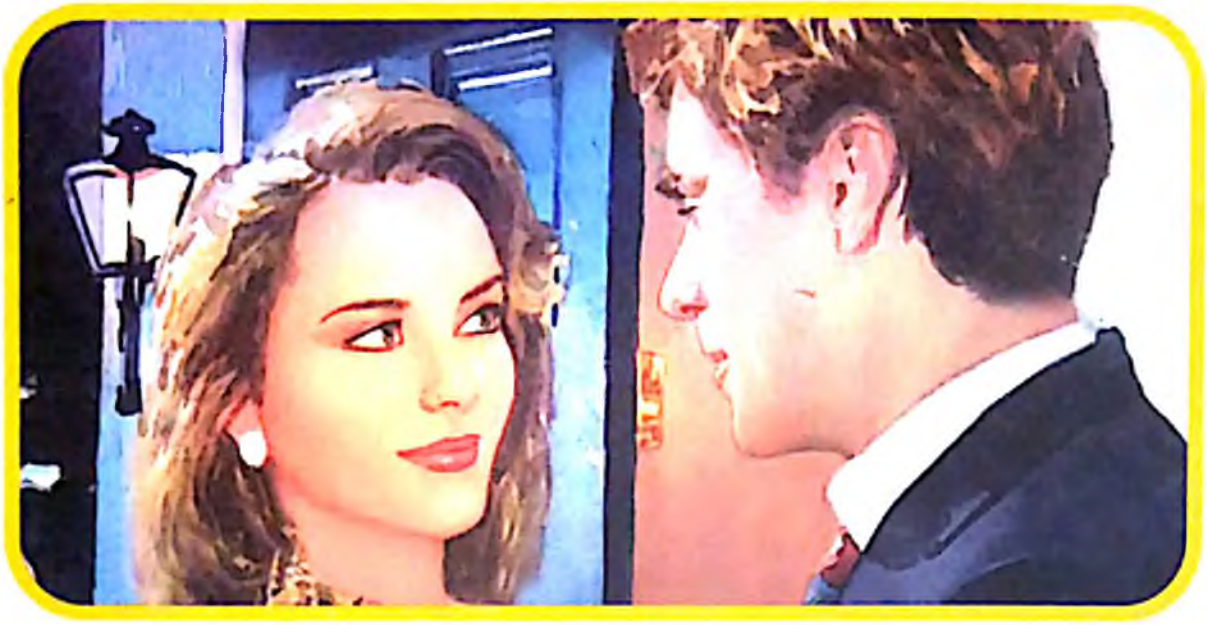

NEIL - GURA LUI ȘTIA SĂ SCOATĂ SUNETE MĂIESTRE ATÎT DINTR-UN SAXOFON, CÎT ȘI DIN TRUPUL FEMEII

El era o legendă vie a New Orleans-ului, un cîntăreț de jazz cu reputație scandaloasă, al cărui chip frumos era doar unghiuri și umbre întunecate, iar Andreea Post s-a hotărît să facă totul pentru a se apropia de el. Patima a cuprins-o însă pe ziarista dornică să-i pătrundă misterul și să scrie o poveste, pe care nu o mai auzise nimeni pînă atunci, despre omul a cărui muzică îi fermecase sufletul.

TIPUL DIBACI, CARE O FERMECASE, ERA ORICE, NUMAI DRĂGUȚ NU

Neil îi admira firea aprigă. Andreea se lupta cu singurătatea și cu dezolarea, temîndu-se că secretul ei ar frînge inima și încrederea lui Neil în dragostea ei.

Va reuși ea oare să-l asigure de sinceritatea ei și de faptul că îl iubea?

Lei 3900

Scanned by CamScanner

Loveswept

Olivia Rupprecht

Bărbatul care o fermecase

A. M.

Scanned by CamScanner

Hurts to Good

by Olivia Rupprecht

© copyright for romanian language
by MIRON

Toate drepturile asupra acestui titlu
aparţin Editurii MIRON.

© copyright grafică Editura MIRON.

LOVESWEPT© and the wave design are
registered trademarks of Bantam Books,
a Division of
Bantam Doubleday Dell
Publishing Group Inc.

Registered in U.S.
Patent and Trademark Office and elsewhere.
All rights reserved

Romanian language published
in cooperation with
Permissions & Rights Int. Ltd.

Scanned by CamScanner

Capitolul 1

Gura lui avea o notă de cruzime plăcută. Poate datorită deplinei stăpîniri a buzelor sau a modului senzual în care le îndepărta uşor cu limba ca să le mîngîie, umezindu-le puţin, înainte de a le curba într-un zîmbet dispreţuitor.

Linia gurii coborî uşor, apoi puţin înainte, pentru a supune instrumentul dorinţei lui. La prima atingere, gura Andreei tremură drept răspuns, apoi tînguirea joasă a saxofonului îi încîntă urechile.

În barul plin de fum, clinchetul gheţii din pahar era singurul acompaniament al lui Neil Grey şi

Scanned by CamScanner

scîrţîitul tocului ei pe hîrtie. Andreea Post, de la masa ei din faţă, se opri la jumătatea scrisului ca să se uite la el.

Cu ochii lui, de culoarea alunei, fixaţi în ochii ei, Grey ridică doar dintr-o sprînceană în semn că o remarcase, apoi făcu abstracţie de prezenţa ei, întorcîndu-se să facă dragoste cu saxofonul lui, în discursul pe care-l purta cu acesta, atingîndu-l şi suflînd în el.

Ea fu din nou pierdută în faţa rostirii pe care o plăsmuia Neil într-o interpretare unică, cum numai el era în stare să o facă, aşa cum erau şi compoziţiile lui de invidiat. Uşoara ondulare a coapselor lui se încheie cu o mişcare giratorie, sexy, urmată de demonstrarea măiestriei lui pe scenă, pe care o parcurse îndoindu-se, fandînd şi valsînd. Filtra în mod scandalos cu saxofonul, făcea, fără pardea, dragoste cu el, cu James Dean care se strîmba şi făcea cu ochiul, apoi îi mîngîia saxofonul între picioare, aruncînd un zîmbet către public parcă spunînd „cară-te sau înghite-o".

Acum îl urma şi restul orchestrei, dar Andreea subordona totul darului fenomenal al acestui om. Punînd tocul deoparte, simţi că ea şi publicul vrăjit, care se mişca pe marginea scaunelor în ritmul impus de el, vor fi răsfăţaţi de un artist deosebit.

Scanned by CamScanner

Un maestru muzician, care le permitea să asculte cît timp îi respectau dialogul cu instrumentul lui, fără să-i stînjenească stilul şi plătindu-şi consumaţia.

Totuşi, fără excepţie, erau de acord că Neil Grey, cu un trecut la fel de defăimător pe cît de plin de faimă era acum, era fierbinte, chiar mai fierbinte decît atunci cînd avusese succes, înainte de a atinge esenţa rockului.

– După părerea mea, ai un palmares destul de bogat, domnişoară Post. La vîrsta de douăzeci şi cinci de ani ai dumitale ai înregistrat un drum infernal în domeniul serviciilor neobişnuite, dar nu ai nici un fel de experienţă în domeniul barului.

La cîteva minute după terminarea ultimului număr al serii, Neil era în biroul lui, din spatele barului, bătînd la maşină comanda, la vechiul lui birou mare, care-i era atît de familiar. Se opri, se învîrti, rămînînd în picioare, cu încăpăţînare, în ciuda oboselii.

– Fii atentă să adaugi pe listă atribuţiile ce-ţi

Scanned by CamScanner

revin, care includ şi prepararea de cocktailuri, garnituri şi să te descurci şi cu beţivii.

– Învăţ repede, domnule Grey. Şi vreau slujba asta. Cum el continua să îi citească cererea, ea adăugă repede: Prima săptămînă lucrez gratis, dacă nu ai să fii pe deplin satisfăcut de serviciile mele, îmi poţi spune să plec. Ai numai de cîştigat şi nimic de pierdut dacă îmi oferi o şansă.

Părea a fi sinceră, aşa cum spunea. Sigur, soro, se gîndi el, de unde vii tu? De undeva din afara lumii spectacolului de pe Broadway? Nimeni nu oferă ceva pe nimic, mai ales serviciile acelea despre care vorbea ea întruna.

– Aşa stau lucrurile? rosti el tărăgănat. Neil îşi împleti degetele la ceafă şi îşi ţuguie buzele. El observase că ea îl fixase tot timpul interpretării. Buzele ei erau atît de moi şi de pline, că el ar fi fost dispus să-i plătească doar pentru cîteva ore de sărutat, după ce ar fi înţeles care-i era jocul. Meciul de sărutări, unul dintre exerciţiile lui preferate.

– Spune-mi, *chère,* eşti aici chiar pentru perspectiva pe care ţi-o oferă postul din barul meu sau ai altceva în minte? Poate că putem încheia o înţelegere, dacă nu pentru o posibilitate, poate pentru cealaltă...

Scanned by CamScanner

Ea stătea dreaptă în scaun, fixîndu-i cu ochii ei verzi, de pisică, gura, şi se răsti la el:

– Poftim? Faţa ei se întunecă puţin. Dar el nu putea spune dacă mina ei perversă, drăgălaşă şi îndrăzneaţă însemna că era entuziasmată sau şocată. Dar oricum, era o femeie drăguţă şi lui îi plăcea să-i asculte vocea clară şi pură.

– Eşti o fană a rockului?

– O fană a rockului! căscă ea gura, lăsînd să se vadă dinţii din faţă, uşor distanţaţi. Poate că nu era o fană a rockului. Poate că era una dintre fetele alea drăguţe despre care spunea Lou că foiau peste tot primprejur. Numai că Neil îşi închipuia că ele căutau ceva. De exemplu, respect sau angajare sufletească şi salvarea sufletului lui pierdut.

– O fană a rockului, repetă ea, ţintuindu-l cu privirea. De unde ţi-a venit ideea *asta?*

– Din felul în care te uitai la mine. Este... obişnuit. Modul ei de a roşi cu drăgălăşenie şi suspinul ei atît de deosebit, îl făcu să vrea să o mai audă o dată înainte de a o da pe uşă afară. Te-am văzut în rîndul publicului de mai multe ori săptămîna aceasta. Şi ai plecat aşa cum veniseşi, singură, aşa că am tras concluzia că nu eşti o prostituată dintr-acelea care fac trotuarul prin ma-

Scanned by CamScanner

halalele franţuzeşti, după agăţat.

– Sigur că nu, gîfîi ea. Şi de cînd este o crimă să te distrezi de una singură?

– Nu-i o crimă, dar o femeie sexy ca tine şi îmbrăcată mortal, apropo, costumul ăsta de paraşutist roşu-aprins este culoarea care te prinde, *chère,* m-a izbit în mod deosebit.

Ea se ridică brusc în picioare, prinzîndu-se cu mîinile de marginea biroului, aruncîndu-i o privire rece, care ar fi îngheţat şi un val fierbinte din New Orleans. Era o privelişte demnă de privit, cu părul roşu, buze roşii şi obraji şi mai roşii. Flacăra. Culoarea lui preferată. La dracu'.

– Domnule Grey, să fie clar. Sînt un fan care deţine toate înregistrările pe care le-ai făcut vreodată, iar unul dintre motivele pentru care vreau să lucrez aici este că ştiu că pot obţine postul, fără să-ţi plătesc un tribut greu; asta nu înseamnă însă că n-aş considera ca pe un privilegiu faptul de a mă culca cu un necunoscut care are, evident, o personalitate pe măsura cutezanţei sale scandaloase.

Neil adăugă la oferta ei de serviciu, observaţia: „dată dracului şi deşteaptă". Reţinîndu-şi rîsul, el îi zgudui spatele rezemat de scaun şi mimă o expresie îndurerată.

Scanned by CamScanner

– Îmi cer scuze dacă am tras o concluzie greşită, dar am vrut să fiu sigur. Întunecarea de pe chipul lui nu avu margini. La dracu', iar a dat-o-n bară comportîndu-se ca bietul băiat care fusese înainte de a învăţa modul potrivit de a discuta şi care cadra cu vîrsta lui. Voiam să spun doar că acesta este un local respectabil şi că intenţionez să îl păstrez aşa. Pentru mine este mai mult decît un night-club. Este...

Făcu o pauză. Pentru ce încerca să se justifice şi de ce nu mai părea ea supărată, ci se aplecase înainte, ca şi cum jinduia după o flecăreală savuroasă? Tot nu învăţase să-şi ţină gura şi să nu se mai încreadă în femei? Indiferent dacă era vorba de o invitaţie la un concert sau la masă, cunoscutele pretexte pentru flecăreală, aceste aventuriere urmăresc întotdeauna ceva, mă caută întotdeauna pe mine personal. *Femeile!* Nu trebuie să ai încredere în ele mai departe de un scuipat.

Neil scoase din buzunarul de la spate o sticlă învelită în piele şi trase o duşcă.

– Este mai gustoasă decît o femeie rea într-o zi bună. Plescăind din buze, aşteptă ca ea să strîmbe din nas cu dezgust şi să iasă din birou.

– Sînt sigură că este o chestiune de educaţie,

Scanned by CamScanner

spuse ea, cu glas plictisit. Să ne întoarcem la postul vacant de la barul dumitale.

În timp ce ea încerca să schimbe subiectul, trecînd la afaceri, el făcu constatarea că arăta ca o femeie care şi-a aranjat părul în aşa fel încît să-i poată ciufuli un bărbat, o femeie pe care un bărbat o poate lua de la mama ei de acasă, special cu această intenţie. Ar fi fost ostil să încerce să vadă dacă era aşa.

Un motiv în plus să o scoată de acolo înainte de a face vreo prostie şi să-i dea slujba. Dar nu o putea da pe uşă afară, pur şi simplu, doar pentru că se simţea atras de ea, atras *cu adevărat,* aşa că Neil se gîndi să-i dea un motiv să se care.

– Şi, în afară de asta, domnule Grey...

– Îţi place să arunci cu săgeata la ţintă? o întrerupse el.

– Să arunc cu săgeata? E-n regulă, cred că da, dar sînt mai bună la biliard. De ce? Ai un sector pentru jocuri la bar?

– Jocuri aici, *chère,* spuse el, bătînd cu un deget în birou. Negreşit că există jocuri în oraş şi eu sînt campionul necontestat. Vrei o demonstraţie? Neil trase elasticul cu care era legată mica ei coadă de cal. Atingîndu-şi scopul, lăsă elasticul să zboare în aer.

Scanned by CamScanner

Andreea tresări cînd bucata de elastic îi vîjîi pe lîngă ureche.

– Ţintit, şopti el cu un zîmbet plin de satisfacţie, privindu-şi victima.

Ea se uită peste umăr.

Elasticul atîrna de o săgeată înfiptă în spaţiul dintre două afişe, în mărime naturală, al lui Dizzy Gillespie şi al lui Al Hirt. Săgeata în discuţie era una dintre multele care decorau diferitele părţi ale trupului unei femei fascinante, în care Andreea o recunoscu pe fosta lui soţie.

Andreea îşi drese glasul, respirînd adînc.

– Bine lovit, spuse ea, arborînd un zîmbet.

– Am practică îndelungată. O privi peste umăr, iar ea îşi impuse să nu observe sudoarea care-i îmbrobona fruntea. Cum Andreea nu făcu nici un comentariu, el scotoci prin sertarul de sus al biroului şi scoase o săgeată. La cîştig sau la pierdere, spuse el, dacă nu nimereşti buricul.

– Aş prefera să termin interviul, dacă nu te supără.

– Ba mă supără. Ia săgeata! îi porunci el. Aşa-mi angajez eu oamenii. Privilegiul seniorului.

Acum era serios! Dacă exista o linie între genialitate şi nebunie, probabil că el călărea pe ea. Era omul ăsta capabil să zdrobească aparatul de

Scanned by CamScanner

filmat şi să aplice un pumn în ochii reporterilor? Ea nu avea nici o îndoială că da, chiar mai mult.

Dar acest *mai mult* umplea coloanele ziarelor de scandal. Andreea nu voia să-i copieze pe ceilalţi ziarişti şi să sape în jurul murdăriei lui Neil. Ca profesionistă, ea căuta un unghi nou. Dar ca femeie, era deja speriată. Avea grijă să menţină distanţa faţă de cei mai mulţi dintre bărbaţi, dar chiar şi cu biroul între ei, Neil îi invadase tot trupul.

– Săgeata? Sau pe uşă afară? Privirea lui insistă pe sînii ei. Andreea simţi o căldură neplăcută sub mîngîierea privirii lui, care părea mai intimă decît oricare cu care avusese de-a face pînă acum. Cînd ea îşi încrucişă braţele, el îşi ridică privirea pe chipul ei. Şi clipi.

Cu palmele umede înhaţă săgeata pe care o răsucea el.

– Bună alegere, încuviinţă el. Să nu fii niciodată lipsită de perseverenţă. Acum trebuie să faci patru paşi înainte, nu mari, ţine minte, că asta ar însemna că vrei să mă înşeli, şi eu nu mă asociez niciodată cu cei care înşeală, cum nu o fac nici cu cei care nu persevereză.

Ce era în această probă care o făcea să i se înmoaie genunchii şi să-i tremure mîna cînd făcu cei patru paşi înainte? Dacă nu va nimeri, adio

Scanned by CamScanner

semnarea articolelor despre Rolling Stone. Va rămîne la blues, ca orice ziarist neangajat, care se zbate să-şi vîndă întîmplător materialele. Articolele decente, dar cu nimic spectaculos. Desigur, avînd în vedere munca pe care o îndeplinea şi înclinaţia ei, şi-ar fi putut încerca mîna în domeniul literaturii.

– E bine? întrebă ea, cu trupul încordat din cauza neliniştii ce o cuprindea şi a faptului că el se apropiase.

– Foarte bine. Glasul lui era strident ca un glaspapir care polizează un lemn rugos. Cînd se opri doar la cîţiva centimetri în spatele ei, Andreea simţi cum i se face un gol în stomac, simţindu-i respiraţia în creştetul capului, şi cum i se ridică părul măciucă. Era atît de aproape că îi simţea mirosul.

Mirosul proaspăt al parfumului lui amestecat cu acela pătrunzător de transpiraţie rece şi cu damful de coniac. Înclinaţia lui pentru băutură, despre care aflase în timpul nesfîrşitului interviu, nu era doar un zvon, ca de altfel şi ostilitatea lui faţă de soţie. Acum, că se afla doar la vreo trei metri de poster şi putea vedea găurile împunsăturilor din el, îşi dădu seama că certurile în public ale cuplului nu fuseseră doar nişte simulări pentru a stîrni senzaţie.

Scanned by CamScanner

– Gata...

El îi cuprinse cu degetele încheietura mîinii. Cînd îi trase mîna spre spate şi coatele lor se atinseră, ea avu o senzaţie de stînjeneală. Împietri. Rîsul lui slab nu era deloc plăcut.

Doamne sfinte, era atît de disperată să cîştige, încît ar fi cedat de bunăvoie acestui om, ca să-i poată răscoli prin viaţa lui, evident neconvenabilă? Era în stare.

– Foc!

Săgeata se repezi din strîmtoarea ei. Andreea o orientă să lovească ombilicul. Cu o mişcare lentă aceasta se îndepărtă spre punctul ochit, ca apoi să se înfigă în perineul doamnei Grey.

– La dracu', mîrîi Andreea. Lasă-mă să mai încerc o dată. Te rog! Am să-i nimeresc ombilicul chiar dacă acesta ar fi ultimul lucru pe care-l voi face. Chiar dacă i-ar fi luat toată noaptea, ba chiar şi mai mult ca să-l nimerească. Să se lase păgubaşă nu făcea parte din opţiunile ei, nu făcuse parte niciodată şi cu atît mai puţin acum.

Se întoarse, aşteptîndu-se să-l audă chicotind, cum stătea să se uite la săgeată.

– Cine nu se lasă păgubaş şi nu trişează are spirit de sportivitate şi primeşte puncte în plus. Nu se grăbi să-i dea drumul la încheietura mîinii, dar

Scanned by CamScanner

cînd îi dădu, îşi privi încruntat degetele şi apoi se uită la ea.

– Ţi-am cerut să ţinteşti, tu ai făcut-o, e bine, spuse el.

– Atunci am obţinut postul?

– Cu retribuţia minimă pe jumătate, plus bacşişurile, dacă înveţi atît de repede cum spui; generos cum sînt, îţi dau o săptămînă cu plată, ca să dovedeşti că merită riscul.

Oricît era de tentată să-i primească oferta şi să iasă cît mai repede, Andreea găsi de cuviinţă că trebuia să-i cunoască motivele.

– Avînd în vedere lipsa mea de experienţă, mă întreb de ce? Domnule Grey, eşti cunoscut pentru multe lucruri, dar generozitatea nu face parte dintre ele.

– Nimeni nu mă cunoaşte şi mai cu seamă tu, spuse el tranşant. Cînd îi surprinse căutătura pe furiş cu care o fixa liniştit, el îşi scoase o ţigară şi chibriturile din buzunar, ridică un călcîi, scăpără un băţ de chibrit şi îşi aprinse ţigara care-i atîrna între buze.

Ea îşi ţinu respiraţia, în timp ce Neil trase cîteva fumuri, studiind rotocoalele de fum, pe care le scotea, cu ochii lui bîntuiţi, aţintiţi, în mod ciudat, în gol. Ea îşi deplasă privirea spre faţa lui de

Scanned by CamScanner

vultur, cu barba căruntă, nerasă de două zile. Purta părul prea lung, după gustul ei, pieptănat pe spate, descoperindu-i fruntea bombată şi căzînd drept pe obrajii pe care-i umbrea uşor. Nu arăta cei treizeci şi patru de ani pe care-i avea.

Reputaţia lui că dusese o viaţă dură era imprimată doar în ridurile de la colţurile ochilor şi de pe fruntea încreţită.

Era un bărbat înalt, bănuia că bine făcut, dar nu putea fi sigură, din cauza pantalonilor largi prinşi în bretele roşii, întinse pe o cămaşă largă, albă, şifonată.

– Tot nu înţeleg de ce vrei să mă angajezi, insistă ea, în ciuda tentaţiei de a pleca. O fi contagioasă sminteala? se întreba ea. S-ar putea ca şi ea să fie la fel de nebună ca şi el, pentru că se simţea atrasă de magnetismul lui animal, pe care-l purta ca pe o pereche de blugi ponosiţi.

El trase un fum leneş şi aproape se aşteptă să i-l arunce în ochi. Dar îl dădu afară pe nări, făcînd-o să se gîndească la un balaur aruncînd flăcări pe nări. Un balaur cu adevărat sexy, unul pe care-l poate duce o femeie în patul ei, dar niciodată acasă, la părinţi.

Ea pretinse ambele opţiuni ca fiind ofensatoare.

Scanned by CamScanner

– De ce? Păi, eşti angajată Andreea, şi ăsta este Neil pentru tine, acum că figurezi pe statul lui de plată, pentru că eşti o apariţie plăcută şi foarte insistentă, fără să fii o stricată. Calităţi pe care eu le apreciez mai mult decît îndeminarea de a spăla din greu un pahar şi de a-l umple cu vişinată. Vişinele, hmm, fructele mele preferate. Roşii, delicioase, mustoase, dulci pînă cînd muşti dintr-un sîmbure şi îţi rupi un dinte. El clănţăni de două ori din dinţi, ca să indice dintele din faţă spart.

– Mai ai şi alte întrebări? răsuci el ţigara între degetele cu manechiură îngrijită.

– Cînd încep?

– Să fii aici mîine la ora cinci. Fix. Ai grijă, chiar şi cei ce au spirit de sportivitate nu mai găsesc de mîncare dacă întîrzie. Şi mai bine aş intra în pămînt decît să-mi schimb năravurile.

– Da, domnule Grey, spuse ea, preferînd să folosească numele lui de familie, îmi închipui că aşa este. Fu răsplătită din partea lui cu o încruntătură perplexă, urmată de un hohot de rîs.

– Eşti o figură, nu-i aşa, *chère?* Cred că trebuie să mă port cu grijă cu tine. Fii deşteaptă şi şterge-o înainte de a mă răzgîndi să-ţi dau slujba, pierzînd privilegiul de a merge în pat cu un necunoscut, cum... scutură el scrumul ţigării pe

Scanned by CamScanner

vultur, cu barba căruntă, nerasă de două zile. Purta părul prea lung, după gustul ei, pieptănat pe spate, descoperindu-i fruntea bombată şi căzînd drept pe obrajii pe care-i umbrea uşor. Nu arăta cèi treizeci şi patru de ani pe care-i avea.

Reputaţia lui că dusese o viaţă dură era imprimată doar în ridurile de la colţurile ochilor şi de pe fruntea încreţită.

Era un bărbat înalt, bănuia că bine făcut, dar nu putea fi sigură, din cauza pantalonilor largi prinşi în bretele roşii, întinse pe o cămaşă largă, albă, şifonată.

– Tot nu înţeleg de ce vrei să mă angajezi, insistă ea, în ciuda tentaţiei de a pleca. O fi contagioasă sminteala? se întreba ea. S-ar putea ca şi ea să fie la fel de nebună ca şi el, pentru că se simţea atrasă de magnetismul lui animal, pe care-l purta ca pe o pereche de blugi ponosiţi.

El trase un fum leneş şi aproape se aşteptă să i-l arunce în ochi. Dar îl dădu afară pe nări, făcînd-o să se gîndească la un balaur aruncînd flăcări pe nări. Un balaur cu adevărat sexy, unul pe care-l poate duce o femeie în patul ei, dar niciodată acasă, la părinţi.

Ea pretinse ambele opţiuni ca fiind ofensatoare.

Scanned by CamScanner

– De ce? Păi, eşti angajată Andreea, şi ăsta este Neil pentru tine, acum că figurezi pe statul lui de plată, pentru că eşti o apariţie plăcută şi foarte insistentă, fără să fii o stricată. Calităţi pe care eu le apreciez mai mult decît îndemînarea de a spăla din greu un pahar şi de a-l umple cu vişinată. Vişinele, hmm, fructele mele preferate. Roşii, delicioase, mustoase, dulci pînă cînd muşti dintr-un sîmbure şi îţi rupi un dinte. El clănţăni de două ori din dinţi, ca să indice dintele din faţă spart.

– Mai ai şi alte întrebări? răsuci el ţigara între degetele cu manechiură îngrijită.

– Cînd încep?

– Să fii aici mîine la ora cinci. Fix. Ai grijă, chiar şi cei ce au spirit de sportivitate nu mai găsesc de mîncare dacă întîrzie. Şi mai bine aş intra în pămînt decît să-mi schimb năravurile.

– Da, domnule Grey, spuse ea, preferînd să folosească numele lui de familie, îmi închipui că aşa este. Fu răsplătită din partea lui cu o încruntătură perplexă, urmată de un hohot de rîs.

– Eşti o figură, nu-i aşa, *chère?* Cred că trebuie să mă port cu grijă cu tine. Fii deşteaptă şi şterge-o înainte de a mă răzgîndi să-ţi dau slujba, pierzînd privilegiul de a merge în pat cu un necunoscut, cum... scutură el scrumul ţigării pe

Scanned by CamScanner

covorul uzat şi rînjind cu cruzime... a da, cu o personalitate pe măsura cutezanţei-sale scandaloase.

Andreea acceptă aluzia, ca şi slujba, şi părăsi în grabă barul. Cum îşi odihnea capul de uşă, după ce ieşise, auzi clar sunetul unei săgeţi înfigîndu-se în lemn.

Plecă nu numai cu slujba obţinută şi cu tot felul de visuri în cap, ci şi ştiind că Neil Grey, în ciuda succesului şi a ciudăţeniilor lui neînţelese, nu era un om fericit.

Scanned by CamScanner

Capitolul 2

A doua zi de dimineaţă, la ora trei, Andreea era convinsă că patronul ei nu va fi numai nefericit, ci şi furios. Barmanul care o iniţia făcea îngreţoşat curat. După ce fusese întors şi ultimul scaun, podeaua măturată şi ultima chelneriţă plecată, Andreea aprecie urmările coşmarului. De la un capăt la altul al barului de mahon erau răspîndite pahare. Scrumierele debordau de mucuri de ţigară, iar în spatele ei zăceau în neorînduială sticle de whisky, bere, vin, vodcă şi lichioruri de care nici măcar nu auzise pînă cînd nu fuseseră

Scanned by CamScanner

comandate. Iar podeaua era inundată de băuturile vărsate.

– Îţi cumperi ceva de băut? o întrebă Lou, pianistul care pleca ultimul dintre instrumentişti. După cum arăţi, cred că ai avea nevoie să bei ceva, ciuşco.

– Mulţumesc, Lou, dar din moment ce n-am băut niciodată tării pînă acum, ar fi prea devreme, încercă ea să schiţeze un zîmbet, cum se întindea peste bar. Cu ochii lui ciocolatii, zbîrciţi pe la colţuri, el îi zîmbi cu bunăvoinţa înnăscută pe care o simţise la el de cum o salutase la venire. Putea profita puţin de bunăvoinţa asta. Spatele o durea, picioarele o dureau, pînă şi pielea o simţea dureroasă.

Dar ceea ce o durea cel mai mult, era senzaţia de înfrîngere pe care o avea.

– Nu te necăji, ciuşco, că Tăticul cel Mare este aici ca să te ajute, eu o să fac una, tu alta şi făr' că bagi de seamă o să facem să strălucească totul ca un bănuţ nou-nouţ.

Andreea abia se abţinu să nu i se arunce de gît ca să-i mulţumească. Nu avusese niciodată un tătic şi cu atît mai puţin unul Mare care semăna cu ursuleţul ei de pluş cu umplutura atîrnînd din el.

Scanned by CamScanner

– Lou, eşti drăguţ că te oferi, dar nu uita că eu sînt în probă. Şi, în fine, ar fi ca şi cum în timpul ăsta ai revoca ucenicia mea, al cărui maestru eşti. Sper să nu mă dea afară domnul Grey. Aruncînd o privire pe furiş către scena goală întrebă:

– A plecat?

– Şmecheru'? La dracu', nu, n-a plecat, el aici locuieşte. Şi n-o să te dea afară, îţi garantez.

– Eşti sigur? întrebă ea, plină de speranţă.

– Nu e el bun ca pîinea caldă, dar...

– Cred că ai depăşit măsura, Lou. Doar nu vrei să-mi bei tot cîştigul... ai?

Cum ajunsese în dreptul barului, Neil trase cu coada ochiului. De pe scenă vedea ca prin ceaţă ce era în jurul lui. Toată energia lui se concentra asupra interpretării, şi ignorase părul roşu, care spera să fie plecat atunci cînd va ieşi el din birou. Interviul ei i se înfipsese în creier ca un ac care sapă o înregistrare.

Era abătut şi dezgustat gîndindu-se la modul în care i se risipeau profiturile. Un nou cec al Christinei era deja în drum spre Los Angeles.

Şi un nou set de găuri de săgeţi drept în ochi.

– Probabil că am lipsit de la o adevărată orgie de călugări care doar că nu şi-au scos togile.

– Domnule Grey, te rog, am să-ţi explic...

Scanned by CamScanner

– Hai, Neil, nu te enerva. Lasă-l ciuştii ăsteia timpul să se poată obişnui. Nu vezi...

– Lou, eu văd că e timpul să o întinzi acasă la Lisa. Vezi-ţi de treaba ta!

Cînd se apropie, Neil îl văzu bătînd-o părinteşte peste mîinile palide şi şoptindu-i ceva înainte de a se întoarce către el pentru al transmite mesajul lui mut, dar clar. Tăticul cel Mare este cel mai bun pianist din împrejurimi şi dacă tînărul arogant nu-i dădea fetei un răgaz să se acomodeze, Degete Agile îl va părăsi.

Cînd cei doi bărbaţi îşi dădură mîna, Lou îi mormăi:

– Ţine-ţi gura şi fii manierat. Nu toate femeile sînt rele. Şi ia-o cu încetul, Şmechere.

– Îmi mai dai o şansă?

– Sigur că îţi dă. Fii drăguţ sau o să-ţi pară rău. Cu siguranţă că urmăreşti nişte interese personale. Dacă vrei să ţi le atingi, poartă-te frumos cu cei care merită. Fii cuminte!

Neil se strîmbă, închizînd uşa în urma Marelui Tată, singurul tată cu adevărat pe care-l avusese vreodată, omul care-l culesese de pe drumuri, mentorul şi prietenul, bătrînul uriaş care rareori îi cerea ceva, dar cînd o făcea, Neil îi împlinea întotdeauna dorinţa.

Scanned by CamScanner

– Grea noapte? o întrebă el cînd păşi în spatele barului, îndreptîndu-se direct spre o sticlă cu vişinată. Uitîndu-se în jos, observă lichiorul risipit pe podea şi se înfioră. Ceea ce văzu era risipă de alimente şi de bani, şi ăsta era un păcat pe care el nu-l admitea.

– Îmi pare rău, domnule Grey. Ochii ei măriţi, care îi implorau înţelegerea, şi părul răvăşit, care arăta de parcă fusese scărmănat de mii de degete, îl făcu să fie năpădit de amintirea sărăciei din copilăria lui. Mînia îi trecu. Ştiu că este o porcărie, dar fac şi eu ce pot. Poţi să-mi reţii din salariu ceea ce s-a pierdut în seara asta.

Nu putea decît să respecte femeia care-i făcea o asemenea propunere. Viaţa îl învăţase, dar el se fălea cu faptul că era cinstit.

– Nu-ţi face griji, oricum îmi pot da seama cît ar trebui înlocuit.

– Aruncă o privire şi apreciază.

El aruncă o privire către ea. Chiar şi frîntă de oboseală avea o strălucire pe care el o punea pe seama celor zece ani diferenţă dintre ei şi a modului de viaţă pe care-l dusese.

– Dă-mi o săptămînă de răgaz şi îţi promit să te împac.

Neil îi studie atitudinea hotărîtă, expresia plină

Scanned by CamScanner

de înflăcărare şi se văzu pe el însuşi rugîndu-se să fie angajat într-un serviciu. Ea îi amintea de vremea cînd era el puşti, de visurile, ambiţiile şi naivitatea de a crede în marile începuturi şi în sfîrşiturile fericite. Doar uitîndu-se la ea simţi cum îşi iroseşte timpul şi asta îl făcu să fie furios şi gelos pe ceea ce avea ea, lucru pe care el îl pierduse pe parcurs.

– Nu am să plec pînă nu fac curat, se repezi ea încordată. Casa automată este goală, aşa că nu ai de ce să mai rămîi. Am să încui eu cînd plec.

Ea întinse mîna după o scrumieră plină, dar el i-o dădu la o parte. I se tăie brusc respiraţia şi se dădu un pas înapoi. Ochii ei, Doamne, cît erau de minunaţi! se îndreptară stînjeniţi către el. Aşadar, o tulbura! Excelent! Se gîndi că vor face totuşi ceva amîndoi.

– Ah, nu, nu, *chère,* spuse el, cu glas catifelat ca pielea în care era îmbrăcată sticla pe care o trase din buzunarul de la spate. Ce fel de om mă crezi tu pe mine? Nici nu mă gîndesc să te las singură. La ora asta din noapte te pîndesc tot felul de pericole, iar tu eşti atît de drăgălaşă! Insist să-ţi ofer protecţia, ca să vezi că nu sînt numai generos, ci şi gentleman.

O văzu cum înghite în sec, dar cînd vorbi, cu-

Scanned by CamScanner

vintele ei erau hotărîte:

– Vă rog să mă scuzaţi, domnule Grey, dar pot să am şi singură grijă de mine, de altfel ,am destul de lucru aici ca să mă apuce zorile. Nu-ţi face griji pentru mine *de pericolele care mă pîndesc*. Ne vedem mîine dimineaţă la ora cinci. Fix.

Pare cu adevărat că poate să aibă grijă de ea şi singură, se gîndi el, admirîndu-i, fără să vrea, curajul.

– Dacă încerci să te descotoroseşti de mine, mă jigneşti. Zgomotul depreciativ pe care-l scoase ea îi dovedi că nu-l credea în stare de asemenea emoţii în nici o împrejurare. Destul de ciudat, aceasta îl duru puţin. Prima durere, cu adevărat, pe care o simţea de multă vreme faţă de jignirea cuiva.

– Doar nu-ţi închipui că vreau să te jignesc, nu-i aşa?

– Nu ai vrut?

Neil se încruntă şi scoase dopul de la sticlă. Fusese o asemenea grabă în întrebarea ei, că aducea a adulmecare a urmelor de către un reporter. Aceşti vînzători de scandal cărora nu le intra în capetele lor de şmecheri că Neil Grey era o noutate răsuflată. Bineînţeles că noii fani şi conservatorii încăpăţînaţi îi mai dădeau încă atenţie şi

Scanned by CamScanner

împreună cu ei cei care alergau după senzaţional, care aveau interesul să le rămînă compoziţiile. Dar cariera lui de înregistrări era terminată. Lucru ce părea să alimenteze fantezia publicului, ca şi cum ar fi fost un artist mort a cărui legendă continua să existe.

În timp ce-şi ducea sticla la gură, se opri. Ca în multe rînduri cînd fusese hărţuit de presă şi riscase, acum se purta frumos cu Andreea, doar ca s-o aţîţe şi să descopere, în felul lui, dacă era capabilă de ceva rău.

– Hai să facem un tîrg, spunîndu-ţi ce poţi face ca recompensă.

Ea ridică o privire plină de suspiciune spre sticla pe care i-o întindea el.

– Spune-mi ce vrei ca recompensă, să văd dacă meritã.

– E cel mai bun tîrg pe care l-ai făcut vreodată, *chère*. Pretind patru lucruri de la tine. Unu: să bei împreună cu mine. Doi: să încetezi să-mi spui domnule Grey. Trei: să-mi spui pentru ce ai venit aici, avînd accentul ăsta al tău de yankeu blestemat. Şi patru: dacă primesc o sărutare dimineaţă, sînt dispus să lucrez din greu ca să o cîştig. Ce-ai zice să ne punem amîndoi serios pe treabă, ca să curăţăm porcăria asta îngrozitoare,

Scanned by CamScanner

iar după aceea să te conduc acasă în liniște? Iar după ce îmi vei da sărutul acela, am să-ți răspund la întrebare. S-a făcut?

Andreei nu-i venea să-şi creadă urechilor. Se pregătise ca el să-i ceară să i se alăture din nou unui joc cu săgeţile sau unei şedinţe în trei, el, ea şi saxofonul, după cum declarase fosta lui soţie reporterilor că îl prinsese o dată în pat cu saxofonul.

De fapt, Andreea se gîndise la orice în afară de posibilitatea ca el să-i propună să o ajute. Era o camaraderie bine intenţionată şi o grijă pentru securitatea ei cu care Andreea se întîlnise rareori în viaţă şi cu care nu se aşteptase să se întîlnească tocmai aici, venind din partea unui om despre care ziarele de scandal declarau că este schizofrenic.

Fu cuprinsă de nostalgie şi, oricît de rău îi părea pentru ştirea senzaţională după care venise ea, speră ca atît ea, cît şi mulţii lui clevetitori să se fi înşelat, să-l fi judecat greşit.

– Cu primele trei sînt de acord... Neil. Dar ultima...

– Vai, hai, Andreea. Păstrează-ţi spiritul de sportivitate. Lasă-mă să te ajut să faci curat. Şi, categoric, plăcerea va fi de partea mea să te con-

Scanned by CamScanner

duc acasă.

– Eu mă refeream la sărut, şi să nu te gîndeşti nici o clipă că eu cred în acest act inocent al tău, spuse ea hotărît, cînd el oftă teatral.

– Doar o sărutare, nimic altceva. Pe mormîntul mamei mele, jur! Trase iute o sorbitură din sticlă, ştergîndu-şi gura cu braţul, apoi rezistă sticlei cu coniac.

– De ce vrei să mă săruţi? îl încolţi ea, tot nevenindu-i să creadă.

– Pentru că îmi place să sărut şi mă consider un cunoscător al gurilor. Nu se aseamănă una cu alta, dar a ta este mult mai diferită de majoritatea dîntre ele şi n-aş vrea să pierd şansa de a-i degusta savoarea. Fără rea intenţie, vreau doar să-mi completez datele tale personale. Desigur, înţelegi asta. Buzele ei se contractară de amuzament şi anticipare. O sărutare de la Neil Grey? Domnul Buze Fierbinţi în persoană, care este considerat drept un încrezut şi cu care flecărea ea, în timp ce alţi puşti de la orfelinat alergau înnebuniţi după cîntăreţii de rock-and-roll şi căruia ea îndrăznea să-i potrivească intensitatea staţiei de 40 de waţi, pentru jazz? Voia el s-o sărute?

– Şi în ce fel este diferită gura mea? A cui gură o fi moştenit-o, a mamei sau a tatălui? Era o în-

Scanned by CamScanner

trebare la care nu va putea răspunde niciodată. Este diferită în bine sau în rău?

– Hmmm. Să vedem. Deschide puţin buzele, *chère*... Perfect, exact atît cît să-ţi pot vedea dinţii. Apropo, grozavi dinţi.

– Grozavi? repetă ea, încercînd să nu-şi mişte buzele, în timp ce i le studia el cu aşa-zisă lipsă de interes. Dar sînt puţin cam îndepărtaţi în faţă. Aş fi vrut să fi crescut mai... sînt...

– Sexy, aşa sînt. Al dracului de sexy. Este exact atîta loc cît să se poată strecura limba printre ei.

Doamne, spera să nu-i ceară să-i vadă limba. Ce-ar fi zis el despre ea şi despre capacitatea ei erotică, dacă i-ar fi cerut să o sărute chiar acolo şi atunci.

Dar el nu o făcu. În loc de asta, îşi plimbă degetele pe buzele ei, iar ea simţi carnea lor moale, înfiorîndu-se. În ciuda încordării de a nu le atinge cu limba, aceasta nu o ascultă. Pielea lui avea un gust sărat amestecat cu parfum de lichior şi de tutun. Avea un gust delicios.

– Şi ai o limbă curioasă, spuse el răguşit. O creatură mică şi vioaie, o comoară, categoric. Cu adevărat drăguţă, aproape cu cele mai minunate buze pe care le-am pipăit vreodată...

Scanned by CamScanner

Andreea strînse buzele. El le mîngîie cu degetul mare, apoi le urmări forma cu o atingere uşoară ca un fulg înainte de a-şi retrage degetul, dînd satisfăcut din cap.

– ...Cu un tonus muscular bun, declară el. Care a fost cea mai lungă şedinţă de sărutat pe care ai susţinut-o vreodată?

– Păi n-am cronometrat niciodată, dar ştiu eu, poate de vreo jumătate de oră sau patruzeci şi cinci de minute? Simţi deodată nevoia de băutura pe care i-o oferise el, deşi era deja cam ameţită.

– Practica e mama perfecţiunii; cu o asemenea gură incredibilă, probabil că ai avut multă practică în acest domeniu. Există diverse categorii: de la cei nesăţioşi să sărute pentru a deprinde această artă, care sînt în număr mic, pînă la cei care se lasă păgubaşi şi cei care înşeală. Tu din ce categorie faci parte? Ai vrut vreodată să continui să te săruţi, în timp ce vreun monsieur era dornic să împingă lucrurile mai departe?

– Păi... da. Cum de ai ghicit?

– Pentru că eu cunosc bărbaţii. Şi femeile. De aceea sînt ei nebuni după mine. Spune drept, crezi că faima, averea şi paşii de dans, pe care-i execut, mi-au adus această reputaţie că plac, după cum arăta un articol pe care l-am citit eu?

Scanned by CamScanner

pe care l-am folosit drept hîrtie igienică, deşi mai aveam un sul întreg.

Dacă nu ar fi arborat acel zîmbet dispreţuitor, şi-ar fi închipuit că încerca să o testeze.

Dar părea că rîdea de el însuşi şi o invita şi pe ea să i se alăture. Poate că aceasta era sursa farmecului lui nepăsător, dar fatal.

– Aceste motive ar fi suficiente pentru multe femei.

– Nu ştiu. Dar nu este nu motiv suficient pentru cele care au clasă şi caracter. Tu le ai pe amîndouă, nu-i aşa, *chère?*

– Aşa-mi place să cred.

– Poate că tu faci parte dintr-o categorie specială. Poate că eşti dintre acelea despre care îi place lui Lou să trăncănească, cărora le place mai mult să se sărute decît să dureze mult. Un soi cu adevărat excepţional.

– Pari cinic.

– Am şi motive să fiu.

– Îmi face impresia că îţi place şi ţie să săruţi.

– Păi, i-auzi vorbă, sînt nebun după sărutat. Şi nu am întîlnit pînă astăzi nici o femeie care să-mi facă faţă. Dar îţi mulţumesc pentru prilejul pe care mi-l oferi să te testez şi pe tine.

Cum prindea ea sticla, degetele lor se atin-

Scanned by CamScanner

seră. El nu dădu drumul la sticlă. Contactul susţinut stîrni un adevărat taifun în ei. Pleoapele lui se plecară. Şi ea se gîndi că o va săruta, fără preliminariile promise.

Ar fi dorit să o facă. Dacă îndemînarea lui în domeniul sărutului corespundea aşteptărilor ei, ar fi avut o nouă faţetă a lui Neil Grey despre care să scrie şi poate că în acest proces îşi va redescoperi şi o veche faţetă a ei.

Dar el nu o sărută. Îşi puse în schimb degetele peste ale ei şi îi împinse încet sticla la gură.

– Sîntem într-un bar, Neil, în care se mai găsesc cîteva pahare curate.

– Eşti atît de pretenţioasă sau te temi să nu te contaminezi de vreo boală socială? Nu ştiu dacă mă crezi sau nu, eu sînt mai curat decît paharele acelea, iar Lou îi este credincios soţiei lui, Lisa, iar el este singura persoană căreia i-am dat să bea din sticla mea.

Era o provocare, mai mult datorită reputaţiei lui decît cuvintelor spuse. Andreea cumpăni, apoi alese. Nu fusese niciodată fricoasă sau mincinoasă, cu atît mai puţin laşă sau trişoare.

– Am încredere în compania pe care o am, Neil. Şi pot spune că Lou şi cu tine sînteţi mai buni decît tot ce am avut eu în ultima vreme. De

Scanned by CamScanner

ce sînt eu aici, în loc să fiu la New York? Asumîndu-mi toate riscurile pentru a face ca viaţa mea să fie aşa cum vreau eu. Mă aflu aici, pentru că asta a fost opţiunea mea. Aşa că sînt hotărîtă să-ţi accept propunerea.

– Doamne, ştiam eu că mai este ceva în afară de minunatele tale buze şi de minunata... hmm, posibilitate de a conversa, care mă atrăgea la tine. Şi opţiunea mea proprie a fost în trecut să nu fac altceva decît să fluier *Dixie*, dar după cum zicea Scarlett, mai este şi mîine o zi. Poate că ai să le poţi dovedi tu, ei şi lui Lou, că aşa e. Dacă nu o să reuşeşti... o să se adune mai multă durere aici.

Rîsul vulgar îi dădu impresia că venea din măruntaie. Andreea puse sticla la gură. Marginea ei era încă udă de gura lui. O gură vulgară, o gură senzuală, care scotea mărturisiri pe care era sigură că nici un alt reporter nu le mai auzise în particular.

Se simţea ca o trădătoare şi asta o făcea să se simtă prost, cum o făcea să se simtă şi coniacul.

Cînd tuşi, împroşcînd în jur cu salivă, simţi palma lui bătînd-o uşor pe spate, bătaie care se transformă după aceea într-o mîngîiere delicată.

Scanned by CamScanner

– Poate un trup să fie la fel de bun pe cît de vătămător, *chère?* Scuză-mă pentru astă-seară. Sînt sigur că, altă dată, n-ai să mai împrăştii băutura pe jos. E vina mea. Nu-i a ta. Mai ia o înghiţitură şi hai să ne apucăm de treabă. Cu cît plecăm mai repede de aici, cu atît mai iute voi culege sărutul acela.

Scanned by CamScanner

Capitolul 3

Primele raze de soare brăzdau cerul, în timp ce la masa lor, de la *Café du Monde,* era adusă a doua comandă de *beignete,* iar ceştile erau umplute pentru a patra oară cu *café au lait.* Cafeaua de cicoare cu frişcă şi laptele aburind erau fierbinţi, dar nimic nu era la fel de fierbinte cum promitea să fie acea zi din mijlocul lunii mai.

Neil se întinse, satisfăcut că făcea parte dintre clienţii care aveau cu ce plăti, amintindu-şi încă de goana după cutiile de cafea aruncate la gunoi, pe cînd un tren alerga parcurgînd distanţele, flu-

Scanned by CamScanner

iera în noapte, lăsîndu-l pe jos. Şi de bucătarul care l-a găsit afară şi i-a dat *beignete* proaspete şi pahare cu lapte, şi tot mărunţişul pe care-l putuse aduna. Îl făcuse pe Neil să se simtă atît de bine, încît să-l determine să-i trimită binefăcătorului lui, acum, în fiecare lună sume anonime, drept răsplată. Da, dom'le, Neil Grey era un om care se îmbogăţise din obscenităţi. Şi aşa cum nu-i ierta pe cei care-l năpăstuiseră, nu-l uita pe cei care fuseseră drăguţi cu el.

Acestea erau regulile lui. Şi el era mîndru, nu numai că era în situaţia că le putea mulţumi, ci şi pentru că le rămăsese credincios, ca şi pentru faptul că se găsea aici, lîngă o femeie de înaltă clasă.

Ventilatoarele prefirau aerul greu şi umed, în timp ce Neil o privea pe Andreea cum muşca dintr-o plăcintă umflată, cunoscută sub numele de *beignet*. Praf de zahăr se lipise pe drăgălaşul ei nas cîrn. El nu spuse nimic. Se potrivea cu pistruii ei. Îi plăceau. Îi plăcea de ea foarte mult.

Ea mai muşcă din gogoaşa franţuzească, pe care o ţinea cu grijă să nu se năclăiască. Neil chicoti, amuzat de efortul ei de a nu se mînjii prea tare pe degete, deşi părea tentată să şi le lingă, ca să le cureţe.

Scanned by CamScanner

I-ar fi făcut plăcere să o vadă sugîndu-şi vîrfurile degetelor unsuroase, să o vadă renunţînd la manierele acelea elegante şi purtîndu-se mai degajat. La dracu', cine se mai putea distra, dacă erau atît de protocolari?

– Îţi plac astea, nu-i aşa?

– Îhî, sînt nemaipomenite. Îmi pare rău, dar trebuie să recunosc că o să am probleme, n-am să mai încap în blugi. Mi-am blestemat zilele cînd, în prima zi în care am sosit aici, am descoperit locul ăsta şi spre nenorocul meu, nu mă pot abţine cînd e vorba de dulciuri.

Imaginea ei întinsă pe pat ca să-şi poată trage fermoarul de la blugi, îl făcu să se agite pe scaun. I-ar fi plăcut să-i spună că şi el e dulce, în speranţa că ar încerca să muşte din el, dar asta ar fi fost cea mai mare minciună pe care ar fi spus-o în viaţa lui, şi el nu se împăca niciodată cu minciunile.

– Şi de cît timp eşti aici?

– Ăăă... luă ea o sorbitură din cafea... de două săptămîni.

– Ai venit să-ţi vezi prietenii şi te-ai hotărît să rămîi aici?

– Ce prieteni? se uită ea într-o parte, apoi zîmbi brusc. Cînd zîmbea aşa, el credea că soarele

Scanned by CamScanner

nu putea concura cu căldura pe care o răspîndea ea. Deşi nu prietenii au fost motivul venirii mele, se pare că mi-am făcut de curînd doi. Tu şi Lou sînteţi cu adevărat drăguţi.

– Lou este drăguţ, numai să nu te certi cu el. Am învăţat să nu mă iau cu el în gură, cu ani de zile în urmă. Cît despre mine... O să o dezamăgeşti în asemenea măsură, dar, cinstit cum era, îi aminti cu cine avea de-a face. Eu sînt orice vrei tu, în afară de drăguţ, *chère*. Este bine să nu uiţi asta, pentru binele tău.

Poate că nu era atît de inteligentă pe cît crezuse el, pentru că zîmbea aşa. Neil se încruntă şi simţi o strîngere şi o apăsare în piept. Probabil din cauza ţigării. Niţică băutură şi cîteva fumuri de ţigară îl vor elibera.

Cînd el încercă să şi-o aprindă, ea îl prinse de încheietura mîinii.

– Hei... mîrîi el cu ţigara neaprinsă. Să nu-mi spui că eşti una dintre acele binevoitoare care încearcă să salveze o cauză pierdută. Lasă-mă să ghicesc ce predică trebuie să ascult. Că nu trebuie să fumez că mi se fac plămînii ca smoala şi să azvîrl din gură cuiul ăsta de sicriu, nu-i aşa?

– Puţin probabil. Din partea mea, e trupul tău, nu al meu, şi n-ai decît să faci ce vrei cu el. Cum

Scanned by CamScanner

spuneam mai înainte, cred în libertatea obţiunii.

– Atunci ce este? mormăi el, descumpănit pentru că degetele ei, care-i înlănţuiau încheietura mîinii, îl făceau să se simtă atît de bine, că nici nu-i păsa dacă nu va mai aprinde ţigara aceea!

– În legătură cu ceea ce ai zis tu, că eşti orice numai drăguţ nu. Dacă ai fi atît de rău, atît de *şmecher,* nu m-ai fi prevenit, Neil.

Ea îi învălui numele cu limba în aşa fel încît ajunse la el ca o şoaptă. Nu-i plăcu efectul pe care-l avusese asupra lui, făcîndu-l să simtă şi mai puternic durerea din piept, şi cu atît mai puţin îi plăcu faptul că, apucînd chibriturile, ea îşi retrase mîna cu care-l ţinea. Simţea înţepături ca de ace prin braţ.

Cînd îi scăpără băţul de chibrit şi se aplecă, apropiindu-se de el, ca să-i aprindă ţigara, înţepăturile se înteţiră, simţindu-şi trupul ca pe o perniţă de ace.

Neil se dădu înapoi şi trase cîteva fumuri adînc în piept. Se simţea foarte ciudat, parcă nu mai era el. Fătuca asta se dovedea a fi mai periculoasă decît se temuse el. Îl făcea să-şi uite Jurămîntul.

„Femeile! Foloseşte-le şi părăseşte-le! Du-le în pat, dar nu încerca niciodată să le înţelegi. Strecoară-te pe sub pielea lor, dar niciodată atît

Scanned by CamScanner

cît să le atingi inima amăgitoare".

Jurămîntul! Îl ţinea cu mult înainte de noaptea în care intrase într-un motel prăpădit să joace ruleta rusească cu un pistol. Dacă nu s-ar fi întrecut cu băutura de fiecare dată cînd se declanşa pistolul, fără să-i ciugulească creierul, dîndu-i timp lui Lou să dea peste el, n-ar mai fi stat acum aici.

Nu ar sta aici să-şi uite jurămîntul. Viaţa este un joc periculos şi el a trebuit să înveţe acest lucru ca să poată supravieţui. Un bărbat trebuie să-şi facă propriile lui reguli. Şi uite că el renunţa la codul lui de bază.

Un val de mînie tocmai erupea din străfundurile lui, cînd Andreea îl bătu peste palmă, ca şi cum ar fi fost un băieţel în care avea încredere. Apoi zîmbi satisfăcută şi după ce şovăi să-şi lingă degetele mînjite de zahăr pudră, îşi băgă unul în gură. Gura ei senzuală îl făcu să simtă o dorinţă nestăpînită de a face şi el la fel.

Neil o înhaţă de încheietura mîinii şi-i smulse degetul din gură. Fu satisfăcut cînd o văzu că tresare din tot trupul. Respiraţia ei deveni grea şi accelerată, iar blestemaţii ei de ochi căutară descumpăniţi spre el, în loc să-i arunce o privire muşcătoare.

Cînd îi trase mîna către el, ea nu opuse nici un

Scanned by CamScanner

fel de rezistenţă şi o blestemă pentru asta; ar fi vrut să se opună ca să-i dea lui prilejul să se înfurie. Ar fi preferat să-l plesnească pe obraz ca să poată rîde şi să se depărteze. Mama lui îl părăsise. Christine îl trădase. În felul ăsta îl învăţaseră că pentru a fi cîştigător trebuie să fii primul care părăseşte.

Ar fi preferat toate astea în locul încrederii, acestei încrederi stupide. Ea îl privi cum îşi scoate ţigara din gură şi cum apropie capătul aprins de palma ei în timp ce o strîngea puternic de încheietura mîinii.

– Să nu-ţi închipui niciodată, niciodată că mă cunoşti mai bine decît mă cunosc eu însumi, *copile,* şopti el. N-am să te mai previn de acum încolo, aşa că fii deşteaptă şi ai grijă cum te porţi cu mine.

Cînd Andreei i se umeziră ochii şi începu să-i tremure gura, el zîmbi dispreţuitor. Bun, acum o să catadicsească să-i atragă atenţia să nu o mai atingă niciodată, spre binele amîndurora. Va fugi, cum făcuse şi el, refuzînd tortura pe care o suportase el de la bătrînul acela din cocioaba plină de libărci.

– Dacă intenţionezi să stingi ţigara aia în palma mea, ar fi bine să te grăbeşti, pentru că a ajuns la

Scanned by CamScanner

capătul chiştocului, şi îmi cade cenuşa în ceaşcă.

Doamne sfinte, cu ce femeie se înhăitase? Neil îşi pipăi cu limba dintele ciobit din faţă, cînd ochii ei se umeziră şi mai tare, gura îi tremura puternic şi bătăile inimii se înteţiră ca la un atac de cord.

Aruncă mucul în ceaşca ei, dar nu-i dădu drumul încheieturii mîinii. Încet, atît de încet cît i-ar fi trebuit să numere pînă la zece, ca să aibă timp să-şi revină, cu ochii închişi, îşi apăsă buzele pe palma ei. Suspinul înăbuşit al Andreei fu ecoul plăcerii pe care o simţea ea. Dulce şi bun!

El duse la gură degetele ei strînse, care erau şi mai dulci, şi cu atît mai rău pentru amîndoi, mai mult decît bune.

El gemu, sugîndu-le cu patimă, împingîndu-şi limba printre încheieturile lor, uitînd de ceilalţi clienţi răspîndiţi pe la celelalte mese, cărora, oricum, nu le păsa de ei.

Dar lui îi păsa. Era pentru prima oară cînd amesteca patima cu dragostea şi îi păsa de asta. Şi cu fiecare linsoare îi dădea şi ei motive să îi pese, prevestind catastrofa.

– Săruţi tot atît de bine? întrebă ea cu respiraţia întretăiată cînd termină el de lins tot zahărul de pe degetele ei, cel puţin de patru ori. Avea el o

Scanned by CamScanner

chestie cu cifra patru. Patru era numărul lui norocos şi, cel puţin acum, uitase că norocul nu era întotdeauna ceea ce dorea.

Îi trecuse înceţoşeala din ochi şi tremurul bărbiei, iar Andreea avea un fel de lumină interioară care-l dădu gata. Atunci, ea îi zîmbi de parcă împărtăşise secretul cu el, iar secretul ăsta îl păstra doar pentru ea.

Asta-l înfurie, îl excită. Ia te uită la ea, cum stătea lîngă el ca Vanna White, provocîndu-l să renunţe la cele trei majuscule: A... pentru adulter, T... pentru trădare şi D... să fie dispus să deschidă calea spre *Hai să facem o înţelegere* şi să optăm pentru intrarea în mister. Ştia că el avea mai puţin de pierdut din afacerea asta decît ea.

Din păcate pentru ea, el fusese întotdeauna slab la capitolul de Science-Fiction şi *Tata Ştie Mai Bine,* sau orice altceva i-ár fi oferit o evadare din realitate.

Ea nu putea fi reală. Surprinzător era că nici el nu se mai simţea real acum. Andreea se dovedea mai puternică decît orice sticlă de coniac.

În timp ce insista să plătească nota micii lor consumaţii şi căzuse de acord ca data viitoare să plătească ea din *bacşişurile pe care era sigură că le va primi,* Neil se îngrozi, cu adevărat, de

Scanned by CamScanner

păstrarea jurămîntului lui.

Se abţinuseră să se ţină de mîinile pe care le legănau între ei. Aplecîndu-se unul către celălalt, trecură cu degetele peste grilajul de fier al Catedralei St. Louis, cea mai veche catedrală din Statele Unite, încărcată de istorie, cum nu erau ei, deşi Andreei nu i se părea aşa. Deşi ştia că erau încă doi străini unul faţă de celălalt, totuşi se simţea faţă de el de parcă ar fi fost doi vechi prieteni care se întîlneau după mult timp.

După ce aruncară bănuţi în cutia strălucind ca un pantof lustruit, nu se opriră să-i admire strălucirea, ci alergară ca doi hoţi pînă cînd ajunseră, cu respiraţia tăiată şi epuizaţi, în faţa clădirii cu ziduri jupuite pe care o numea, pentru prima dată, casa ei.

Era a ei pentru o sumă ridicolă şi, cum se ţinea de balustrada care se bălăbănea, suind cele trei trepte, pe lîngă posterele care acopereau zidurile, Andreea simţi cum ardea de dorinţă, nu atît să guste sărutul promis, cît să afle enigma pe care se aştepta să o descopere în acest bărbat care se ascundea în spatele muzicii. Oricît de umil era apartamentul ei, ardea de nerăbdare să i-l arate lui Neil.

Trăiau un fel de intimitate pe care nu şi-o pu-

Scanned by CamScanner

tea explica. El o înspăimînta, 'dar anticipa ceva care o îmbărbăta, ceva tragic şi onest în el, în jurul căreia gravita ea. Bănuia asta în mod instinctiv. Destul cît să o facă să-l invite în cuibul ei, fără a se teme că nu-şi va ţine promisiunea de a se limita doar la *un sărut.*

– Iată-ne şi acasă, spuse ea, emoţionată, băgînd cheia în broasca uşii de la intrare.

– Am observat că cealaltă uşă este vopsită. Te supără dacă te întreb, de ce nu este şi a ta?

– Pentru că pe aceea am vopsit-o eu, şi slavă Domnului, că am reuşit să-mi plătesc chiria pe o săptămînă vopsind-o şi făcînd curăţenie. Ea deschise uşa, încîntată de isprava ei, inhalînd amestecul de mirosuri. Nu-i aşa că-i drăguţă? întrebă ea, aşteptînd aprobarea lui şi nefiind sigură că o va primi, după felul în care se uita el în jurul singurei ei camere.

– Este... drăguţă, ce-i drept. Poate puţin cam mică, nu-i aşa?

– Pentru mine nu este. Şi din moment ce eu sînt cea care locuiesc aici, n-are importanţă ce gîndeşte altcineva.

Dar avea. Cel puţin, ceea ce gîndea Neil avea importanţă, deşi ea nu credea că trebuia. Privi neliniştită cum îşi trecea el un deget peste fran-

Scanned by CamScanner

jurile şalului vechi pe care-l drapase ea pe geamul glasvandului care dădea în balcon. Puse palma pe un ochi de geam, apoi strînse din pumni, ca şi cum ar fi vrut să-şi facă drum să iasă. În loc de asta, îşi presă fruntea de geam, apoi se îndepărtă repede.

– Trebuia să o aranjez cît de cît, proprietarului nu-i pasă de asta. Am învăţat să întind de bani şi să-i chibzuiesc. Şi asta este bine, pentru că mă simt legată de lucrurile mele şi nu mă supără să fac asta. Poate să pară caraghios să te bazezi mai mult pe imaginaţie decît pe pungă.

Părea că nu avea de gînd să înceteze să-i spună lucruri pe care nu voia să le ştie. Dar cum se plimba prin cameră, părea a asculta, şi trecuse atîta timp de cînd nu mai avusese Andreea cu cine să vorbească. Cînd trasă marginea unui geam spart, înainte de a se îndrepta spre poliţa pe care ţinea ea tot felul de fleacuri, o încercă panica. Luase în mînă o fotografie, într-o ramă veche, şi o studia cu atenţie.

– Este ca un joc pentru mine, se avîntă ea. Am o slăbiciune pentru mărunţişuri şi...

– De unde ai luat această reclamă veche cu mine? întrebă el. Este scoasă din circulaţie de mai bine de zece ani. Ai cumpărat-o la vreun talcioc

Scanned by CamScanner

local, de la vreo tarabă cu mărunţişuri?

Andreea i-o trase din mînă, ţinînd-o în mod posesiv. Simţise oare uşorul tremur al mîinii lui?

– Nu, Neil, este unul dintre edecurile din trecutul meu, de care sînt legată. Cînd aveam treisprezece ani, am făcut parte din clubul fanilor tăi. M-a costat patru dolari ca să intru în el şi mi-am petrecut o după-amiază întreagă spălînd podele ca să-i cîştig. Mă duceam cu sufletul la gură, timp de o lună, la măicuţa care împărţea corespondenţa, în fiecare zi cînd venea poşta, ca să întreb dacă n-am primit vreo scrisoare.

– Probabil că erai foarte strîmtorată, ca să aştepţi după gunoiul ăla de corespondenţă.

– Pentru mine nu era un gunoi, spuse ea, apărîndu-se. Cînd a sosit, în cele din urmă, coletul meu, cu o înregistrare pe 45, buletinul pentru abonaţi şi un autograf glănţuit, am plutit în al nouălea cer, zile în şir. Pînă cînd o colegă de cameră mi-a spart înregistrarea, zicea că se săturase să o tot audă. Nu ţi-am spus, că mai zicea că banda sonoră a filmului ei preferat îi aparţinea lui Neil Grey?

– Scuză-mă pentru cele ce am spus, îşi drese el glasul. Nu trebuia să spun că era un gunoi corespondenţa ta. Chiar dacă asta era, şi mai

Scanned by CamScanner

este şi acum părerea mea.

Ea îi acceptă scuza grosolană şi se hotărî să rişte să-i facă o mărturisire, în speranţa că va face şi el la fel.

– Eu am crescut într-un orfelinat, Neil. În Connecticut.

– Era rău?

– Nu chiar. Maicile erau bune cu noi. Făceau şi ele ce puteau. Sînt sigură că am pierdut mult că nu am crescut într-o familie obişnuită, dar nu îmi pare rău că am învăţat să mă apăr singură. Tot ceea ce am, am obţinut prin muncă proprie. Nu mi-a dat nimeni nimic. Sînt mîndră de asta.

– Poţi să fii, eu îi respect pe cei ce ştiu să supravieţuiască. Cred chiar că ne asemănăm în ceea ce priveşte nişte calităţi pe care eu le apreciez foarte mult.

Se întrebă dacă ar mai fi respectat-o la fel de mult dacă ar fi ştiut că se mutase la New Orleans special ca să poată ajunge la el. Marele ei plan fiind să facă un expozeu al unei legende vii, care a rămas un mister pentru specialiştii de jazz, ca şi pentru entuziaşti; încercarea ei se desfăşurase mai bine decît visase ea.

Doar că luase o întorsătură neaşteptată, făcînd-o să se încurce cu el, în timp ce obiectivi-

Scanned by CamScanner

tatea era esenţială în apriga competiţie a unei profesiuni învăţate de unul singur. Ea voia să fie cea mai bună, absolut cea mai bună. Să-şi dovedească sieşi, ca şi tuturor celorlalţi, că nu era o fată caraghioasă, cu lucruri cumpărate la mîna a doua, o fată pe care nu o vruseseră nici măcar părinţii ei.

Andreea puse cu fermitate poza la loc, apoi îl luă de mînă şi îl conduse la sofaua uzată de un maro decolorat. Îi făcea plăcere să-i simtă degetele înlănţuite într-ale ei, deşi o excita, dar tot se simţea bine.

– Cred că şi tu eşti unul dintre cei care au reuşit să supravieţuiască, nu-i aşa?

– Cred că s-ar putea spune şi aşa, deoarece eu mi-am atins ţelul, acesta fiind un lucru dificil. Am reuşit să fac ceea ce mi-am dorit cel mai mult să fac. Să creez. Să mă produc pe scena unui bar.

Semiobscuritatea lui Grey nu era chiar un bar. Era un loc foarte distins, plin cu mahon, alămuri şi cristal. Cel puţin, clubul propriu-zis.

– Biroul tău este...

– Nu e deosebit, dar este al meu, avînd o notă de neglijenţă ca şi mine.

Andreea încercă să se stăpînească, rugîndu-se

Scanned by CamScanner

în gîndul ei să pară dezinteresată cînd continuă să vorbească:

– Spune-mi mai multe despre Neil Grey. S-a gîndit el vreodată, cînd era în culmea gloriei şi îl aplaudau legiuni de ascultători, să facă ceea ce face acum? Îi simţi coapsa încordîndu-se pe a ei. Şi simţi şi încordarea ei cînd îşi mişcă el falca să vorbească:

– Nu, spuse el scurt. Ai vreo scrumieră pe aici? La mine îmi place să arunc scrumul pe podea, dar nu şi la alţii. Una este să fii necioplit şi alta să fii grosolan. Vreau să cred că ştiu care este deosebirea dintre obiceiuri proaste şi proastă creştere. Există nişte maniere elegante, ca multe alte lucruri pe lume, Lou şi Liza au făcut tot ce au putut ca să mă crească aşa, atunci cînd mama m-a părăsit. Aşa că, îmi aduci una?

– Adică, mama ta te-a părăsit, iar Lou şi Lisa...

– Asta nu e treaba nimănui că Lou este tatăl meu adoptiv. Şi nu mă mai întreba atît. N-am să-ţi spun minciuni, m-am săturat de prostiile astea. Dar, îmi aduci o scrumieră sau lipseşte aşa ceva din inventarul tău. Încă un fum şi o să curgă scrumul pe carpetă.

– O scrumieră, vine. Cu inima bătînd, Andreea îşi impuse să se calmeze, în timp ce se îndrepta

Scanned by CamScanner

spre dulap să ia scrumiera elegantă, din cristal, pe care o cumpărase cu un cîntec.

Cînd tocmai se întindea după ea, îi alergă un gîndac pe mînă.

– Vai, Doamne! Trăgîndu-şi mîna înapoi, deschise dulapul de deasupra chiuvetei şi se uită prin el după insecticid. Cînd tocmai îl înhaţă, văzu un alt gîndac alergînd repede şi aproape aterizînd la picioarele ei.

Începu să dea cu spray, înnebunită.

– Ah, creaturile astea îngrozitoare. Nu le pot suferi. Dispăreţi, fiinţe dezgustătoare. Ţine asta! Şi asta! Şi...

Deodată, uitîndu-se spre pantoful lui Neil, cu o lovitură rapidă mai omorî încă doi care mişunau împrejur.

El înhaţă flaconul din mîna ei şi îl aruncă la podea, smucind-o în sus, cum stătea îngenunchiată în faţa lui, şi îi ţinu atît de strîns braţele, iar faţa pe care o privi ea era atît de violentă, că se întrebă, într-o clipă de groază, cumplită, dacă nu o va lua la bătaie.

– Am să-ţi spun două lucruri. Primul, să-mi spui de ce mă tot iscodeşti în legătură cu cariera mea din domeniul înregistrărilor. Pentru ce vrei să ştii?

Scanned by CamScanner

– Pentru... pentru că... La dracu', s-a dus dracului totul. Dirijii îi clănțăneau de nu și-i mai putea stăpîni. Pentru că sînt o veche fană a ta, asta e. O fată care a crescut cu muzica ta și nu o să te ierte niciodată că te-ai oprit. Nimeni nu cunoaște exact împrejurările, de cînd au început problemele tale, dar... dar eu mi-am zis că procedezi așa pentru că ești orfan ca și mine, că vrei să-ți reinventezi trecutul. Să-l faci măreț și ori de cîte ori priveam fotografia, mă gîndeam că și eu pot face asta, așa că nu m-a oprit nimic.

– Dar eu nici măcar nu am semnat fotografia adorată. Mă auzi? Cineva, pe care nici nu-l cunoșteam, era însărcinat să le semneze și să trimită toate hîrtiile alea de reclamă fetițelor orfane, care frecau podelele și trimiteau banii lacomei mașini de înregistrări, care aproape că m-a mîncat înainte de a mă scuipa afară.

Andreea și-a impus să nu se facă mică sau să o ia la fugă, în timp ce el suduia în cuvinte josnice cu respirația întretăiată și neregulată.

Atunci îi simți mîna, mîna lui mare și caldă, mîngîind-o ușor pe păr în timp ce cu cealaltă se repezi pe spatele ei.

Se lovi de el, într-o îmbrățișare pătimașă atît de disperată, încît simți cum frica i se transformă

Scanned by CamScanner

în emoţie necunoscută, care-l pătrunse în suflet. Simţi cum o săruta înnebunit pe frunte, pe tîmple, îi auzea murmurul răguşit îngăimînd scuze că nu semnase blestemata aia de pozã pe care o urîse întotdeauna. Pînă cînd se linişti şi îi prinse faţa în căuşul palmelor.

– Andreea, *chère*, du-te acasă, insistă el, deşi ochii lui negau vorbele. Dacă rămîi aici ai să ai încurcături, eu sînt încurcătura şi nu ai să fii în siguranţă dacă ai să rămîi în acelaşi oraş cu mine. Simt ceva pentru tine şi asta este riscant pentru amîndoi. El îi dădu drumul şi scoase din buzunar un teanc de bani pe care i-l îndesă în palmă, apoi îi îndoi degetele peste ei. Ia ăştia şi cumpără-ţi un bilet la următorul avion şi du-te oriunde vrei să te stabileşti. Şi nu te mai întoarce. Stai departe de mine şi fă-o cît poţi de bine.

Scanned by CamScanner

Capitolul 4

Andreea privea cei mai mulţi bani pe care-i văzuse în viaţa ei şi avu o senzaţie de leşin la stomac. O mai furnica încă pe spate locul pe care îl atinsese el şi pe unde trecuseră buzele lui; simţea de parcă fusese sărutată de un înger. El zice că este diavolul în persoană şi caută să o apere de el însuşi.

Putea să plece, să se scuture de praful New Orleans-ului şi de Neil Grey. Fără rădăcini, nedorindu-şi rădăcini, nu avea motive să rămînă.

Şi dacă rămînea? Ar fi avut mai mult decît po-

Scanned by CamScanner

vestea pentru care venise. Se confrunta puternic cu un şir de emoţii şi de sentimente care păreau interzise, cutremurătoare.

Un asalt!

Un asalt periculos patinînd pe marginea întunericului.

– Ţine-ţi banii, Şmechere. N-am să stau departe de tine. Şi, ca şi cum banii erau ceva dezgustător, ea i-i îndesă în buzunarul pantalonilor lui, vîrful degetelor ei înghesuindu-se între materialul moale şi pelvisul de sub el.

Atunci... el îi blocă mîna unde era, înainte de a putea ea să şi-o tragă înapoi.

– Te previn pentru ultima oară: Dacă eşti neclintită în hotărîrea ta, atunci e o hotărîre nebunească. O să trebuiască să ne acceptăm unul pe celălalt, *chère.* Ar fi interesant să ajungem să trăim în aceeaşi cameră, pentru a-ţi da seama în ce te-ai băgat?

Ea înghiţi cu greu; îi era atît de uscat gîtul. În ce se băgase singură? Probabil că o femeie mai puternică ar fi plecat. Dar ea nu o făcuse şi nu regreta, încă. Acum avea mai multe motive să rămînă. Neil nu mai reprezenta doar asigurarea unei semnături pe o pagină de ziar. Era un bărbat care o făcea să-l dorească.

Scanned by CamScanner

– Parcă ne înţelesesem să primesc un sărut de dimineaţă. Doar un sărut. Ea privi înmărmurită cum îi luă el mîna, strecurîndu-i-o în buzunarul pantalonilor lui, frecîndu-şi membrul încordat, tare ca osul. Acolo văzu ea excitarea pe care nici măcar pantalonii lui largi nu o putea masca.

– Îţi place ce simţi, *chère?*

El rîse trivial cînd ea se forţă să-şi ridice privirea spre chipul lui. Se forţă, pentru că nu numai că îi plăcea ceea ce vedea, dar nu voia să o părăsească rapida tulburare pe care o simţea, excitarea senzuală de care se temuse că dispăruse pentru totdeauna. Furată de respiraţia ghiftuită a unui bătrîn libidinos şi de lăcomia mîinilor lui noduroase. Plină de bucurie, revendică lacomă ceea ce îi aparţinea ca să explodeze, să respecte şi să împartă plăcerea, şi să se teamă.

Dorinţa pe care i-o stîrnea Neil era extrem de intensă. Incredibil de neobişnuită. Era o revelaţie dureroasă a cărei cauză îi sporea Andreei plăcerea şi dezolarea, datorită zîmbetului lui sexy.

– Eşti al dracului de drăguţă cînd roşeşti aşa. Cred că am să scriu un cîntec pentru tine; e mult de cînd nu m-a mai inspirat o femeie aşa cum o faci tu. „Andreea" titlu mare. Poate că ai să-ţi auzi, într-o zi, numele la radio.

Scanned by CamScanner

– Vrei să spui că ai să faci o înregistrare? se agăţă ea de perspectiva excitantă. Aproape la fel de excitantă ca aceea pe care i-o producea mîngîierile lui pe mîna ei lîngă locul pe care-şi impusese să nu-l mai privească. Să nu-l atingă. Ai să faci tu asta pentru mine?

– Îmi pare rău că îţi spulber iluziile, dar asta nu o fac pentru nimeni. Eu scriu doar muzica: alţi artişti cumpără drepturile pentru cîntecele mele. A trecut vremea mea să înregistrez hituri. Nici o mare companie de înregistrări, cu cît de cît bun-simţ, nu se atinge de mine. Asta durează de cinci ani. Nu ştiai?

– Ceea ce ştiu este că poţi fi chiar mai mare acum decît atunci cînd am trimis eu cei patru dolari. Ea ştia bine că era doar o îmbărbătare, dar se simţea vitează. Dacă reuşise ea să rupă cu trecutul, de ce nu ar putea să o facă şi el?

Oricare ar fi fost trecutul acela al lui. Eşti mai bun ca niciodată, Neil. Tu eşti pentru jazz ceea ce erau Beatles-ii pentru rock, atunci cînd s-au despărţit, şi Hank Williams pentru muzica country, atunci cînd a murit.

– Am fost, insistă el, ca şi cum negarea lui ar fi făcut să fie adevărat ceea ce zicea. Sînt un *fost* în tinereţe, dacă socoteşti după vîrstă, am avut mo-

Scanned by CamScanner

mentul meu cînd m-am ridicat ca pasărea Phonix înainte de a mă nărui şi a arde. Nu mai există flacără, *chère*, vorbim despre o mare dispariţie. Doar un miracol m-ar putea face să renasc din propria mea cenuşă.

– Dar cenuşa este încă fierbinte şi scînteiază. Poţi găsi o Casă de discuri independentă şi să o iei de unde te-ai oprit. Mulţi oameni speră că se va petrece asta. Şi eu fac parte dintre ei.

– Oamenii ăia mulţi, inclusiv tu, nu sînteţi eu. Eu m-am uitat atît de mult la soare, că am orbit. Sînt unde mă aflu acum, pentru că asta a fost opţiunea mea, Andreea. Încearcă să înţelegi, iar dacă nu poţi, ia-o ca atare. Ţine minte de la mine, dacă nu eşti bun pentru tine însuţi, nu eşti bun pentru nimeni.

– Şi tu nu eşti... bun pentru tine însuţi?

– Nu, nicidecum, aşa că îţi închipui cît pot fi pentru alţii. Şi mai ales pentru tine!

– Cred că nu mă pui din nou în gardă.

– Nu te pun în gardă, dar fac o promisiune. Şi eu îmi ţin întotdeauna promisiunile. Îi îndesă mai adînc mîna în buzunarul lui. Ai trecut peste primul obstacol şi sînt mulţumit că nu eşti o fiinţă josnică, în căutare de poveşti de scandal, ca reporterii de teren. Aşa că, să trecem la al doilea subiect al

Scanned by CamScanner

afacerii. Vreau să pleci de aici. Geamuri sparte. Gîndaci cît şobolanii din canale. Vreau să te stabileşti undeva, unde să te poţi duce acasă în singurătatea ta, pînă cînd vin eu să te caut, fără să mă neliniştesc că nu eşti în siguranţă.

– Cred că nu-i mai rău ca biroul tău, îi replică ea înţepată, destul de şocată de propunerea făţişă de a o muta, de-a se gîndi că *va accepta să-i fie ţiitoare,* acum că uitase insulta referitoare la profesia ei.

– Biroul meu este locul în care dorm. Împachetează-ţi lucrurile, *chère.* Pleci de aici.

– Fii liniştit că nu-mi împachetez lucrurile. Şi nu trebuie să îţi faci griji pentru locul în care dorm eu, pentru că nu vreau să mă culc cu tine! Îşi smulse brusc mîna din buzunarul pantalonului lui şi din strînsoarea mîinii lui.

El nu făcu nici o mişcare să o reţină.

– Nu încă. Dar ai să te culci şi sînt convins că îţi va plăcea fiecare clipă, atunci cînd o vei face. Pînă atunci, şi va fi un *atunci,* te voi scoate din cocioaba asta şi te voi duce într-un loc decent. Asta e: Îmi place de tine, chiar prea mult. Şi te doresc şi mai mult. Dar nu este suficient ca să-mi adoarmă amintirile.

– Şi unde propui să mă mut? Nu-mi spune că

Scanned by CamScanner

în casa ta personală. Am mai auzit chestia asta şi mai înainte, Neil. Ai dreptate. Am fost o proastă. Destul de proastă ca să mă aştept la mai mult din partea ta.

– Ai să stai mai bine cu mine, aşa că şterge-ţi privirea asta ofensată de pe faţă. Nu-mi place nici casa mea mai mult decît locul ăsta sordid.

– Ce... ce arogant, îi aruncă ea, negăsindu-şi cuvintele care erau uneltele ei de bază, negăsind nimic suficient de tare ca să-şi exprime dispreţul faţă de el. Nici nu-mi vine să cred că ai venit aici, îndrăznind să zădărniceşti toată munca mea, tot ce era al meu. Ce ai face dacă aş scuipa şi eu pe saxofonul tău sau dacă ţi-aş rupe partiturile?

– Ce ar face oricine altcineva, spuse el cu sinceritate. *Chère,* se pare că am ajuns deja la punctul de pornire. O pornire înceată, dar să vedem cît de repede înveţi. Loveşte-mă cu ceva mai greu, dacă vrei să laşi urme.

El zîmbi. Andreei nu-i venea să creadă! Îi plăcea, o ispitea, se juca acum cu ea, ca şi cum ar fi fost o pisicuţă care se distrează cu o sfoară pe care o ţinea el, cel care conduce jocul.

Nu fusese niciodată în viaţa ei atît de înnebunită că uitase pur şi simplu de recunoştinţa ce i-o datora pentru că dorea acelaşi lucru pe care i-l

Scanned by CamScanner

sugera el. Va afla el, Neil Grey, că ea nu aleargă încotro indică un bărbat cu degetul?

Şi Neil se putea socoti norocos dacă-l va mai avea, cînd va pleca de acolo.

– Îmi face impresia, Şmechere, că, proastele tale obiceiuri, ca şi proasta creştere trebuie să primească o lecţie de la mine. N-ai decît să-ţi trimiţi unde vrei proiectilele, eventual la tine la serviciu, dar am şi eu propriile mele proiectile atunci cînd mă aflu pe terenul meu. Ăsta-i terenul meu, Neil. Şi aici, nu mai eşti binevenit. Eu nu sînt de vînzare. Ţi-o repet. *Nu... sînt... de vînzare.* Du-te şi găseşte-ţi alta cu care să te culci, pentru că eu mai bine putrezesc în patru scînduri decît să împart cu tine perna ta josnică şi să stau de vorbă cu tine.

El ridică din sprînceană, amuzat, în timp ce bătu uşor din palme.

– Sînt impresionat, foarte impresionat. Ştiam eu că ai ceva curaj, dar nu îndrăzneam să sper la atît de mult. E bine, nu-i aşa? Toată sfîrîiala asta crescîndă din tine, este o adevărată avalanşă de adrenalină. Cele mai bune acte sexuale, pe care le-am avut vreodată, au fost după o asemenea confruntare furtunoasă cu adversarul, înainte de a ne băga în cearceafuri. Din păcate mai avem ne-

Scanned by CamScanner

voie de multe lecţii înainte de a ne băga în propriile noastre cearceafuri. Nu te teme, în altă casă, mai primitoare. Cu flori, şampanie, muzică. Am fost întotdeauna un romantic.

Omul ăsta era surd, mut sau orb? El trăsese un căscat prelung şi leneş înainte de a-şi da jos bretelele de pe piept, lăsîndu-le să atîrne, uşor provocator, peste talia lui subţire, spre coapse.

– Ieşi afară! îi indică ea uşa, cu degetul întins. Mă auzi? Am spus, ieşi afară. Şi ia-ţi cu tine şi personalitatea asta îngîmfată cu propunerile tale nesuferite. Afară cu tine.

– Cu plăcere, spuse el tărăgănat, dar după ce-mi primesc sărutul. *Doar un sărut,* cum ne-am înţeles. Taci din gură, *chère.* Cu cît îl primesc mai repede, cu atît mai repede o să mă priveşti din spate.

– Doar nu-ţi închipui că sînt dispusă să...

– Sigur mi-am închipuit. Am încheiat o înţelegere, aşa că este o afacere stabilită din punctul meu de vedere. Şi reţine, nu accept să lucreze cu mine persoane care înşeală. Un sărut şi îţi promit că o să regreţi ce ai spus.

Erau aproape şapte ani de cînd îşi dorea un bărbat, iar dorinţa ei de a se evidenţia era şi mai veche. Trebuia să scrie o poveste, una mai mare

Scanned by CamScanner

decît personalitatea lui, iar pentru asta trebuia să joace propriul lui joc.

Iar ca să facă asta, trebuia să-şi păstreze slujba. Şi dacă pentru a o păstra trebuia să-i dea o sărutare, ca să reintre în cursă, o să-i dea una ca să-i facă să-i mănînce din palmă.

– Bine, Neil, facem cum zici tu. Ia-ţi sărutul şi după aceea ieşi afară, şi o să ne revedem la ora cinci. Fix.

– Vrei să facem asta aici, cu gîndacii? Sau pe canapeua care probabil că e plină de ploşniţe.

– Cu tine îmi este indiferent unde.

– Dacă zici tu. Dar nu uita că s-ar putea să-ţi schimbi părerea şi voi face tot ce-mi stă în putinţă ca să te văd cum ţi-o schimbi.

– O altă prevenire finală, Neil? Vezi că îţi prejudiciezi credibilitatea, ca să nu mai vorbim că îţi şi epuizezi resursele...

El se lipi brusc de ea, făcînd-o să se lovească cu şalele de marginea chiuvetei, ancorîndu-şi vintrele lui în joncţiunea feminităţii ei, deşi nu ar fi fost greu pentru ea să-l arunce peste chiuvetă, imboldul pe care-l simţi de a o face necomparîndu-se cu cel de a se legăna şi de a se freca de el.

– *Bang.* A început a doua rundă. Fii pregătită, *chère.* Să vedem cine rămîne în ring la runda

Scanned by CamScanner

finală.

Ea deschise gura să-i răspundă, dar cuvintele fură înghiţite de gura lui deschisă şi împinse înapoi de forţa limbii lui. Îi supse şi îi frămîntă buzele, şi limba într-un balet energic şi fluid, care ar fi putut deveni brutal dacă nu ar fi fost îndeplinit cu arta unui maestru. Mîngîindu-i tot timpul, sinuos, braţele în mişcare, care îl îmbrăţişară.

De îndată ce buzele ei cedară, devenind nesăţioase, el îşi domoli sărutul şi începu să-i exploreze dinţii. Vîrful limbii lui trasă micul spaţiu dintre dinţi, care nu-i plăcuse ei niciodată... pînă acum. Dar acum devenise o comoară de erotism după care umbla el pe îndelete, făcînd-o să simtă că aceasta era o calitate deosebită a ei, a cărei frumuseţe el o admira.

Îşi plimbă unghia degetului mare în sus pe spatele ei pînă cînd o făcu să se arcuiască. Coapsele ei se ridicară să întîlnească uşoara umflătură, frecîndu-se de ea, şi îşi pierdu mîinile în părul lui mătăsos şi des, în timp ce limba lui se împletea cu a ei. Vag, îşi dădu seama că el avusese dreptate. Mînia ei se transformase în pasiune şi devenise o foame sălbatică, făcînd să dispară orice gînd de a-l împiedica sau de a folosi vreo strategie ca să-i plătească ofensa.

Scanned by CamScanner

Trebuia să-l atingă. *Trebuia.* Dorinţa era atît de puternică, încît părea că ar fi fost împinsă de o forţă nemiloasă. Dar cînd îşi strecură mîna pe lîngă torsul lui ondulator, el i-o smulse de acolo, plasîndu-i-o cu fermitate pe marginea chiuvetei.

– Un sărut, suflă el pe buzele ei. *Doar un sărut,* oricît de lung vrei. Ia-l, *chère.* Ia-l şi nu dori mai mult, pentru că nu vei obţine pînă nu vei pleca de aici. Scîncetul ei de protest fu întîmpinat de rîsul lui.

Nu avea idee cît timp trecuse, dar probabil că se apropia de o oră. Iar ea nu mai putea suporta golul pe care nu-l putea umple. Îşi trase gura umflată de pe a lui şi scoase un strigăt de înfrîngere dureroasă la refuzul lui de a-i împlini triumful feminităţii.

Mîna lui Neil o mîngîie, trecînd de pe gît pe sîni şi pe coapsele dezvelite. Prinse în căuşul mîinii joncţiunea acestor coapse presînd degetul înăuntru şi frecînd uşor.

– Doar un sărut, o luă el uşor în zeflemea. Ea era gata să atingă apogeul cînd el îşi retrase mîna şi o pecetlui într-o îmbrăţişare pătimaşă. Buzele lui îi măturară faţa de la frunte la bărbie în cel mai dulce joc, în timp ce ea continua să tremure şi să plîngă. N-am trişat decît un pic. Scuză-mă. Asta

Scanned by CamScanner

nu înseamnă că trebuie să te împăunezi, dar a fost cel mai blestemat sărut pe care l-am avut după ani de zile. Poate chiar cel mai bun pe care l-am avut vreodată. Mulţumesc că m-ai ajutat să-mi completez datele despre tine.

Andreea era încă în stare de euforie, dar simţea dureroasa neîmplinire. Nici măcar nu era în braţele lui, el fiind acum aproape de uşă. *Cum o putea lăsa în halul ăsta?*

– Nemernicule, gîfîi ea, păşind spre el şi înhăţîndu-l de braţ. *Şmecher* nenorocit ce eşti. Îţi baţi joc de oameni, egoistule.

– Aşa sînt, spuse el. Şi chiar mai mult. Mult mai mult acum. El o prinse de încheietura mîinii, ducîndu-i mîna în partea trupului lui care se ridicase erectată. Nu mă crezi? Înfige-ţi unghiile în pielea mea ca să simţi mai bine.

Bărbăţia lui era plină de virilitate, vie. Ea îşi încleştă mîna pe ea. Şi cum o făcea, lucru acela urît, ofilit de bătrîneţe, fu înlocuit în mintea ei de o formă sănătoasă, virilă, netedă şi tare.

Neil îi îndepărtă degetele cercetătoare şi se trase înapoi.

Cu mîinile îndepărtate, cu trupurile separate, cu un picior între ei, se priveau unul pe celălalt şi respirau greu.

Scanned by CamScanner

– Ne vedem la ora cinci, *chère*. Încearcă să te odihneşti puţin. Asta nu-i nimic pe lîngă rezervele pe care le am.

El deschise uşa, dar ea o trînti, închizînd-o.

– Nu vreau să fiu trasă pe sfoară, Neil. Eu mi-am respectat înţelegerea, acum e rîndul tău să joci necunoscînd atú-ul. Nu mi-ai răspuns încă la prima întrebare. Ai suferit vreodată?

– Mai întrebi? Sufăr. *Rău.* Uită-te între picioarele mele dacă vrei dovada.

– Eu vreau să-mi răspunzi în legătură cu trecutul tău. Despre inima ta.

– Inima mea? repetă el dispreţuitor. Vrei să ştii ce a mai rămas din ea? Atît de puţin că nici nu o mai am.

– Nu cred asta.

– Nu *vrei* să crezi, asta e treaba ta. Chiar acum am o problemă personală pe care trebuie s-o rezolv.

– Pleci de aici ca să te duci la curve?

– Să nici nu mai pomeneşti vreodată de aşa ceva. Eu am standardele mele, cu cine să mă culc şi unde să mă culc, la dracu', cum îţi închipui aşa ceva?

– Eu nu mă culc cu tine, spuse ea printre dinţii încleştaţi.

Scanned by CamScanner

El se uită de cîteva ori la ea, după care i se răspîndi încet un zîmbet infatuat pe buze, pe buzele lui incredibile, în ciuda tuturor lucrurilor încă dezirabile. Şi ceea ce era mai rău, el era conştient de asta.

– O să mai vedem noi. Ar fi nostim să-ţi schimbi părerea. Dar dacă vei avea nevoie, voi fi încîntat să-ţi stau la dispoziţie. O pişcă de nas. Pe curînd, *chère.*

– Trişezi! Trişezi de două ori! Suferi? Poţi suferi? Spune-mi, sau asta va fi ultima afacere pe care am încheiat-o amîndoi.

Zîmbetul lui încrezut se topi.

– Pot suferi? repetă el pe gînduri.

Ochii lui deveniră un infinit de dezolare. Mai întîi, răspunde-mi tu la ceva. De ce crezi tu că procedează artiştii aşa cum o fac? Ce-i face pe pictori să povestească pictînd sau pe scriitori să picteze un tablou în vorbe? Ai vreo sugestie? Din acelaşi motiv se exprimă şi muzicienii într-un limbaj pe care-l pot înţelege şi străinii.

– Pentru că... pentru că sînt siliţi să-şi exprime emoţiile? Sau acesta este modul lor de a umple un gol interior?

– Este şi asta, dar nu este tot. Suferinţa, *chère.* Ei creează sub impulsul suferinţei. Suferinţa pe

Scanned by CamScanner

care o trăiesc şi care nu slăbeşte niciodată. Deşi nici un artist adevărat nu o doreşte, totuşi datorită acestei otrăvi emoţionale ei se exprimă. Cu cît suferă mai mult, cu atît o fac mai bine. Gîndeşte-te la Van Gogh, Edgar Alan Poe şi mulţi actori, că nici nu-i pot enumera, şi... la mine.

– Atunci probabil că suferi foarte mult, spuse ea încet, recunoscîndu-i prăbuşirea şi împărtăşindu-i durerea, atitudine pe care nici măcar resentimentul faţă de el nu o putea face să o nege.

El întinse mîinile spre ea şi, deşi se blestemă pentru asta, se atîrnă de el. Bătăile puternice ale inimii lui trepidau pe obrazul ei în timp ce-i auzi suspinul.

– Sufăr. Dar, *chère,* suferinţa asta este atît de plăcută!

Scanned by CamScanner

Capitolul 5

Andreea încuie uşa apartamentului, barînd drumul oricărui indezirabil care ar fi urmărit-o pînă acasă. Rezistă impulsului de a aprinde imediat toate luminile, putînd să cerceteze camera la lumina neonului care pătrundea de afară, asigurîndu-se că era singură, apoi se grăbi spre balcon şi trase perdelele transparente.

Cercetă cu frenezie strada de dedesubt. Vagabondul, peste care sărise, mai zăcea încă în mizeria de la rigolă.

Scanned by CamScanner

Una dintre vecinele ei, o femeie care lucra la un night-club, se opri la colţul străzii, adresîndu-se cuiva din umbră.

Era cel pe care-l simţise ea urmărind-o toată săptămîna trecută, care dispărea ori de cîte ori întorcea capul ca să se uite înapoi? Sau nu fusese decît imaginaţia ei care o făcuse să i se ridice părul măciucă pe ceafă? În fiecare noapte, cînd ajungea acasă, avea impresia că se oprea şi urmăritorul ei. Cu inima bătîndu-i, inunda camera în lumină, trăgînd repede perdelele, într-o provocare tăcută, dar ori de cîte ori trăgea cu ochiul afară... nu vedea nimic.

De data aceasta lăsă lumina stinsă, rămînînd la fel de invizibilă ca şi urmăritorul ei. Perdeaua subţire tremura în mîna ei în timp ce privea aşteptînd. Vecina făcu semn cu capul spre clădirea ei, în umbră scăpără un chibrit, apoi dispăru.

Un bărbat voinic ieşi din întuneric.

Clătinînd din cap, se uită direct spre balconul ei.

Andreea dădu drumul perdelei şi se lipi cu spatele de perete, cu inima bătîndu-i. *Neil!* Trase din nou cu ochiul şi-l văzu uitîndu-se la ceas, trăgînd cîteva fumuri de ţigară, apoi păşind în direcţia ei.

Scanned by CamScanner

Încercase să îi îndepărteze spaima sau să o înspăimînte, în săptămîna în care se ţinuse la distanţă?

Oricine o fi, o să descopere ea. Aprinse lumina de lîngă canapea şi se pregăti de bătălie, luptîndu-se cu încuietoarea încăpăţînată a glasvantului. În cele din urmă, cînd reuşi, păşi pe balcon cu un giiiit.

Apostrofarea, ce-i stătea pe limbă, i se opri în gît cînd se trezi că nu mai putea privi decît spatele umbrei care se retrăgea. Îi văzu ţigara unduind prin aer, ca apoi să dispară şi ea ca şi purtătorul ei.

Andreea respiră de cîteva ori sacadat. Apoi îşi scoase maşina de scris portabilă din dulap. Transpiraţia din palme i se uscase cînd începu să citească ultimele însemnări.

Cine este în realitate acest om? Ce l-a îndemnat să cînte şi să evite aplauzele publicului. Să creeze, dar să-i lase pe artiştii de mai mică valoare să culeagă gloria compoziţiilor sale, în loc să se bucure personal de îndreptăţitele aclamaţii?

Acestea sînt doar cîteva din contradicţiile care îl definesc pe Neil Grey. Ca profesionist, creează o muzică depăşind orice aşteptare. El capturează

Scanned by CamScanner

invizibila grație a notelor, chiar dacă lipsesc privirile de bun augur. Aceasta este amprenta lui personală pe care nu i-o poate imita nimeni, nici măcar un maestru plastograf.

Dar, ca și în cazul lui Beethoven, pare un dar pus în mîna unui om care disprețuiește onorurile și pe cei care le oferă. Sînt multe similitudini între aceste două genii muzicale: aroganța, egocentrismul, vocabularul murdar, ca și manierele și mai murdare. Dar disprețul lui Grey este mai subtil, subtilitate care-i produce suferința care pare să-l facă să fie mai tăios și mai ofensiv.

Recitînd ultimul paragraf simți cum îi transpiră palmele. Bătu XXX. Tot atîtea X-uri cît durase tăcerea din jumătatea de oră de muncă sub impulsul furiei, care putea fi oricum numai obiectivă nu.

Începu să cumpănească frazele, punînd un cuvînt înaintea altuia, pînă se iviră zorile și o duru spatele.

Andreea se îndreptă și citi noile pagini scrise. Încerca în zadar să fie obiectivă, dar, pînă în cele din urmă, reușise să fie doar cinstită. Multe pagini trebuiau rescrise, cel puțin una dintre pagini, foarte mîzgălită, dar ultimul paragraf știa că-l va păstra:

Scanned by CamScanner

El face parte dintre rarii creatori vizionari, care aruncă o umbră uriaşă, dar pe care o ascund cînd merg printre oameni. O ascund bine şi din motive necunoscute, dar ţelul pe care-l sugerează, ca şi muzica lui sînt prezente. Este un rebel pentru o cauză, căruia îi place să agite lucrurile, ca apoi să dispară, rămînînd să privească efectul...

Era întuneric, întuneric beznă, aşa cum îi plăcea lui să fie cînd se gîndea la ceva. Aşa îi venea de obicei inspiraţia, într-o linişte deplină, doar cu melodia care-i umplea capul.

Ca scăpărarea focului din 4 Iulie, vîrful roşu al ţigării lui Neil despica cerul, în timp ce piciorul lui bătea ritmul.

– La dracu', şi dracu' s-o ia şi pe ea ca şi pe mine. Nu se poate, înscrise el un semicerc cu ţigara, întorcînd-o din nou spre gură.

Trase puternic fumul în piept şi o mai înjură încă o dată. Cine se crede ea, să-i intre pe sub piele şi să-i zăpăcească creierul? Spera că era

Scanned by CamScanner

satisfăcută acum; era una dintre cele mai puternice fascinaţii de care-şi amintea. Dacă nu făcea ceva şi, asta foarte repede, nu va mai fi în stare de nimic, cu atît mai puţin să întreţină o casă cu musafiri care şi-au plătit intrarea. Nu-i atrăsese încă nimeni atenţia, deşi Lou o făcuse, el era greu de dus de nas. Nu mai avea acelaşi aplob pe scenă, ca să nu mai vorbim că de cîte ori se uita spre bar, i se usca gura, iar notele pe care le scotea ieşeau banale.

Neil îşi mai aprinse o ţigară de la chiştocul celei pe care tocmai se pregătea să o stingă. În ritmul acesta nu mai avea de ce să se teamă de epuizare sau de Christine, pentru că va face emfizem pulmonar înainte de a se împlini un an.

Poate că se va îmbolnăvi mai înainte de ficat.

Cum întindea mîna spre buzunarul de la spate după sticlă, auzi o bătăie uşoară în uşa biroului.

– Da! strigă el. Cine e şi ce mama dracului vrei? Dacă nu a murit cineva, şterge-o, dacă nu vrei să asistăm la funerariile tale.

Uşa se crăpă puţin şi raza slabă de lumină scoase la iveală silueta zveltă din prag.

– Neil? Îmi pare rău că te deranjez, dar Lou a trebuit să plece mai devreme acasă. Ea făcu o pauză, aşteptînd un răspuns care nu veni. Ţi-am

Scanned by CamScanner

adus banii din înregistratorul de la casă, managerul clubului a plecat, iar tu ai uitat să o goleşti cînd ai închis.

El nu uitase. Lăsase special călcîiul ăsta al lui Achile, iar Lou promisese să ia el banii.

Se lăsă o tăcere lungă şi grea, şi chiar de unde stătea el, putu să observe că era stingherită.

– Neil, cufăraşul ăsta este cam greu, spuse ea cu respiraţia tăiată. Unde să-l pun?

– Pe biroul meu.

– Păi, nu văd unde este comutatorul de lumină.

– Las-o acolo, şi ia-ţi valea. Privilegiul seniorului.

– Dar mă tem că o să mă împiedic şi o să cad.

– Dacă o să te împiedici, o să te ridic eu. Cazi şi o să ne distrăm mai ceva ca la încăierările de la carnavalul de Lăsata secului.

– Dacă insişti, *şefule*, spuse ea moale, revenindu-i tonul ironic. Dar dacă am să cad, nu e cazul să te necăjeşti să mă ridici. Pot să o fac şi singură, şi adăugă în şoaptă, că el abia auzi: Am destulă practică.

O privea mişcîndu-se, în timp ce mintea lui căuta ceva ca să pună capăt impasului în care se

Scanned by CamScanner

aflau. Sărutul acela îl întorsese pe dos. Dar nu putea răsturna regulile impuse de ea. Unele reguli mai pot fi călcate, dar cele mai multe nu. Şi el nu o făcuse niciodată, fără un motiv întemeiat.

Lădiţa cu bani ateriză la un deget de picioarele lui pe lespede.

– Vrei să mă însoţeşti la o partidă de tras la ţintă? Timpită idee, dar fusese primul lucru care-i trecuse prin minte. *Tras la ţintă pe întuneric.* Eu aleg negrul, tu roşul. Nu mai ţintim ombilicul, o să ne întrecem pentru sfîrcuri sau pentru împrejurimile lor. Dacă ai să nimereşti mai multe ţinte, am să-ţi măresc salariul. Dar dacă voi cîştiga eu, mă săruţi. Dacă vei ochi destul de bine am să-ţi ridic, oricum, salariul.

– Nu cred, Neil. Altă dată, cînd am să-ţi spun eu. Acum sînt gata să mă tîrăsc singură în patul meu cu ploşniţe.

– Aşteaptă, strivi el ţigara şi se ridică în grabă de pe scaun, te conduc.

– Nu, mulţumesc, spuse ea politicos. Atît de politicos că el ar fi vrut să se întoarcă spre el şi să-i mai pronunţe încă o dată numele. Atunci ar fi avut un motiv să facă din nou pe crudul, numai că el era un dur ironic, unul care ştia că ea nu primea ultimatumuri.

Scanned by CamScanner

O prinse cînd tocmai deschidea uşa, pe care o închise şi rămăseră cufundaţi în întuneric. Era atît de aproape de pieptul lui, de coapsele lui, că îi simţea căldura trupului ameţitoare şi sfidătoare amestecată cu a lui. Mireasma ei era proaspătă şi feminină, un miros de lămîie şi lavandă, pe care nu-l mai simţise la nici o altă femeie.

– Nici dacă te las să plăteşti *beignetele* şi cafeaua? Te oferiseşi să mi le dai şi le-am amînat eu pe altă dată?

– Şi eu amîn acum amînarea.

Nu ştia cum să procedeze să nu se sustragă. Nu depindea de el şi nu ştia cum să o dreagă.

– Se pare că nu-ţi doreşti compania mea. Îngîmfarea mea nu înghite asta. Spune drept, *chère*. Te temi să nu topesc o parte din gheaţa în care te-ai învăluit? Este atît de groasă că nu îndrăznesc să-mi iau nici banii proprii, de teamă să nu deger.

– Fii atent, Şmechere! O femeie poate da impresia că este manipulată ca să-l intimideze pe maestrul manipulator în persoană.

El făcu un pas înainte; ea îi răspunse dînd un pas înapoi.

– Ce facem, mergem în ambele direcţii sau dansăm în întuneric. Cu o mişcare rapidă o prinse

Scanned by CamScanner

cu o mînă de talie. Cealaltă îi atinse sînul înainte de a-i aluneca pe braţul cu care bănui că era gata să facă o mişcare şi pe care-l imobiliză.

– Asta nu înseamnă să mă atingi acolo, mai mult decît vreau eu. Dansezi cu mine? El îi simţea atît tremurul uşor, cît şi înţepenirea coloanei vertebrale. Am să fredonez o melodie care mi-a dat de furcă. Şi îţi mulţumesc pentru ajutor.

– De ce crezi că te pot ajuta? Crăpase gheaţa, Neil deduse asta după voalarea din vocea ei şi după uşoara relaxare a muşchilor. O strînse mai tare.

– Pentru că este ceva pe care l-am scris pentru tine. Şi, ca şi tine, mă înnebuneşte puţin pentru că o ştiu acolo, şi este incredibilă, numai că muza se joacă de-a v-aţi ascunselea cu mine. Am fost sincroni cîteva măsuri, iar după aceea ea trage într-o parte şi eu în alta.

– Ca noaptea trecută... şi fiecare noapte de cînd mi-ai făcut propunerile şi eu mi-am exersat dreptul de a le refuza? M-ai urmărit, Neil. De ce?

– Ca să-mi cer scuze. Şi să mă asigur că te duci acasă, în camera în care am fost eu. E vreo problemă?

– Da! Ea scoase un sunet neplăcut, urmat de un suspin. Mă sperii, Neil. Poate că tu vrei să faci

Scanned by CamScanner

bine, dar, cu toate astea, pe mine mă sperii. Am locuit în oraşe mai mari şi cu vecinătăţi mai rele, am coborît la metrou după miezul nopţii. Dar nu am alergat niciodată să ajung în apartamentul meu, temîndu-mă pentru viaţa mea. Trebuia să-mi spui că vrei să mă conduci acasă, aşa cum ai făcut acum, în loc să te furişezi aşa.

– Dar tu m-ai fi respins, din acelaşi motiv ca mai înainte. N-am vrut să te sperii, Andreea. Dacă mi-ai fi spus că bănuieşti că eşti urmărită, ţi-aş fi mărturisit, iar după aceea te-aş fi condus, indiferent dacă voiai sau nu.

– Să nu-mi spui că Neil Grey s-a hotărît să facă pe îngerul meu păzitor, după ce m-a asigurat, în termeni care nu lăsau loc de îndoială, că nu este altceva decît un diavol dezgustător. Care din ei eşti, Şmechere?

Neil se întinse spre uşă, strîngînd-o mai tare şi trăgînd-o spre el, fără să întîmpine rezistenţă. Doamne, dar ea se simţea bine, al dracului de bine. Femeia din ea îl făcuse să i se întărească o dezgustătoare bucată de carne de mascul îngrămădită, care vibra, ceva cum nu mai simţise niciodată în întreaga ei autobiografie încărcată de încercări.

– Care din ei sînt? Cînd sînt lîngă tine... ceva

Scanned by CamScanner

din amîndoi, nu că aşa mi-ar plăcea. Mă tem să te ştiu singură pe stradă noaptea. Dar aş vrea să mi-o petrec cu tine în cel mai rău fel posibil. Sînt diabolic, mă simt mult mai bine în cea de-a doua postură decît în prima. Mare surpriză, nu?

– Îţi spun eu care este surpriza cea mare: să descopăr că eşti îngrijorat de bunăstarea mea, cînd eu nu sînt numai miere şi langoşi pentru tine.

– Stai uşor, chiar aşa, ai un zîmbet pentru toţi în afară de mine. Singura privire pe care mi-o arunci, atunci cînd catadicseşti să o faci, ar îngheţa şi marea.

Ea rîse uşor, un sunet ca o briză ce îi gîdilă urechile, în timp ce răsuflarea ei, care mirosea vag a scorţişoară şi cuişoară, îi gîdilă nasul. El aspiră, simţind cum i se zăpăceşte creierul în timp ce hormonii lui nu-şi mai aminteau de cînd nu mai fusese daţi gata de mirosul unei femei şi de senzaţia sînilor lipiţi de pieptul lui.

– Cred că mi-am atins ţinta şi pot pune deoparte păpuşa *voodoo,* spuse ea. Am să am grijă ca astă-seară să scot acele din ea, înainte de a mă duce la culcare.

– Să nu-mi spui că ai cumpărat una dintre blestemăţiile acelea. Nu poate intra omul într-un magazin cu obiecte de uz casnic să nu dea de

Scanned by CamScanner

monstruleţii ăia urîţi şi... totuşi, unde ai înfipt acele alea?

– Păi, stai să vedem... În cavităţile tale, în escrescenţele degetelor şi la punctul de excitare al băiatului. Scuză-mă, Neil, am fost nebună.

– Cred că am avut noroc că n-ai avut de gînd să mă laşi ipotent.

– Da... am încercat.

Neil chicoti.

– N-a mers, *chère.*

– Evident, spuse ea puţin ruşinată, dar cu plăcere. Înainte de a putea el să clarifice impactul pe care-l avea această combinaţie asupra simţurilor lui, ea schimbă subiectul discuţiei. Şi acum, ia spune-mi, ce-i cu melodia aia pe care zici că ai scris-o pentru mine...

– O să ajungem noi şi la ea. Dar, mai întîi, spune-mi ceva. Cînd ai intrat astă-seară aici, am avut impresia, puţin ce-i drept, că voiai să-mi propui un armistiţiu. Aşa e?

– Asta a fost intenţia mea iniţială. Lou vrusese să-ţi aducă el banii, dar eu l-am rugat să mă lase pe mine. *„E puternic ca tine, măi ciuşcă"*, au fost, cred, vorbele lui. Mi-a mai spus că el ştie că nu eşti omul cel mai uşor de suportat, dar că ai motivele tale, şi că o fată deşteaptă ca mine ar trebui

Scanned by CamScanner

să dea la o parte inconvenientele, ca să vadă care este viitorul, pentru că dedesubtul tuturor acestor ticăloşii, se află mult suflet.

Neil se încruntă. Nu aprecie deloc faptul că Lou făcea pe peţitorul, făcîndu-i reclamă pentru nişte calităţi pe care nu le mai avea de mult. Şi din nou, nu se putu bucura de cele cîteva puncte cîştigate la Andreea.

În timp ce se jucau avusese certitudinea, care îl făcu să dorească brusc să tragă o duşcă, că ea va descoperi că Lou îi vînduse o listă de lucruri putrede.

– Atunci, dacă veniseşi aici să pescuieşti în apele mele tulburi, de ce ţi-ai schimbat hotărîrea şi te-ai purtat urît cu mine?

– Pentru că ai fost şi tu nesuferit cînd am intrat, aşa că ţi-am oferit o doză din propriul tău medicament, ca să vezi dacă-ţi place. Puterea obişnuinţei, Neil. Tu ai obiceiurile tale proaste şi eu le am pe ale mele.

– Tot din puterea obişnuinţei m-ai refuzat şi cînd m-am oferit să te conduc? Poate că era chiar mai mult decît atît. Poate că m-ai respins, fiindcă te grăbeai la o întîlnire cu vreunul dintre obişnuiţii barului, care îţi strecoară numărul lor de telefon şi care au devenit prea intimi, după părerea mea.

Scanned by CamScanner

Ea rîse, din nou rîsul acela, numai că de data aceasta Neil nu-l aprecie, pentru că-l jignea în mîndria lui de bărbat.

– Să nu-mi spui că acum eşti şi... *gelos?*

Gelos? El? Sigur că nu. Doar proştii care lasă să li se strecoare o femeie în suflet simt asemenea prostii.

Genul de prostii pentru care se blestemase toată seara şi în fiecare seară de cînd o urmărise ca să vadă nu atît dacă ajungea acasă nevătămată, cît dacă se ducea singură.

– Eşti numai zîmbet pentru ei şi nu ai nici unul pentru mine, se plînse el. Daçă aveai de gînd astă-seară să faci mai mult decît să înfigi ace în păpuşa *voodoo,* ar fi trebuit să te agăţi de unul dintre bărboşii ăia nerăbdători, cărora le arunci acel zîmbet ispititor, deşi ştii că eu te privesc dintr-un colţ întunecat.

– De ce aş face aşa ceva?

O întrebare de un milion de dolari la care el nu avea răspunsul. Ştia doar că trădarea şi cupiditatea era preţul pe care trebuia să-l plătească un bărbat care se lăsa sedus de succes, renunţînd la tot ca să-l păstreze, urîndu-se în curînd pentru ceea ce devenise. Şi pustiirea care-l cuprindea şi...

Scanned by CamScanner

Se vedea din nou acolo, undeva unde nu voia să fie. Hrănindu-se cu mîncăruri proaste, în răstimpul dintre cursele cu avionul, în timp ce ulcerul îl rodea după două luni de mîncare proastă şi de gustări servite, în timp ce el flecărea cu nişte zdrenţe, pe cînd tot ce şi-ar fi dorit ar fi fost să mănînce cu soţia care nu răspundea la telefoanele pe care i le dădea la toate orele din zi şi din noapte. Petrecînd încă o noapte de insomnie, în altă cameră de servitoare, din alt oraş, o altă cameră asemănătoare cu cea pe care tocmai o părăsise cu o zi înainte.

Şi cînd în fine, ajuns acasă, la Los Angeles, auzea un ţipăt care venea din dormitorul lui. *Christine!* alergase el pe treptele casei, temîndu-se să nu-i fie răpită soţia, sau mai rău.

Era într-adevăr, mai rău. Îşi văzuse clar viaţa distrusă în privelişte a celor două trupuri transpirate care-i pîngăreau patul. Mai tîrziu, Christine zisese că se culcase cu directorul Casei de discuri, ca să-l ajute la promovarea carierei lui. Profitînd ea însăşi de beneficiile ridicării unui bărbat pe care nu-l schimbase succesul, care vorbea tot ca un biet băiat venit din rîndul celor umili.

După ce asistase mut la dezlănţuirea lor din momentul culminant, închisese uşa încetişor.

Scanned by CamScanner

– Neil? Neil, te-am întrebat ceva. De ce am fost eu atît de crudă să te resping, cînd tu încerci să mă protejezi?

– Tu să-mi spui asta, o rugă el, încercînd să uite ceea ce nu putea fi uitat niciodată. Pentru ce o fac toate femeile? Apoi, întrebîndu-se dacă Andreea nu avea vreun răspuns pe care el nu era în stare să-l găsească, o zgîlţîi, apoi se opri, temîndu-se că nu-i va mai putea da drumul. *Spune-mi!*

– Nu pot, nu pot să înţeleg cum poate să refuze o femeie un asemenea bărbat.

– Eşti sigură? insistă el, încă neconvins. Eşti sigură că nu ai vrut să mă umileşti, să-ţi baţi joc de mine?

– Pentru numele lui Dumnezeu, Neil, cum mă poţi crede în stare de aşa ceva? Am înghiţit destule umilinţe în viaţa mea ca să ştiu că nu este plăcut. N-am să jignesc niciodată pe altcineva ca să mă distrez. Spuse toate astea cu înţelepciunea şi cu acel fel nejignitor specific, cu care vorbea ea uneori.

– Adevărul este că, spuse ea drăgălaş, chiar voiam să mă conduci acasă. Doar că aş fi vrut să mi-o mărturiseşti tu mai întîi. Tu joci handbal. Închipuieşte-ţi că un începător încearcă să fie luat drept profesionist.

Scanned by CamScanner

Blestemată, blestemată să fie, că-l făcea să-i ceară favoarea să o conducă acasă, cînd pericolele o pîndeau pretutindeni. Christine îi făcuse o mare porcărie, dar nici ea nu-şi bătuse joc de spiritul lui creator. Flecuşteţul ăsta avea o asemenea putere asupra lui, cum nu mai avusese nici o altă femeie înaintea ei, nici chiar fosta.

Periculoasă! Femeia asta era mai periculoasă decît regina unui roi de albine ucigaşe adăpostită în puternica lui personalitate.

– Hai să facem o înţelegere, Buze Fierbinţi, dacă sînt atît de curajoasă ca să-ţi cer asta şi ai făcut din mine o credulă, voi dansa cu tine în întuneric, dacă mă conduci acasă.

Scanned by CamScanner

Capitolul 6

– Şi am să primesc un sărut de noapte bună, poate chiar mai mult, dreptul să pecetluiesc chiar acum înţelegerea?

Atingerea buzelor ei de ale lui făcu să-i piară orice judecată din creier.

– Consider-o pecetluită. Ea îşi trecu un braţ în jurul taliei lui, în timp ce cu celălalt îi mîngîia ceafa şi atunci simţi cum îşi trage banda de elastic de la coada ei de cal, strecurînd-o pe sub părul pe care vrusese el să-l tundă cu o lună înainte.

Poate că a aşteptat puţin cam mult uşoara

Scanned by CamScanner

smucitură a părului şi apăsarea unghiilor ei pe ţeasta lui... Doamne, era într-al nouălea cer. Mîinile lui nu se putură sătura destul de repede. Şi le trecu de-a lungul părului ei mătăsos, apoi îl răsuci strîns pe mînă. Şuviţele, de culoarea focului, îi ardeau pur şi simplu degetele şi-l făceau să simtă cum trupul îi era mistuit de flăcări, pînă cînd începu să delireze din cauza febrei.

El începu să se legene şi îndată notele zămislite de mintea lui zdruncinată îi scăpară printre buzele lipite de fruntea ei.

– Asta este uvertura, îi destăinui el. Armonica urmată de chitara bas, doar cu o trecere uşoară de sinthesizer, care imită şuieratul vîntului, un vînt furtunos.

– Îmi place. Ce urmează?

El nu luă în seamă cît era de emoţionant că fusese prinsă şi ea de vraja pe care încerca el de mult să o înţeleagă.

– Mă simţi lipit de tine, tare şi suferind, şi singur?

– Da, şopti ea.

– Spune-mi dacă auzi astea exprimate în melodie. El scoase sunete ca de saxofon, în timp ce în urechi îi răsunau vocale dispersate şi trilurile unei piculine.

Scanned by CamScanner

– Te face să vibreze vreo coardă din tine? Ceva adînc, aşa cum simt eu?

– Da, da!

– Descrie-mi ce simţi.

– Si... Simt ca şi cum mă cufunzi în podea...

– Aşa e.

– Dar e mai mult decît atît. Se agăţă de talia lui aplecată peste ea cu atîta patimă, încît îl făcu să geamă. E ca şi cum... aş vrea să te trag în jos împreună cu mine, dar dorinţa este mai plăcută decît împlinirea şi mă lupt cu mine însămi, pentru că n-aş vrea să se termine niciodată dorinţa asta.

Ea nu se luptă însă cu el cînd o ridică încet, lipind-o uşor de el, alunecînd cu mîinile pe bombarea feselor ei. Senzaţia cărnii ei prin pantalonii mătăsoşi era înnebunitoare, şi-l făcu să se adîncească în esenţa melodiei care-l purta mai departe.

Aceasta izbucni cu scînteieri orbitoare şi cu o forţă plină de siguranţă, exprimînd tristeţe şi extaz totodată, lacrimi şi bucurie. Melodia spunea o poveste, povestea lor. Balada îndrăgostiţilor fără cuvinte. Ele nu făcuseră niciodată parte din măiestria lui.

Totuşi, nu vedea încă sfîrşitul. Un duet legănat dintre un saxofon alto care se intersecta cu o...

Scanned by CamScanner

harpă? Ce mama dracului e asta? Harpa nu are nici o legătură cu tînguirea cornului din jazz.

Nu era posibil. Deşi, după ce repetă încă o dată şi încă o dată melodia, ei pluteau prin cameră, ca şi cum toată viaţa lor ar fi fost parteneri de dans.

Neil o mai fredonă o dată, pentru ultima oară, apoi renunţă şi o lăsă pe Andreea jos, din ce în ce mai jos. Şalele ei poposiră pe genunchiul lui îndoit, în timp ce el se sprijinea pe celălalt genunchi proptit în podea.

Şi atunci, melodia finală ieşi ca un suspin de pe buzele lui. Simţi cum părul ei mătura mîna lui şi podeaua. Se uită la arcuirea gîtului ei, atît de delicat, strălucind palid în întuneric.

Îşi aplecă încet gura. Vîrful limbii lui, pătrunzînd în cavitatea gîtului, răsucindu-se în jurul ei înainte de a-i atinge punctul în care se simţea pulsul. Îi auzi respiraţia adîncă şi grea.

Îşi destinse genunchiul pînă cînd Andreea rămase sprijinită doar de braţele lui, apoi, cu o mişcare agilă încălecă un picior peste coapsele ei, asigurîndu-şi poziţia pentru actul sexual, de mascul dominator, erectat, împingîndu-şi organul într-o femelă care se abandonase plăcerii, primitoare, neopunînd nici o rezistenţă. Era o poziţie

Scanned by CamScanner

obişnuită pentru el, dar de data aceasta, senzaţia era cu totul neobişnuită, năucitoare. Înspăimîntătoare.

– Vreau să te sărut, declară el ca o acuzaţie.

– Doar un sărut? întrebă ea.

– Nu.

– Nu cred. Cu o săptămînă în urmă o făcuse să tînjească după mai mult decît un sărut. Mai tînjea şi acum. Dar, acum, tînjea şi după altceva. Fusese o proastă şi se îndrăgostise de acest cavaler întunecat, cu armură întinată, neluînd în seamă pericolul pentru el.

– Ai vreo şansă să fiu de acord doar cu un sărut? Ea îşi ţinu respiraţia şi aşteptă.

El îşi lăsă trupul peste al ei, împingîndu-şi însemnul bărbăţiei întărit în picioarele ei strînse, rugîndu-se parcă să i se deschidă doar lui. Acoperindu-i sînii cu pieptul lui care plutea deasupra ei.

– Să fiu de acord doar cu un sărut? repetă el. Să fiu? Voi fi. Nu am de ales şi am atîta nevoie să te sărut, că te voi ruga. Deşi nu m-am rugat niciodată de o femeie pînă acum. Andreea, nu pot lucra. Nu mai pot dormi. Te face fericită, de cînd nu mă mai înţepi cu ace ca să-mi produci insomnie sau să-mi blochezi capacitatea de creaţie?

Scanned by CamScanner

Neașteptatul lui răspuns fu mai excitant decît nevoia puternică de a-l simți în ea. Andreea își umezi buzele... și le uni cu ale lui; erau atît de aproape unul de celălalt.

– Scuză-mă, dar nu sînt vinovată că am pătruns în gîndurile tale.

– Și sub pielea mea.

– Chiar?

– Ca o schijă de carne. Te bucuri?

Deși ar fi trebuit să se bucure că își atinsese scopul, nu se bucura. Intenția ei fusese să se schimbe cu fiecare întîlnire, pînă cînd n-ar mai fi fost sigură ce se întîmpla.

– Uite o noutate pentru tine, Neil. Este destul de greu pentru mine să mă bucur cînd mireasma *beignetelor* a dispărut și cu greu îmi pot ascunde cearcănele de sub ochi. Ea rîse ușor, dar glasul îi pieri cînd mîna lui se strecură în adîncitura dintre sînii ei. Bine cel puțin că mi-am recucerit sîngele rece...

– După cîte se pare, simțim amîndoi la fel, aș putea spera într-o schimbare a sentimentelor, în cazul ăsta? Legătura e una, deși legătura noastră ar putea fi foarte plăcută, dar eu aș prefera să te văd mutată într-o locuință sigură și mai aproape de mine. Am greșit cînd am fost atît de măgar,

Scanned by CamScanner

mai înainte, dar şi tu ai greşit lăsînd ca mîndria să-ţi sufoce simţul practic.

– Iar ne întoarcem la asta, suspină ea. Credeam că ai înţeles mesajul, Neil. Pune-te în situaţia mea.

– Ce vrei să zici... adică aşa? Şi printr-o răsucire uşoară o trecu pe deasupra lui, părul ei căzînd ca un polog pe feţele lor. El îi prinse o şuviţă groasă trecîndu-şi buzele peste ea. Îmi place în ambele feluri. Dar ţie?

– Încerci să mă manipulezi.

– Sigur că da. Nu ai fi dezamăgită dacă nu m-aş strădui să-ţi stăpînesc gîndurile spre avantajul amîndurora?

Andreea se încruntă, cumpănindu-i întrebarea. Şi încruntarea ei se adînci şi mai mult cînd deveni conştientă de forţa feminităţii ei, deşi el mai deţinea încă puterea, pentru că în străfundurile ei rămăsese tot fetiţa care se ruga în fiecare noapte ca, cineva, undeva, să o dorească aşa cum era ea, cu dinţii ăia caraghioşi.

Se străduise din greu să exceleze în tot ceea ce făcea, ca să dovedească faptul că era demnă să fie dorită. I se făcea greaţă gîndindu-se cît fusese de disperată să placă, de nevoia de afecţiune care o orbise într-atît încît să se lase pradă

Scanned by CamScanner

mînglierilor veştede ale unui bătrîn. Schimbul de cuvinte pe care-l avusese cu el de faţă cu un judecător, care întîmplător era partenerul ei de golf. Şi adio Ligă universitară sportivă. Noroc bun, comunităţii colegiului, mulţumită admiterii în slujba de a şterge mesele în cofetăria şcolii.

Învăţase calea anevoioasă de a se apăra ca să nu devină victima celor interesaţi să se autoservească. Ea nu putea uita că Neil era interesat, deşi era sincer şi ţinea la ea, totuşi era şi el interesat să o aibă. O dorea, dar nu aşa cum ar fi vrut ea pentru o relaţie durabilă, într-o casă cum nu avusese ea niciodată, în care să împartă bucuriile şi necazurile, stînd umăr la umăr într-o lume neprimitoare.

Cel puţin Neil era cinstit. Era demn de ea.

– Dacă vrei să te pui în locul meu, Neil, încearcă să înţelegi de unde vin eu. Este ceva ca o persoană să trăiască cea mai mare parte din viaţă din pomeni...

– Şi eu am trăit aşa, spuse el, simţindu-şi resentimentul şi empatia din glas.

– Atunci, aproape că înţelegi de ce vreau să fac aşa cum cred eu de cuviinţă. Nimic nu aţîţă mai mult ambiţia, ca sărăcia.

– Şi nimic altceva nu poate asigura sărăcia ca

Scanned by CamScanner

ambiţia. Mai bine fi atentă ce cauţi, pentru că s-ar putea să fi găsit, crede-mă, împlinirea nu este nici pe departe atît de bună ca dorinţa. N-ai să încetezi niciodată să te lupţi.

– Atunci, de ce îţi faci probleme să te lupţi pentru mine? Ştiu eu mai bine că nu spiritul tău altruist te face să te intereseze bunăstarea mea. Sînt o mulţime de femei, pe care le poţi dori, în jurul tău. Atunci de ce tocmai eu? E ambiţia de a obţine ceea ce nu poate fi obţinut? Asta este ambiţie, ştii?

El îi răsuci părul pe deget, trăgînd iute de el, făcînd-o să se strîmbe de durere, ascultîndu-i şoapta:

– Aşadar, crezi că mă cunoşti bine?

– Şi nu te cunosc?

– Îmi aplici nişte lecţii pe care le-ai învăţat de la altcineva. Cine este acela?

– Să zicem că a fost un profesor bun, iar eu am învăţat întotdeauna repede.

– Bine, ai aflat, ce-i drept, că nu există nici un pic de altruism în mine. Dar, în celelalte privinţe greşeşti. Te doresc nu numai ca să-mi descarc boaşele în tine.

– Atunci, de ce mă vrei, de fapt?

– Nu sînt încă sigur. Te vreau în pat, dar nu

Scanned by CamScanner

fără a mă vrea şi tu. Ai ceva de care am nevoie. Şi în afară de asta, atît m-ai înnebunit, încît m-ai făcut să-ţi propun un tîrg şi mai nebunesc. Lasă-mă să te mut. Două chei, pe care le vei ţine la tine pînă cînd te vei hotărî să le împarţi cu mine.

– Dar abia ai spus că împlinirea nu este nici pe jumătate bună ca dorinţa. Nu te temi că vei fi dezamăgit?

– Sper să fiu şi sper să nu fiu, n-am întîlnit niciodată o femeie ca tine. O femeie pe care aş vrea să o duc acasă la mama şi apoi să fac dragoste cu ea pe scaunul din spate al maşinii.

– Am să-ţi fac o mărturisire, spuse ea, întrebîndu-se de ce era dispusă să dea mai multe amănunte decît dăduse vreodată. Vezi, Neil, din anumite motive, bărbaţii pe care i-am cunoscut eu, n-au vrut niciodată să mă ducă acasă. Ei voiau să facă asta cu mine pe scaunul din spate al maşinii sau în alt loc ferit, ca apoi să se întoarcă înapoi la soţia despre care aflam tocmai la timp pentru a contramanda întîlnirea.

– Idioţii, mormăi el, apoi adăugă mînios, tu nu eşti genul ăla de fată. Dacă aş avea o mamă, te-aş duce să o cunoşti. Şi apoi te-aş convinge să te muţi. Grea sarcină.

O clipă ea nu spuse nimic, fiind prea exaltată

Scanned by CamScanner

ca să poată întreba dacă nu cumva ăsta era un mod de a-şi atinge scopul.

Un mod. O semnătură la sfîrşitul unui articol. Apoi îşi dădu seama că dorinţa ei de a-l cunoaşte nu avea nimic de-a face cu articolul, ci cu sentimentele ei. De ce nu vorbise nimeni despre mama lui? Probabil că plătise din greu pentru asta; dar de ce? El o citase pentru stima ce i-o purta, pentru dragostea faţă de muzică, dar nu spusese nimic mai mult. Îi va spune ei, Andreei, mărturisindu-i ceea ce le refuzase tuturor celorlalţi?

– Mama ta a murit? întrebă ea cu delicateţe.

– A murit, confirmă el. A murit tînără, lăsîndu-mă cu un tată care considera că muzica este doar pentru homosexuali, iar lui nu-i plăceau homosexualii. Haimanalele care umblă să se împreuneze, lăsînd uşa dormitorului deschisă, ca să intre perechea plătită săptămînal pentru lupta de cocoşi.

Şi ea se credea deposedată. Cît fusese de jignită de băieţii şi de bărbaţii care o învăţaseră să se apere. Deodată, îşi dădu seama că şi el dorea acelaşi lucru pe care-l dorea ea. Lucruri pe care nu le avuseseră niciodată.

Poate că trebuia să se întîlnească amîndoi.

– Îmi pare rău, Neil, spuse ea compătimitor.

Scanned by CamScanner

îmi pare foarte rău.

Pentru ce rămăsese el atît de tăcut? Şi de ce îl simţise cutremurîndu-se înainte de a se răsuci la loc, deasupra ei, lungit pe coapsele ei?

– Să nu îndrăzneşti să mă compătimeşti, spuse el, cu glas hotărît, neînduplecat. Degetul lui îi desfăcu brutal, smucind cu o mişcare grăbită, nasturii de sidef de la bluză. Compătimeşte-te pe tine, *chère,* că eşti obiectul dorinţei mele. N-am dorit niciodată o femeie atît de pătimaş ca pe tine, şi eu obţin întotdeauna ceea ce vreau.

Scanned by CamScanner

Capitolul 7

Neil avu o surpriză al dracului de neplăcută. Avea o forţă surprinzătoare pentru o femeie atît de mică. Mai era încă ameţit şi mai clipea încă atunci cînd se trezi trîntit pe spate, cu ea în picioare deasupra lui, cu un picior înfipt între picioarele lui.

– Cum ai reuşit asta? întrebă, stînjenit, Neil. Îi mai auzea încă respiraţia întretăiată, în timp ce-ţi încheia nasturii de la bluză.

– *Jiujitsu,* pufni ea, iar asta îl tulbură mai mult decît teama pe care i-o crea piciorul ei. Patru se-

Scanned by CamScanner

mestre, Şmechere.

– Plîngi?

– Nu.

– Bine. Nu-mi plac femeile care plîng.

– În cazul ăsta, da. Da, plîng din vina ta. Eşti mîndru de tine?

– La dracu', nu! Am fost mai drăguţ decît cu oricine altcineva vreodată. Oricum, mai drăguţ decît ai fost tu cu mine. Şi ia te uită! Eu încerc să mă port cu tine cu delicateţe, să nu te leg fedeleş, dar uite cu ce m-am ales? Cu un picior în boaşe. Şi acum, pentru ce dracu' mai şi plîngi?

– Nu vrei tu să ştii asta.

– Dacă n-aş fi vrut să ştiu, nu te-aş fi întrebat. Aşază-te aici pe mine. Şi cît stai aici, ţi-aş rămîne recunoscător dacă ţi-ai pune piciorul în altă parte, şi reţine că prefer să o sugi fără piele; reţine asta, ca să ştii pe viitor.

– Ce obraznic poţi să fii? spuse ea printre suspine.

– Dacă mă mai apeşi mult cu piciorul ăla, s-ar putea să auzi una şi mai urîtă pe tema asta.

El auzi un uşor sughiţ şi un chicotit şi mai slab, înainte s-o vadă cum se răsuceşte şi fuge pe uşa pe care o trînti, chiar cînd se ridicase el în picioare.

Scanned by CamScanner

– Andreea! Andreea, întoarce-te! Deschise uşa larg, uitîndu-se pe holul gol, auzind bocănitul grăbit al tocurilor ei pe podeaua de lemn, în timp ce o urmărea. Avem de rezolvat nişte probleme şi, ah, la dracu', doar nu te aştepţi să mă tîrăsc de-a buşilea, ca să te rog să înţelegi ceva pe care nici eu singur nu-l înţeleg.

Cînd ieşi din bar, singurul lucru pe care-l mai văzu, fu o coamă de păr roşu pierzîndu-se în mulţimea din depărtare. Încuie, cu o înjurătură, şi se luă după ea, recunoscător faptului că-i depăşea în înălţime pe cei mai mulţi. Grăbi pasul, evitînd puhoiul trecătorilor.

Andreea trecu, legănîndu-se, pe lîngă un jerpelit care făcea reclamă şi intră într-un magazin de noutăţi. Neil se răsuci cînd o văzu aplecîndu-se în faţa unui galantar cu suveniruri. El luă un tricou de pe raftul de lîngă locul ascuns în care stătea ea, şi i-l flutură prin faţă.

– Cu siguranţă că nu ai mai avut unul ca ăsta? Ţi-l dăruiesc.

– Suge-mi-o. Suge-mi-o, mînca-mi-ai-o! spuse ea cu accentul acela al ei snob, înghiţind silabele, evident, neimpresionată de propunerea lui de pace. Veşmîntul avea imprimat pe el un homar şi modul în care poate fi mîncat.

Scanned by CamScanner

– Îmi plac mai mult gătiţi de mine, îi aruncă el tricoul în poală, ceea ce pentru ea însemna că-i impunea să-l ia, indiferent dacă-l voia sau nu. Ce ai zice să mergi duminica viitoare la Lou care a organizat o masă cu crevete şi homari fierţi. Îţi dau compensaţie pentru statul pe scenă, aşa că, de ce nu ţi-ai lua ziua liberă şi să vii cu mine? Am să te învăţ să mănînci homari. O să fie drăguţ şi am să te şi hrănesc un pic şi, nu numai atît, vreau să-ţi măresc şi salariul. Îmi pot permite să te plătesc ca să-mi ţii companie.

– Nu îţi mulţumesc pentru invitaţie şi nici pentru tricou, zise ea, aruncîndu-i-l drept peste faţă.

Cînd se uită încruntat către ea, Andreea rămăsese cu privirea fixată pe un şir de păpuşi de porţelan. După ce le studie cu atenţie, luă cu grijă una din raft. Îmbrăcată ca un bufon de Curte, în catifea purpurie şi în satin auriu, delicata figurină de arlechin fu răsplătită cu un zîmbet melancolic din partea ei. Neil luptă împotriva pornirii ce o simţea de a arunca cît colo păpuşa şi a-i cere să-i zîmbească mai bine lui. *Doamne sfinte, ce făcuse femeia asta din el?* Acum îl făcea să fie gelos pînă şi pe o păpuşă, în timp ce trădarea Christinei nu-i stîrnise decît dezgustul faţă de el însuşi de a fi căsătorit cu ea.

Scanned by CamScanner

– Pleacă, Neil, spuse Andreea fără să şovăie. Mă pot duce singură acasă. Am terminat discuţia pe astă-seară!

– Evident că te poţi duce singură acasă. Dar de discutat nu am terminat, asta-i o încercare zadarnică. Ce te roade?

– Tu, asta e, şi...

– Cu ce vă pot servi? îi întrebă vînzătorul. Închidem peste cinci minute.

– Ce preţ are păpuşa? Tonul ei politicos, cel pe care-l folosea cu toată lumea, în afară de el, îl înnebuni; era gata să-şi roadă unghiile.

– Şaizeci de dolari. Dar pentru dumneata îl las la cincizeci.

– Şi preţul ăsta este valabil şi săptămîna viitoare?

Omul se uită de la ea la păpuşa pe care o mîngîia cu delicateţe.

– Îţi dau două săptămîni, ce părere ai?

Văzînd-o cum o punea cu părere de rău la loc pe raft, Neil simţi cum i se topeşte inima. Şi simţi imboldul de a-i cumpăra orice păpuşă tîmpită, dar ea l-ar fi aruncat orice cadou în cap. Şi nu avea chef să fie lovit de o grămadă de porţelan zburător.

Andreea îi mulţumi vînzătorului, apoi trecu, fre-

Scanned by CamScanner

cîndu-se de Neil. El îi aruncă tricoul, respins, vînzătorului, murmurîndu-i:

– Atîrnă-l pe păpuşa aceea, vin mîine după el.

Nu ajunsese prea departe cînd o apucă de braţ şi o răsuci ca să o întoarcă spre el. Ochii ei verzi doar că nu şuierară cînd se opriră în mijlocul străzii blocate.

– Am şi eu nemulţumirile mele şi tu pe ale tale, spuse el serios. Pe ale mele le cunoşti, aştept să le aud pe ale tale. Hai, scuipă-le!

Dacă ar fi vrut să scuipe ceva, păi acela ar fi fost el. Să-l scuipe din sufletul ei şi să-şi îndeplinească misiunea iniţială.

– Eu ţi-am întins mîna, Neil, oferindu-ţi înţelegerea mea. Dar ţie îşi este teamă să laşi pe cineva să se apropie prea tare de tine, nu-i aşa? Te înspăimîntă. Şi ce faci atunci? Reduci totul la bani şi la jocul puterii. Eşti un monstru care vrea să domine, asta eşti. Dar să ştii că pe mine nu mă domină nimeni, individule! Nimeni nu o să mă domine.

– Şi asta nu face ca să fii şi tu tot un monstru care vrea să domine? Trebuie să recunoşti că sîntem două boabe într-o păstaie, dacă mă întrebi.

– Nu te-am întrebat, spuse ea, defensiv. Dar

Scanned by CamScanner

am să-ţi *spun* ceva: Dacă ai să încerci vreodată să mă manipulezi în felul acela, să ştii că n-ai să mai cînţi decît ca soprană tot restul vieţii tale. E clar?

– Vrei să zici că nu-ţi place să fii prea nebunatică în budoar?

– *la seama!* Iar începi! Nu mă miră că a spus nevastă-ta toate lucrurile alea oribile despre tine. Şi începu să se bîlbîie cînd îl văzu că se uită şaşiu şi că faţa i se întunecă ameninţător. Dar continuă: Un bărbat inteligent ştie că cea mai rapidă cale spre patul unei femei trece prin inima şi prin mintea ei. Să ţii minte asta pe viitor, adăugă ea, imitîndu-i felul tărăgănat de a vorbi.

El mormăi ceva, din care nu se distinse decît *Jurămîntul*, înainte de a întoarce capul. Apoi, ca şi cum se răzgîndise, o privi drept în ochi şi îşi întări strînsoarea.

– Ştiu foarte bine asta, doamnă. Dar am să-ţi spun ceva. Întîmplător, fosta mea soţie m-a învăţat că un bărbat, dacă nu vrea să se piardă, trebuie să nu intre în capul unei femei şi să nu se rătăcească niciodată în inima ei, pentru că, de îndată ce face acest lucru, rămîne descoperit în faţa atacului pisicii, nemaivorbind că-i măturã şi contul din bancă.

Scanned by CamScanner

Andreea nu voia să se lase impresionată, dar simţi imboldul să-l ia în braţe şi să-l roage să o lase să-i vindece toate rănile pe care i le făcuse cealaltă femeie. Dar în loc de asta, îl privi în ochii lui reci.

Cu un suspin adînc, ea îi atinse obrazul şi îl simţi tresărind. Dar mîngîindu-l, pe nebăgare de seamă, el se relaxă.

– Nu trebuia să spun astea despre fosta ta soţie. Este o josnicie de neiertat. Dacă te-a făcut să suferi atît de tare... înseamnă că ai iubit-o foarte mult.

– Dragostea nu are nici o valoare între cei care sînt înstrăinaţi unul faţă de celălalt, *chère*. Puştii fac greşeli stupide, iar Christine a fost una dintre cele mai mari greşeli ale mele. Deşi mi-ar plăcea să dau toată vina pe ea, nu pot. Ea mi-a întins nada, iar eu am muşcat. Am descoperit prea tîrziu că patima şi dragostea sînt două animale diferite. Sper că dacă nu aş fi iubit niciodată, n-aş mai fi putut spune asta. El clătină din cap şi rîse cu rîsul acela aspru ca şmirghelul, care o neliniştea pe ea. Ascultă, crezi că dacă am călătorit prin lume, acest fapt m-a învăţat să pronunţ corect? Da de unde, am încercat din greu, dar rădăcinile mele nu pot fi lepădate.

Scanned by CamScanner

Ea simţi de parcă ar fi lăsat-o să pătrundă în intimitatea lui printr-o trecere secretă, care ducea spre partea vulnerabilă din el, pe care nici n-ar fi putut-o bănui vreodată. Înainte de a închide el această uşă, ea profită de împrejurare.

– Mie îmi place cum vorbeşti. De altfel, cred că ai putea spune că simt acelaşi lucru pe care-l simţi tu faţă de dinţii mei. Nu-i pot schimba, deşi i-am urît întotdeauna pentru că nu sînt perfecţi. Dar după ce m-ai sărutat tu, nu-mi mai pasă de spaţiul acela gol. Cred că şi tu ar trebui să simţi acelaşi lucru în legătură cu pronunţia ta. Este ceva deosebit, ca şi tine.

– Hmm. Nu m-am gîndit niciodată la ea în felul acesta. Zîmbi istovit. Apoi, ca şi cum se grăbea să spună ceva pe care nu l-ar fi spus dacă se oprea, adăugă repede: Lui Christine nu-i plăcea cum vorbesc. Zicea mereu să-mi ţin gura pe saxofon ca să nu o plictisesc, deschizînd-o. Bineînţeles, că asta mă făcea să vorbesc şi mai tare, şi mai urît, doar ca să nu înnebunesc. Am fost căsătoriţi şase ani, dar parcă au fost şaizeci. Iadul este nimic pe lîngă ea sau pe lîngă mine. Andreea nu o cunoscuse pe Christine, dar o dispreţuia. Nu numai pentru că îl distrusese pe Neil, ci şi pentru că împărtăşise şase ani din viaţă cu el.

Scanned by CamScanner

– Vrei să-mi mai povesteşti despre ea? Sau despre mama ta? îl întrebă ea şovăitor. Nu era o laşă sau o fricoasă. Şi nici nu jucase jocuri de noroc, înainte de a lua trenul pentru New Orleans. Dar ce avea de pierdut dacă mergea la cîştig sau la pierdere?

Neil îi aruncă o privire, părînd a cumpăni răspunsul.

– Dacă vrei să ştii cu adevărat, va trebui să mă prinzi într-un moment de slăbiciune. Astea sînt discuţii care se fac în pat, cred eu. Asta, dacă aş fi atît de prost ca să intru în căpşorul ăsta frumos al tău. Aha, da, şi parcă ai mai amintit ceva şi despre inimă. De altfel, cred că dacă te-aş băga în pat ar fi mai rău decît orice.

Vîrful degetelor lui alunecară în sus pe spate şi îi ridicară părul, lăsîndu-i ceafa descoperită în adierea brizei calde.

Andreea îşi trecu degetele peste barba lui, nerasă de două zile, care-i umbrea uşor maxilarele.

– Dacă simţi că sînt periculoasă, de ce nu te strecori chiar acum în mintea mea? Să-mi spui ce gîndesc şi să încerci să intri în casa-bază, după ce ai cîştigat puncte.

El îşi ţuguie buzele, apoi şi le destinse într-un

Scanned by CamScanner

zîmbet vag.

– Andreea, trebuie să înţeleg că ţi-ai schimbat hotărîrea în privinţa invitaţiei mele la petrecerea lui Lou? Ce zici, să trec să te iau duminică la ora unu? Pregăteşte-te pentru o după-amiază de relaxare şi renunţă şi tu la manierele tale elegante. Poate că o să încercăm şi tăria trupului, încheind seara, dînd din picioare.

– Tăria trupului? Modul în care el vorbea, promitea o senzualitate mortală.

– Să nu-mi spui că nu vrei să faci puţin antrenament fizic.

– Nu cred. Nu este vorba de pistoale, nu-i aşa?

– Numai dacă socotim semnalul de pornire, rîse el, un rîs indulgent, satisfăcut. Ca să bag mingea în casa-bază sau ca să ratez din nou?

– O să ratezi, cu siguranţă, dacă ai să mă mai insulţi, propunîndu-mi iar să fiu acolo unde vreau eu să fiu.

– Adică la petrecerea lui Lou?

– La petrecerea lui Lou, la lucru, oriunde pot să fiu alături de tine.

El o analiză lung, cu o privire întunecată, apoi ridică dintr-o sprînceană.

– Spune-mi, *chère*, asta înseamnă că mai am

Scanned by CamScanner

o şansă să marchez punctul?

– Înainte de a marca punctul, trebuie mai întîi să treci prin baza a treia. Poţi beneficia de şansa de a mă conduce acasă.

– Dar fără zbenguială, nu-i aşa?

Singurul ei răspuns fu un zîmbet.

Merseră în tăcere, cu braţul lui, protector, trecut peste umerii ei. Şi al ei peste talia lui suplă, scărpinîndu-l pe spatele vînjos, în timp ce suia treptele apartamentului ei.

– Nu-i nimic mai plăcut decît o scărpinătură bună pe spate, *chère*. Ce-ai zice tu să mă scarpini pe mine şi eu pe tine?

– Termină cu astea, Neil, rîse ea necontrolat, cînd el îşi frecă pumnul în sus şi în jos pe spatele ei, înainte de a-i atinge, ca din întîmplare, coastele.

– Mă gîdil.

– Ba nu-ţi place, ba îţi place. Şi în cele din urmă rîzi de durerea plăcută.

Ea nu înţelese la început la ce făcea aluzie, dar o izbi acum cînd chicotea şi se zbătea, apoi se prăbuşi la pieptul lui.

– Ce am să mă fac eu cu tine, Neil? Eşti cel mai imposibil, irezistibil bărbat pe care l-am cunoscut în viaţa mea.

Scanned by CamScanner

– Am să-ţi spun eu ce să faci cu mine. Poftеşte-mă înăuntru şi lasă-mă să fac ce am început ultima dată cînd am fost aici.

– Nu mă culc cu tine.

– Sigur că nu. Ţi-am spus, mai întîi vreau să te văd ieşită de aici, cu două chei, amîndouă rămînînd la tine, nici una la mine, pînă cînd nu te va convinge farmecul meu fatal să mi-o încredinţezi. Dar, pentru că nu pari să vrei să mă laşi să fac asta, atunci, lasă-mă, cel puţin, să mă uit la tine cum scoţi acele din păpuşa aia *voodoo,* ca să-mi adun rămăşiţele.

– Nu ţi le dau, fiindcă nu am apucat încă să le ard în efigie.

– M-ai carbonizat?

– Doar te-am perpelit puţin. Noroc că ai venit după mine astă-seară şi... ţi-ai cerut scuze, într-un fel. Resturile îţi pot mulţumi.

El chicoti, în timp ce ea îşi scutura geanta ca să găsească cheile. Era atît de întuneric pe coridor, că nu le putea zări.

– La dracu', trebuie să-mi schimbe becul proprietarul. I-am lăsat un mesaj pe robotul telefonic, ieri. Dacă aş avea o scară, aş face-o şi singură.

Chicotitul lui Neil se întrerupse brusc, şi ea ar fi vrut să nu fi deschis discuţia asta. Simţindu-i

Scanned by CamScanner

dezaprobarea în tăcerea adîncă, reuşi să dibuie cheile.

– Pot să intru? Respiraţia lui îi mîngîie urechea, iar pieptul lui se frecă uşor de spinarea ei, cu insistenţă. Promit să fiu cuminte.

– Sigur. Ascunsese oare maşina de scris? Nu-şi mai amintea dacă o pusese bine în dulap sau dacă rămăsese pe măsuţă, la vedere. Sigur că nu, spuse ea, simţindu-se tulburată şi iritată.

– Ce este? se aplecă el aproape, iar ea împinse cheia în broască, agăţîndu-se de ea, ca şi cum ar fi putut-o salva de ceva de care nu voia de fapt să fie salvată.

– Pentru că... pentru că este mizerie şi ai să fii neplăcut impresionat. Acum, îţi spun noapte bună şi ne vedem mîine sau poate chiar astăzi, mai tîrziu.

Nu ar fi trebuit să descuie uşa. *De ce descuiase uşa?* Pentru că îi înlănţuise talia cu braţele şi îi freca uşor, făcînd cercuri cu palma, pîntecele care tremura la atingerea lui. Sau poate din cauza buzelor lui care se împingeau pe gîtul ei, lăsînd să-i scape cuvinte franţuzeşti în dialectul imigranţilor, pe care nu era nevoie să le înţeleagă ca să roşească.

Ce putere avea acest om asupra ei? Simţea

Scanned by CamScanner

asta ori de cîte ori punea mîna pe ea. Era ameţită, se simţea copleşită de o forţă care o îngrozea.

– Dacă te lupţi cu mine, te lupţi cu tine însăţi, îi spuse el liniştit. Este o luptă fără sorţi de izbîndă, *chère*.

– Nu... nu ar trebui să-ţi scrii compoziţia înainte de a o uita?

– Am să-ţi spun un secret, murmură el. Mi-am botezat muza mea Simon. Şi Simon zice că o să şi-o amintească. Aşa a făcut întotdeauna. Acum nu vreau decît să te ţin pe tine braţe, să te sărut şi poate să risc să mă apropii ceva mai mult de inima ta, pe care o aud bătînd nebuneşte în piept. O simţi şi tu pe a mea?

– Da, dar ea simţea ceva mai mult şi acest ceva o neliniştea.

– Dar de ce te-ai îndepărtat de mine? Cum vine asta?

– Pentru că m-ai atins.

– Dar te-am atins şi mai înainte. Am dansat ţinînd mîinile pe tine...

– Te rog, Neil, nu...

– Ţi-aduci aminte cînd ne-am sărutat prima dată cum s-a terminat? Îţi aduci aminte, nu-i aşa? Am avansat puţin, am pus degetele între picioarele tale, în timp ce palma...

Scanned by CamScanner

– Încetează, gemu ea, strîngînd pur şi simplu cheia în mînă, pentru că se temea că cine ştie ce ar fi făcut cu mîinile, dacă i-ar fi dat drumul. Nu mai vreau să aud.

– Poate pentru că... pentru că îţi place prea mult să auzi asta?

– Da... nu! Nu ştiu. Tot ceea ce ştiu este că încerci să mă seduci şi nu sînt pregătită pentru asta. Nu înainte de a trece seara asta.

– Să te seduc? rîse el. Crede-mă, *chère,* că dacă aş fi avut intenţia să te seduc, poziţia noastră ar fi fost mult mai intimă decît acum. Am fi fost de cealaltă parte a uşii, cu spatele lipit de ea, cu aceste nemaipomenite picioare înlănţuite de talia mea şi cu pantalonii mei zăcînd, la picioarele noastre pe podea, alături de ai tăi.

Mîna lui alunecă între pulpele ei, iar alunecarea degetelor lui era mai mult decît putea să suporte. Gemu adînc şi se prăbuşi peste uşă.

– Doamne, eşti fierbinte şi pantalonii tăi sînt umezi. O mîngîie pînă cînd ea se împinse în rotaţia lui. Îşi trase palma înapoi şi-i mîngîie pîntecele. Să te seduc? Aş putea. Dar nu vreau. Tu însemni mai mult decît asta pentru mine.

Atunci înţelese ea în ce pericol se afla, care era motivul fricii ei. Asta era intimitate. O frecare

Scanned by CamScanner

uşoară pe pîntece, pieptul apăsat pe spatele ei şi un bărbat a cărui forţă consta în sărutări delicate, şovăitoare. Aceasta era o comportare care-i solicita sufletul. Ar fi dorit atît de mult să fie posedată, dar nu îndrăznea să o facă, pentru că de îndată ce ar fi făcut-o, el ar fi putut profita, distrugîndu-i visurile de a-l avea în acest fel. S-ar fi putut îndrăgosti foarte uşor de această latură a lui Neil.

– Mă sperii, Neil. Aşa cum eşti acum, mă sperii.

– Ce... ciudat. Era plăcere şi surpriză în glasul lui aspru. Se pare că va trebui să intru în căpşorul ăsta al tău, să încerc să văd pentru ce te sperii şi să te fac să înţelegi că nu după asta alerg eu, că nu am nevoie decît să te ţin în braţe, deci uită de seducţie.

El o întoarse în braţe şi îi apăsă capul pe inima lui. Fu tentată să-l roage să rămînă să o posede, să facă orice numai să nu plece. Îl sărută pătimaş pe piept. Îi plăcea cum o strîngea el, cu patimă temperată de delicateţe, temîndu-se dar încercînd să-şi înfrîngă teama.

– Sărută-mă! îi ceru ea.

– Doar o sărutare?

– Nu, răspunse ea cu sinceritate. La dracu' cu înţelegerea încheiată, dar dacă îi vedea maşina

Scanned by CamScanner

de scris? Are să-i explice după aceea cumva.

Gura lui coborî uşor pe a ei, cu dor. Trecerea dibace a buzelor lui o făcu să deschidă larg gura.

Limba lui se strecură înăuntru, agilă dar nu brutală. În timp ce a ei se afunda, năpustindu-se şi parînd, a lui era ciudat de supusă, investigîndu-i gura cu delicateţe.

Ea i-o supse, vrînd focul, forţa pasiunii de dincolo de delicateţea lui.

Cînd realiză că patima lui nu concura cu a ei, că mîinile lui o învăluiau şi o mîngîiau, în timp ce ea strîngea şi se agăţa, se prăbuşi peste el.

– Nu înţeleg.

– Nici eu. Ţi-am spus că am fost tulburat de prima dată cînd te-am întîlnit şi cu greu m-am putut abţine să nu mă gîndesc să fac dragoste corporală cu dinţii ăia ai tăi? Îmi plac. Sînt frumoşi! Şi tu eşti la fel.

– Nu vreau să-ţi spun noapte bună, Neil. Te rog, rămîi?

– Nu. Neil îi desprinse braţele şi păşi înapoi. Doar un sărut, *chère*. E mai bine să ne despărţim acum. E ceva aici care nu este în regulă. El îşi puse ţigara între buze şi o aprinse cu un băţ de chibrit, luminîndu-i cu flacăra faţa. Privirea tulburată şi întunecată o prinse pe a ei, înainte de a

Scanned by CamScanner

stinge flacăra slabă.

– Du-te înăuntru, Andreeal îi spuse el poruncitor. Trebuie să cuget, dar de cîte ori mă uit la tine mă părăseşte cumpătarea.

Intrînd în casă, ea nu-i ură vise plăcute.

Neil văzu raza de lumină strecurîndu-se printre uşa închisă şi podeaua uzată. Îi auzi geamătul de înfrîngere, înăbuşit, zgomot de canapea trasă, apoi un scîrţîit, înainte de a se auzi doi pantofi lovindu-se de uşă.

Foc, bum, se înfipseră tocurile în lemn, iar inima pe care o credea moartă de mult, bătu cu putere. Era atît de ruginită că, palpitaţia hieratică, îl duru.

Dracu' să o ia, o înjură el în gînd, în timp ce buzele i se arcuiau într-un zîmbet şi, coborînd scările, începu să fluiere. Suferea, dar Doamne, cît era de plăcută suferinţa asta.

Scanned by CamScanner

Capitolul 8

Jurămîntul, îşi repetă Neil, cu glas tare, de cîteva ori, în timp ce privea spre uşa deschisă a balconului Andreei, de la locul lui din maşina luminoasă, roşie, decapotabilă.

Parcase în faţa apartamentului ei de cinci minute, dar nu oprise încă motorul. Mai putea să dea un telefon, să amîne şi să plece. Cu siguranţă că la petrecerea lui Lou erau multe alte femei, femei accesibile. Dar accesibilitatea acelor femei nu-l făcu decît să o dorească şi mai mult pe Andreea.

Scanned by CamScanner

De ce alergase patru nopţi pînă la ea acasă, ca să plece alegîndu-se doar cu un sărut, cînd ar fi putut să o aibă în pat? Şi de ce îşi pierduse o după-amiază întreagă ca să-i schimbe becul de pe coridor, ca apoi să-l urmărească pe proprietarul ei să-i cumpere şandramaua ca să o poată amenaja, din moment ce Andreea nu voia să se mute?

Ce dracu' se întîmpla cu el? În cele din urmă, îşi dăduse seama astăzi de dimineaţă şi i se tăiase respiraţia. Era atins de boala mortală care-l făcea să cumpere păpuşi, să se radă pentru o întîlnire, să-şi parfumeze gura cu apă de gură, în loc de coniac, şi, cum făcea chiar acum, să mestece chewing-gum cu parfum de mentă, în loc să fumeze.

Drept sfidare, Neil îşi aprinse imediat una, dar abia trăsese al doilea fum cînd o voce răguşită, îl strigă cu însufleţire:

– Neil! îi făcu ea semn cu mîna, emoţionată, trimiţîndu-i apoi o sărutare de la balcon.

Atunci simţi că se înăbuşă la vederea piciorului alb ca spuma laptelui, în nişte blugi tăiaţi şi a mai albilor sîni debordînd din decolteul brasierei cu bretele pe care o îmbrăcase, fără jenă, deşi ştia că mergea la o petrecere unde vor fi o mulţime

Scanned by CamScanner

de bărbaţi. Nici nu o să se poată distra de grijă să nu pună cumva careva mîinile pe ea.

În timp ce trase aer în piept şi se pregătea să-i strige să se schimbe, Andreea îi strigă:

– Rămîi acolo, vin imediat! apoi o zbughi.

Mîinile i se crispară pe volanul maşinii, în căldura înăbuşitoare. Cînd apăru Andreea, ieşi imediat afară din maşină şi îi ţinu deschisă portiera pentru pasageri, aşa cum îi învăţase mama lui că trebuia să se poarte ca un gentleman. Nu cu un claxonat, ci ca pentru o femeie, cum era, categoric, Andreea, cel puţin după îmbrăcămintea asta strîmtă, care-i făcea să-i fiarbă sîngele în vene.

– Te-ai tuns, spuse ea, păşind în faţa lui şi ciufulindu-i părul cu care îşi pierduse el atîta timp să-l aranjeze. Îngîmfat, şi-l aranjă la loc.

– Îmi place, spuse ea. Dar lui nu-i plăcu faptul că lăuda ei îi făcuse să dorească să-l fi tăiat mai de mult. Dar îmi plăcea şi cum era înainte. Şi eu care credeam că o să arătăm ca doi gemeni astăzi. Clătină din cap, legănîndu-şi coada de cal, dintr-o parte în alta.

– Suie, mormăi el. Cînd rîsul ei se întrerupse, el adăugă în silă: Te rog.

Neil fu bucuros că ea îşi ţinu gura pînă cînd intrară în şosea. Apoi, tăcerea deveni plictisitoare.

Scanned by CamScanner

Doar cu şfichiuirea vîntului fierbinte pe lîngă urechi; aşa că deschise radioul.

O ochiadă scurtă către Andreea îi fu răsplătită cu un zîmbet dulce. Ea nu spuse nimic, dar în timp ce maşina rula încet, pe parcursul a cîtorva mile, printr-un tunel de stejari noduroşi acoperiţi de muşchi umed, simţi cum mîna ei îi atinge genunchiul, pe cînd strecura o casetă în player. Curînd după aceea, o muzică instrumentală cunoscută îi inundă urechile.

Neil trase pe o porţiune izolată de pe un drum noroios şi opri, apăsînd brusc pe butonul de „ejectare" al player-ului. Dar nici nu apucă să o scoată, că ea şi reintroduse caseta la loc.

Scoasă. Împinsă la loc. Scoasă. Împinsă la loc.

Cînd ea îl plesni peste mîna care ţinea caseta ce purta titlul: *Color Me Grey,* o răsuci cu faţa spre el.

– Opreşte-o! urlă Neil acoperind muzica.

– Văd că ţi-ai regăsit glasul, îi strigă ea drept răspuns. Am vrut să-ţi atrag atenţia.

– E în regulă. Mi-ai atras-o. De unde dracu' ţi-a venit ideea asta?

– Tu mi-ai spus, se eliberă ea din strînsoarea lui şi reduse volumul. Credeam că o să ne dis-

Scanned by CamScanner

trăm, dar tu nu faci altceva decît să stai îmbufnat. Ai vreo problemă?

– Am o problemă cu caseta asta. Opreşte-o!

– Dar este melodia mea preferată. Şi ţinînd seama că albumul a ajuns la discul de platină şi că ai primit şi un premiu Grammy pentru el, ar fi trebuit să fie şi a ta.

Cu o răsucire plină de dezgust, el aproape că dizlocă butonul de reglare a volumului.

– Asta-i cu adevărat o comportare de om matur, spuse ea calmă, dar durerea din ochii ei îl afectă mai mult decît remarca. Întîlnirea asta nu a debutat excelent, mai bine du-mă înapoi acasă... dacă nu vrei să-mi spui ce s-a întîmplat.

Cum putea să-i spună că existau lucruri din trecutul lui care lăsaseră urme adînci, de care se cutremura şi acum amintindu-şi-le. Unele cîntece, ca şi unele mirosuri, declanşau maşina timpului, iar el nu voia să se întoarcă în timp. Tot aşa cum nu voia să facă faţă prezentului şi emoţiilor care-l răvăşeau.

Andreea nu-l lăsă să-şi ignore trecutul sau să scape de prezent. Mîngîierea ei de pe mînă îl forţă să se confrunte cu ea. Simţea o dorinţă absurdă să fugă acasă la mama care nu mai era acolo. Cum putuse oare să-şi părăsească ea băiatul care

Scanned by CamScanner

nu încetase niciodată să aibă nevoie de ea, care o mai căuta încă prin ceaţă, pentru că dacă ar fi găsit-o, ar fi putut să crească fără să cunoască foamea, ura şi regulile rigide care-i încorsetau acum viaţa.

Neil se forţă să dea drumul la volum pînă cînd sunetul propriei sale muzici pătrunse prin microfon.

– Scuză-mă, Andreea, dar am nevoie de o ţigară şi să iau puţin aer. Tu ascultă muzică.

Întrerupse motorul şi ieşi afară. Deşi ar fi vrut să alerge urlînd în pădurea apropiată, se mulţumi să se reazeme de capotă şi să privească în gol. Îşi aruncă o ţigară între buze.

Două degete de femeie prinse ţigara şi o aruncă în noroi.

– Vreau să mă săruţi, spuse Andreea, prinzîndu-i faţa în căuşul palmelor ei moi. Şi după aceea, vreau o explicaţie.

– Am spus că vreau să fiu singur.

– Foarte rău, pentru că eu nu am să te las singur.

– Dă-te la o parte, Andreea. Sărutul pe care ţi l-aş da acum nu ar fi cum ai vrea tu.

– Ciudat, nu-mi amintesc să-ţi fi specificat ce fel de sărut vreau eu.

Scanned by CamScanner

Rînjetul, pe care i-l aruncă el, se întîlni cu un zîmbet atît de şiret, că nu-i putu rezista. Reuşise să-i spargă carcasa protectoare.

– Ştii, Neil, n-am mai iubit niciodată pînă acum, aşa că nu pot fi chiar foarte sigură, dar mă întreb dacă ceea ce simt eu pentru tine nu e mai mult decît dorinţă, cînd am ciudata pornire de a te strînge în braţe gata să te sufoc. Chiar cînd mă priveşti, ca şi cum ai vrea să mă mesteci între dinţi înainte de a sculpa afară, ca să fiu nevoită să fac autostopul să ajung acasă. O casă pe care proprietarul meu mi-a spus că a cumpărat-o cineva cu bani gheaţă, pentru că nu-i place să-şi piardă timpul pe la bănci. Se pare că vrea să o reamenajeze, de săptămîna viitoare. Dar, lucru ciudat, eu sînt singura chiriaşă căreia nu i s-a cerut să plece din casă. Ştii ceva despre asta?

– Şi dacă ţi-aş spune că am făcut-o eu, ce ai zice?

– Ar fi prea mult pentru mine. Mi-ai da ceea ce n-am avut niciodată, Neil, un motiv să rămîn, să mă simt în siguranţă.

– Te fac să te simţi în siguranţă? o întrebă el, nevenindu-i să creadă, deşi şi-ar fi dorit asta mai mult ca orice.

– Da. Să pot face ce vreau în casa mea fără să

Scanned by CamScanner

mă tem că mai este cineva prin cameră. Interesul tău pentru securitatea mea face mai mult decît banii pe care-i foloseşti ca pe un ecran de fum ca să dovedeşti că ţii la mine. E singurul mod în care ştii să spui tu ceea ce nu poţi exprima prin vorbe, nu-i aşa?

Îl omora cu dulceaţa ei dureroasă.

– Nicidecum. Banii nu sînt singurul mod prin care dovedesc ceea ce simt. Scoate chestia asta, care vrea să fie bluză, de pe tine şi am să-ţi dovedesc. Cînd ea ezită, el fu ros de nerăbdarea de a o atinge, ca să se asigure că nu era numai patimă. Avea nevoie să se asigure să spunea adevărul. Şi, mai mult, trebuia să descopere pentru el însuşi dacă era în stare să dea, în loc de a lua, să protejeze lăsîndu-se expus. M-ai auzit? Am spus să o scoţi de pe tine.

– Dar... dar aici? De ce vrei să...

– *Aici. Acum.* Şi motivul este că vreau să ieşim de aici înainte de a apuca să spun ceva cu adevărat stupid, ca de pildă, că bănuiesc că te iubesc şi eu. Strălucirea de pe faţa ei, în timp ce-şi desfăcea bretelele de bumbac, era o adevărată tortură delicioasă pentru el. Ochii lui coborîră de pe ochii ei, care dovedeau o timiditate împletită cu nerăbdare, atitudini care nu mai făceau de

Scanned by CamScanner

mult parte din experienţele lui. Asta îl dădea peste cap. Îl speria aproape tot atît cît l-ar fi speriat dacă ar fi admis că era smintit.

Era din nou virgin, rămînînd cu gura căscată în faţa unor sîni perfect rotunzi. Sfîrcurile ei frumoase şi roşii erau înconjurate de cercuri cafenii de dimensiunile unui dolar de argint.

În sinea lui era un exhibiţionist. Dar asta era doar pentru ochii lui şi o cercetare rapidă îl asigură că erau bine ascunşi pe drumul noroios tupilat printre copaci.

– Dă jos şortul şi toată lenjeria. Nu te grăbi, cu cît o faci mai încet, cu atît mai bine. Vreau să mă bucur de un adevărat suspans.

– Dar, Neil, eu... toată încrederea în sex-appeal-ul ei se dusese pe apa sîmbetei. Cu braţele încrucişate, blocă privelişte a de la care nu-şi putea dezlipi el ochii şi pe care murea de nerăbdare să pună mai repede mîinile.

– Ai nevoie de ajutor? Într-o clipă, zbură sveterul de pe el. Va fi, cu siguranţă, o onoare pentru mine să-ţi dau jos flecuşteţul care a mai rămas pe tine şi pe al meu o dată cu al tău. Deşi ştia că spune ceea ce nu trebuie, nu se putu abţine să nu adauge: De altfel, oamenii care cred că se iubesc trebuie, desigur, să se descotorosească

Scanned by CamScanner

de ceea ce-i desparte.

Ea începu să-şi scoată brasiera, cu sînii balansîndu-se şi legănîndu-se.

– O să întîrziem, spuse ea.

Neil se încruntă. Ştia că Andreea nu era o tipă care să se ţină de bancuri. Şi lăsase de înţeles adesea, în ultimele două zile, că dorea ceva mai mult decît sărutările. Atunci, pentru ce făcea asta? ar fi vrut el să afle.

Smulgîndu-i brasiera din încleştarea mîinii, o aruncă la pămînt ca o provocare. Cînd ea se întinse să o ridice, el o prinse de încheietura mîinii şi o ţintui pe capota care se răcise suficient cît să nu o ardă.

Doar el ardea.

Îl făcea să fie mistuit de patimă şi era sigur că, încă de cînd porniseră de acasă, nici ea nu se simţea mai bine.

– Cred că te iubesc, Andreea. Dar nu vreau să o şterg de la petrecerea lui Lou, ca să fac dragoste cu o femeie care nu vrea să facă dragoste cu mine, la care ţin atît de mult că nu aş putea să mă culc cu ea dacă m-ar refuza. Spune-mi, ce te reţine? Ştiu că nu eşti moartă după petreceri, tot aşa cum nici eu nu sînt un călugăr şi nu am să o fac.

Scanned by CamScanner

Transpiraţia lor se amestecă în timp ce îşi presă pieptul peste al ei, peste dulcele dîmb pe care ardea de nerăbdare să îl atingă, să îl sugă. Ceea ce îi şi spuse pe şleau. Şi atunci, ea făcu ceea ce-l înnebunea. Roşi, aruncîndu-i o privire ruşinată de plăcere.

Această privire îl făcu să-i ducă încheietura mîinii la buze şi să-i sărute urmele lăsate de degetele lui, gest care o împinse spre el mai mult de cît ar fi făcut-o forţa.

Cum îi mîngîia faţa proaspăt rasă şi părul bătut de vînt, Andreea era răscolită. Între scoaterea brasierei şi momentul în care o prinsese brutal de mînă, ea îşi dădu seama că a-l iubi pe Neil nu mai era o posibilitate, ci o certitudine. Atunci de ce să întîrzie inevitabilul?

Pentru că ei jucau un joc cu adevărat nou, de aceea. Asta nu era o întîlnire sub impulsul excitaţiei, într-o bucătărie colcăind de gîndaci. Nu era vorba de nevoia de a se simţi dorită şi de a dori o parte deosebit de excitată a lui Neil cu atîta disperare, încît să fie gata să-l tragă în patul ei.

Nu, asta era cu totul altceva. Era dragostea, care se iveşte o singură dată în viaţa celor norocoşi. Ceva rar. Atît de excepţional, încît să o poată face să nu mai ţină seama de blocurile invizibile

Scanned by CamScanner

care nu dispăruseră odată cu căderea hainelor de pe ei. Era suficient să se lase ceva mai mult pe spate şi ar fi depăşit şi acest ultim obstacol.

– Am o pătură în portbagaj, spuse el. Ce-ai zice dacă aş scoate-o şi ne-am tolăni pe iarbă? Şi pînă cînd îţi vei înlătura reticenţele, pe care zău că nu le înţeleg, am să-ţi dau toate motivele să uiţi de ele.

– Dar, Neil, nu este atît de uşor. Există lucruri între noi care s-ar putea să dispară într-un moment de pasiune, dar ele vor rămîne acolo cînd vom uita să uităm.

– Ia mai zi o dată.

– Păi... de exemplu, nu trebuia să te razi sau să te tunzi pentru mine.

– Vrei să zici, atît de repede.

– Da, asta vreau să zic. Nu vreau să te schimbi decît dacă aşa hotărăşti tu. Altfel, este un lucru pripit şi asta, de obicei, nu ţine, pentru că motivul este greşit. Te-ai schimbat într-un timp prea scurt, şi eu la fel. Ne-am îndrăgostit cu adevărat? S-au ne-am îndrăgostit de versiunea deformată pe care o avem unul despre celălalt, în loc de adevărata noastră personalitate, cea reală.

– Nu mai ştiu ce este real. Dar pot să-ţi spun că, pentru prima dată în viaţa mea, am întîlnit o

Scanned by CamScanner

femeie în care pot avea încredere, cu care pot vorbi şi pot simţi că înţelege ceea ce nu ştiu eu să exprim. M-ai dat peste cap şi mă faci să mă simt mai aproape de ce mi-am dorit, decît m-am simţit vreodată în viaţă. E nemaipomenit şi ăsta este un prilej pe care trebuie să-l folosesc ca să-mi ating ţelul pe care mi l-am propus. Eu am fost cît am putut de cinstit cu tine, acum e rîndul tău să fii cinstită cu mine. Unde am ajuns, să fim pe jumătate goi pe capota unei maşini, cu mine gata să smulg blugii după tine de dorinţă?

În pofida căldurii de afară, Andreea tremura. Nu numai datorită excitării ei evidente sau a felului în care-i frămînta el sfîrcurile între degete făcînd-o să îşi înalţe coapsele ca să le întîlnească pe ale lui.

Faţă de încrederea pe care i-o acordase el, ar fi fost cinstit să-i ofere şi ea aceeaşi încredere, ceea ce ştia că nu o va face. Dacă ar fi fost la fel de cinstită ca Neil, ar fi trebuit să-i mărturisească despre grămada de pagini ascunse în dulapul ei cu lenjerie. Iar dacă i-ar fi spus, la ce ar fi dus-o? El nu ar mai fi avut niciodată încredere în ea. I-ar fi întors spatele şi ar fi plecat.

Da, ar fi plecat. Era sigură că dacă ar fi descoperit că venise la el folosindu-se de un subter-

Scanned by CamScanner

fugiu, ar fi acuzat-o de înşelătorie, ar fi zis că e o trădătoare şi o mincinoasă. Şi el îl ura pe cei care înşelau şi minţeau. Aceia erau asemănători cu ziariştii pe care-i dispreţuia el, iar ea asta era, ceea ce fusese întotdeauna şi asta era ceea ce ştia ea să facă cel mai bine, deoarece îşi iubea meseria.

O iubea atît de mult, încît fusese captivată de ideea de a scrie povestea pentru care venise. Nimeni nu-i văzuse paginile, nimeni în afară de ea. Iar ea nu avea intenţia să-l trădeze, mai curînd ar fi îngheţat iadul decît să publice paginile al căror conţinut o ajutaseră să-l înţeleagă mai bine. *„Neil Grey, om sau legendă"?* îşi intitulase ea lucrarea care creştea pe zi ce trecea. Dacă nu ar fi fost atît de mare şi de profundă neîncrederea lui în general şi în femei în special, dacă ar fi existat o legătură între ei care să poată fi pusă în discuţie...

Atunci i-ar fi putut spune adevărul şi el ar fi crezut-o. Ar fi putut să-i citească articolul, să-l facă să se vadă prin ochii ei şi să şi-i deschidă asupra lucrurilor faţă de care îi închidea.

Poate că atunci cînd se va mai învechi dragostea lor, vor putea trece peste acest obstacol final. Dacă se iubeau cu adevărat, şi ea aşa credea, el i-ar putea înţelege motivele pentru care

Scanned by CamScanner

recursese la o înşelătorie, ar renunţa la prejudecăţile personale şi i-ar respecta cariera.

Dar asta va fi în viitor, iar ei erau în prezent, iar acum nu era decît un singur obstacol pe care trebuia să-l treacă. Şi acesta era legat de coapsele puternice, încălecate peste ale ei, de palmele mari, care-i mîngîiau sînii, şi de ochii care ardeau mai puternic decît razele soarelui, care se infiltra prin coroana copacilor şi-i ardea mîinile încleştate pe spatele lui puternic şi suplu.

– Andreea, o rugă el, răspunde-mi. Unde ne va duce asta? Dar răspunde-mi imediat sau las-o pe mai tîrziu, mult mai tîrziu. Simţindu-l excitat şi vibrînd, după graba mişcărilor lui înnebunite, ea scutură hotărîtă din cap.

– Nu, nu, Neil, gîfîi ea. Nu aici. Nu se poate aici.

– Spune-mi un motiv. Un afurisit de motiv valabil. Pentru că trebuie să fie unul. Sînt aproape înnebunit să intru în tine atît de adînc, încît să mă simţi cum nu ai mai simţit nici un bărbat pînă acum. Şi tu vrei. Ştii bine că vrei. Mă doreşti. În întregime. Spune.

– Da... da! Te vreau în întregime. Dar vreau să mă doreşti aşa cum sînt eu. Şi asta înseamnă că nu aici, ci la mine, unde nu m-ai vrut mai înainte.

Scanned by CamScanner

Acolo. Dacă mă iubeşti cu adevărat nu are importanţă unde ne culcăm, din moment ce sîntem împreună. Iubeşte-mă, Neil! Iubeşte-mă atît încît să fii capabil să împarţi cu mine patul meu păduchios.

El o privea înmărmurit în timp ce-i sufla peste faţă cu respiraţia lui grea. Capul lui căzu înainte şi o picătură de sudoare se scurse de pe fruntea lui, apoi, speriat de forţa din pumnul lui, lovi cu el în capota maşinii.

– Nu se poate! Neil se trase înapoi şi îi culese brasiera. O lansă în direcţia ei şi îi strigă: Puneţi-o acum. Acum! Nu şti ce-mi ceri, că dacă ai şti, n-ai face-o dacă mă iubeşti.

– Te iubesc, Neil. Brasiera tremura în mîinile ei în timp ce şi-o punea. În halul în care era, Neil nu o putea privi. Nu, el se întorsese cu spatele la ea, iar ea îi văzu urma unghiilor pe care şi le înfipsese în piele.

Se duse lîngă el atingînd uşor urmele pasiunii pe care o avea pentru ea. El înţepeni, iar ea îşi apăsă buzele pe omoplaţii lui.

– Te iubesc, Neil. Dar crede-mă că am nevoie de asta din partea ta.

– *Treci* în maşină, îi spuse el brusc şi se trase înapoi.

Scanned by CamScanner

Andreea aşteptă să i se risipească ceaţa de pe ochi, înainte de a se mişca. Portiera pentru pasageri era deschisă, iar ea îl văzu pe Neil deprimat, stînd pe locul şoferului şi trăgînd din ţigară. Imediat ce se sui ea, porni motorul.

Trebui să se ţină de pielea scaunului, ca să nu-i cadă în braţe cînd viră scurt. Neil se uită neclintit înainte. Ea nu-l atingea. El nu vorbea.

Tăcerea grea, energia ostilă ce emana dinspre Neil, îi confirmau că procedase bine. Mai aveau nevoie de timp, de mult timp înainte de a fi el capabil să audă păcatele ei din trecut şi să împartă cu ea orice secret întunecat.

Şi mai ştia, cu inima grea, că va îmbătrîni înainte de a-i da Neil ceea ce avea ea nevoie.

Scanned by CamScanner

Capitolul 9

– Ce te roade, Şmechere? Eşti aici de două ore şi n-ai supt încă un cap de homar. Ş-abia te-ai atins de berea bună, scrîşnind din dinţi şi rănind-o pe Liza în mîndria ei de gospodină, strîmbînd din nas la bamele ei. Aici este o întîlnire amicală, iar tu n-ai schimbat nici o vorbă cu nimeni.

Singurele tale vorbe au fost: „Nu mi-e foame". Neil trase o duşcă din berea *Dixie* pe care o cumpăra întotdeauna Liza special pentru el. El prefera

Scanned by CamScanner

băutura ieftină tuturor acelor băuturi rafinate pe care le beau ceilalţi. Inclusiv „rendez-vous"-ul lui, care era ocupată, discutînd cu ceilalţi bărbaţi la panton. Ceea ce-l adusese pe Neil în starea de a fi gata să se repeadă acolo şi să transforme întîlnirea amicală într-o răfuială în doi, cu pumnii.

– Ce-ar fi dacă ai mai spune vreo două vorbe? Probleme cu femeia? Lou îl bătu pe spate, apoi strigă: Sfîntă Fecioară! Îţi faci singur inima friptă. *Ştiu* eu. Te porţi ciudat în ultima vreme, băiete, şi tot ce pot să spun eu este să fii mai energic cu ea. Era şi timpul ca să-ţi sucească o femeie capul şi să te întoarcă în direcţia bună.

– Las-o baltă, Lou. Am avut destule discuţii pe tema asta, cu tine şi cu Lisa cu ani în urmă, împuindu-mi capul cu chestii ca Dumnezeu care te înzestrează cu daruri, şi să trăiesc după regulile bunei-cuviinţe, ca orice om cinstit şi cumsecade.

Cînd zîmbetul larg al lui Lou se subţie într-o linie strînsă a buzelor, Neil speră să nu sară iar cu gura pe el. Dar începu. Iar.

– Te-am luat de copil. Te-am cules de pe străzi, te-am îmbrăcat decent şi te-am trimis la şcoală. Şi după toate astea, tu eşti mai rău acum decît la treişpe ani. Cîrteşti împotriva omenirii, ca să nu

Scanned by CamScanner

mai vorbim că şi împotriva lui Dumnezeu că ţi-a luat mama şi ţi-a lăsat în schimb mizerabilul ăsta de tată. Se pare că ai moştenit o parte din urîţenia lui, deşi eu şi Liza am făcut tot ce am putut ca să te curăţăm de ea. Şi tu n-ai nici un pic de recunoştinţă pentru eforturile noastre.

– Asta nu-i adevărat, şi ştii bine asta, Lou. Vă sînt recunoscător. Pentru tot.

– Aa, da? Vorbele n-au valoare, faptele contează. Iar ale tale lasă mult de dorit. Te-am luat cu mine la prestaţiile muzicale ca să mă asigur că te întîlneşti cu oameni potriviţi de la care ai ce învăţa şi te-am învăţat tot ce am ştiut pînă ai început să mă înveţi tu pe mine. Şi tu ce ai făcut? Te-ai înhăitat cu una care alerga doar după bani, care te-a ras atît de bine, că tu îţi închipui că femeile nu sînt bune decît de ras. Trebuia să o răstorni pe ea cu zgaibaracele-n sus, fără să-ţi răstorni cariera, după care mulţi, inclusiv eu, ne-am fi dat şi sufletul ca să o avem. Aruncîndu-i lui Dumnezeu în faţă generozitatea cu care te-a înzestrat...

– Şi este o minune că El nu mi-a luat darul înapoi ca să mă înveţe minte, continuă Neil litania lui Lou. De cîte ori să-ţi explic faptul că nu-i o glumă sau un joc să ajungi în fruntea clasamentului? Sînt o bandă de asasini, nişte cururi avide

Scanned by CamScanner

de bani. Crezi că le pasă de muzică? Nu, domnule. Este o chestie contabilă. Asta-i limba pe care o vorbesc.

– Ai învăţat şi tu foarte bine să vorbeşti limba aia, sau cel puţin aşa susţineai în diareea verbală, printre suspine, cînd te-am scos din motelul ăla nenorocit şi ţi-am tras pistolul din mînă pînă să te dezmeticeşti. Cînd te-am găsit atît de nenorocit, că mi s-a rupt inima. N-ai învăţat nimic de la mine şi de la Lisa? Lumea şi cei ce trăiesc în ea n-o să fie niciodată perfecţi, Şmechere. Maturizează-te odată şi acceptă asta. Şi pînă atunci, fă tot ce-ţi stă în putere să-ţi găseşti cel mai bun loc în viaţă, nu pe cel mai rău, cum faci tu, ca să-ţi îndeplineşti misiunea pe care o ai.

– Şi cum îmi sugerezi să fac asta?

Lou îi aruncă o privire vicleană, una din care Neil pricepu că-i picase în labă lui Lou.

– Pentru că mă întrebi ce-ai putea face pentru o schimbare, am să-ţi spun. Mie mi se pare că ţi s-a ivit şansa de a rescrie istoria. Văd o femeie bună pe aici, care parcă ar vrea să-ţi dai curu' mai aproape de ea. Şi socotind după cum e construit curu' ei, nu înţeleg de ce mai stai aici lîngă mine ca să mă freci la creieri.

– Ce idee să vorbeşti despre cum e construit

Scanned by CamScanner

curu' ei? Nu cred că Liza ar aprecia observaţia asta, cum nu o apreciez de altfel nici eu.

Sclipirea dinţilor albi ca perlele printre buzele lui generoase îl lăsă să înţeleagă că îl dibuise.

– Aşa stau lucrurile? Ţi-am spus eu că te porţi ciudat în ultima vreme. Nu te-am auzit niciodată vorbind atît de grăitor cum ai făcut-o, de cînd eşti aici, despre drepturile de proprietar asupra unei femei, faţă de oricare alt bărbat; poate că îţi ocupă şi ea timpul liber în lipsa ta. De ce nu o faci şi pe Lisa să se simtă bine, cerîndu-i două porţii de bame? Şi după ce o faci, scoate saxofonul ăla vechi din camera în care n-ai mai dormit de mult. Liza a spălat azi-dimineaţă cearceafurile, în caz că doamna ta se hotărăşte să rămînă aici peste noapte.

– Las-o baltă, Lou. Ea are ideea tîmpită că dacă o iubesc cu adevărat, mă culc cu ea la ea acasă.

– Doar un prost ar mai sta pe gînduri la aşa ceva.

– Eu nu sînt un prost, şi am dovedit asta. Unde locuieşte ea, Lou, este dezgustor şi nu îmi place. Parcă m-aş întoarce cu douăzeci de ani în urmă şi aş sta în mizeria în care am văzut-o murind pe mama. Nu pot să fac asta, chiar dacă

Scanned by CamScanner

miroase a crezol şi a vopsea proaspătă în loc de mirosul de vomă al lui taică-miu. Mama nici nu-şi dăduse bine sufletul, că i-a şi luat locul o hoardă de curve şi de parfum ieftin.

– Ba poţi, dacă o iubeşti pe Andreea, mai mult decît îţi iubeşti propria mîndrie şi ura faţă de ceea ce nu mai poate fi schimbat. Şi eu bănuiesc că aşa este, sau va fi în curînd. Să ştii că nu are importanţă unde îţi pui capul, cît timp eşti lîngă persoana potrivită.

– Parcă ai fi Andreea, aşa zice şi ea.

– O iau ca un compliment. Ea e bună pentru tine, băiete. Fii bun cu ea şi poate că la vară o să mă inviţi, pe mine şi pe Lisa, la tine acasă. E un fel de a scăpa de trecut. Pentru noi. Dar mai ales pentru tine. Dumnezeu a găsit de cuviinţă să-ţi mai ofere o şansă. Profită de ea şi nu o scăpa de data asta.

Lou înhaţă sticla de *Dixie* din mîna lui Neil, luă o duşcă zdravănă şi i-o dădu înapoi. O prinzi în cele din urmă, Şmechere? Poate că devii mai deştept dacă îngropi o parte din trecutul care-ţi umple capul.

– Ştiu că mă iubeşti, Lou.

– Aşa e, şi numai Dumnezeu ştie de ce.

Neil se ridică şi-l îmbrăţişă pe Tăticul cel Mare

Scanned by CamScanner

înainte de a ridica braţul în sus ca să atragă atenţia şi a se grăbi spre ponton.

– Lou, spune-i Lisei că bamele ei sînt cele mai bune dacă sînt doar pe jumătate atît de bune ca ultima dată, şi că vreau două porţii, mulţumesc. Iar cît despre vechiul meu pat, în noaptea asta am să dorm în altă parte.

Andreea îl văzu cu coada ochiului pe Neil păşind spre ponton. Ea strînse mai tare sticla şi făcu vreo cîteva remarci banale către bărbatul de lîngă ea. Mai înlăturase deja vreo cîţiva, dar Neil nu ştia asta, iar ea nu avea chef să-i spună, după discuţia care avusese loc între ei şi tăcerea cu care o tratase după aceea.

Un pahar îngheţat fu presat pe omoplaţii ei. Cînd ea se făcu a nu-l băga în seamă, şi nici smucitura cozii ei de cal, Neil îşi strecură mîna în jurul taliei Andreei şi îşi puse picioarele de ambele părţi ale picioarelor ei. Atitudinea inconfundabilă a masculului care-şi revendică teritoriul.

Ultimul însoţitor al ei dădu înapoi.

Scanned by CamScanner

– Doamna este cu tine, Neil?

– Îhî, răspunse îmbrăţişînd-o şi cu cealaltă mînă în care ţinea sticla, ca să o strîngă mai aproape de el. El îi apăsă sticla rece între sîni, iar ea tresări, mai puţin de senzaţia de răceală decît de atitudinea lui.

– Scuză-mă, nu mi-am dat seama.

Andreea îşi înghiţi replica despre faptul că nu mai ştia de cînd o ignora.

– Acum ştii. Şi o strîngea cu braţul mai strîns, iar ei îi veni cheful să-l arunce de pe umărul ei în lacul mocirlos. Dar ce aud, parcă te-a strigat cineva, nu-i aşa? Cred că eşti solicitat de unul de la mesele de picnic. Mai bine ai alerga pe ponton să cauţi, să vezi cine este.

– Bună idee, Neil. Întîlnire plăcută, Andreea. Pe mai tîrziu.

– Nu cred, spuse Neil net.

– Of... e în regulă. Bucură-te de ce vezi.

– Mă bucur, chicoti Neil în timp ce decola a treia parte a petrecerii şi se auzi imediat un fluierat uşor. Şi ce vedere este. Toată această piele albă ca spuma laptelui, afumîndu-se şi umflîndu-se, care merita toţi banii ca să o vezi. Doar pentru ochii unuia singur, ai mei.

– Mă umpli de transpiraţie, Neil.

Scanned by CamScanner

Ea încercă să sune respingător, dar era teribil de greu cînd senzaţia pieptului lui pe spatele ei era grozav de sexy.

– Nu-ţi place transpiraţia mea? Sînt jignit, *chère*. Am să fac tot ce-mi stă în putinţă să te fac să-ţi schimbi părerea, să-ţi placă mai mult, înainte de a mă enerva eu.

Şi făcea impresia că aşa şi era, într-adevăr. Rostogoli sticla între sînii ei, în timp ce degetul lui mare îi şfichiuia sfîrcul, răspîndindu-i lichidul dens picurînd pe pielea ei, pînă cînd o făcu să se cutremure.

– Cred că e o şansă să termin cu ea şi, oricum, să termin şi cu tine...

– Ce comportament odios, imatur şi total nedorit. Îmi pare rău, Andreea, crede-mă! Venisem să facem pace şi să te iau să mănînci.

– Şi eu care credeam că veniseşi să goneşti şi ultimul meu partener, ca să nu am cu cine vorbi.

– Puteai să vorbeşti cu Lisa sau cu oricare altă femeie, în loc de a flirta cu toţi bărbaţii.

– N-am flirtat!

– N-are importanţă. Eşti cu mine, asta e! Şi să reţii chestia asta de acum încolo.

– De ce? Că altfel o să strici petrecerea lui

Scanned by CamScanner

Lou, doborînd pe careva cu un pumn?

– N-am mai doborît pe cineva cu un pumn de mai bine de cinci ani, dar dacă prind pe careva punînd mîna pe tine, am să mă gîndesc din nou să o fac. Asta îţi spune ceva?

Andreea îşi ascunse zîmbetul în spatele braţului pe care-l atîrnase el de umărul ei.

– Îmi spune că te roade gelozia.

– Îngrozitor, după cum se vede de la o poştă. Îmi trezeşti simţul de proprietate.

– Şi asta mă face să mă simt... dorită.

El îşi lăsă în jos braţul.

– Întoarce-te! Aşa-i bine. Acum, uită-te fix în ochii mei şi cască bine urechile. Te doresc. Fără nici o reţinere. Aici, acolo... ah... gemu el.

– Neil.

– Oriunde. Inclusiv în actuala ta locuinţă, pe care o voi repara dacă tot nu vrei să te muţi. Acolo, am zis, şi nu-mi cere să-ţi mai repet încă o dată, e bine? Dau o jam session şi după aceea dăm asaltul, şi oricît de greu ar fi să trecem de buze, au şi ele nevoie de puţin timp ca să-şi revină.

– Pot să le sărut ca să facă asta mai bine?

– Nici nu pot să-mi închipui un mod mai bun de a-mi perfecţiona tehnica de interpretare. Tu

Scanned by CamScanner

cunoşti care este cea mai bună aranjare a gurii, cea mai corectă atingere cu degetele, atingere cu limba şi modalitate de a respira.

Nefăcînd nimic altceva decît să-i privească fix buzele, ea simţi un aflux fierbinte de lichid inundîndu-i pîntecele. Tulburată de intensitatea şi promptitudinea excitării ei, Andreea îşi strînse picioarele unul lîngă celălalt şi încercă să se stăpînească privind în altă parte ca să ocolească motivul excitării.

Privirea lui se întîlni cu aceea a lui Lou. Stătea în picioare într-un grup ce se afla la marginea lacului, dar atenţia lui era îndreptată asupra ei şi a vîrfului degetului lui Neil care aluneca uşor pe buzele ei.

Chiar de la distanţa aceea ea îl observă pe Lou zîmbind larg şi făcînd un semn aprobator din cap.

– Lou se uită la noi, Neil.

– Pot paria că aşa e. Hai să facem să merite să se uite. Să-l facem pe bătrînul Lou să tresară. Marele Tătic crede că tu eşti cel mai bun lucru pentru mine, ca pîinea cu unt. De ce să nu mă convingi că poate are dreptate şi să încetezi să te mai temi de ce vede unul sau altul?

– De ce nu te-aş convinge de asta în altă

Scanned by CamScanner

parte? Nu mă simt bine dacă se uită şi alţii la mine în momentele mele de intimitate.

– Nici eu. Dar aceştia sînt prietenii mei. Şi în afară de asta, va trebui să te obişnuieşti cu asta, cu cei care îmi ţin companie. Nu este chiar atît de rău ca atunci cînd eram hărţuit întruna de străini cu camerele lor de luat vederi şi cu întrebările lor zgomotoase despre viaţa mea nebună. Cu amănunte pline de interes, categoric, dar care nu era treaba lor. Chiar şi acum îmi mai adulmecă din cînd în cînd cîte unul pe urme, aşa că ţine-ţi gura închisă şi nu o deschide decît pentru mine. Şi fă-o acum. Am nevoie de un sărut. Îngrozitoare nevoie.

– Neil, eu... Gura ei fu redusă la tăcere de a lui, în timp ce gustul amar al vinovăţiei îi stătea pe limba pe care nu o putea scoate din gura lui ca să mărturisească adevărul.

Aşa că, în loc de scuză, îl sărută cu disperare, înfigîndu-i unghiile în spate, ceea ce-l făcu să geamă drept răspuns. Hotărîtă să hrănească dragostea lor pînă cînd va înflori, ca să poată rezista decepţiei care stătea pe buzele ei flămînde de uşoara ciugulire a gurii lui înainte de a-i împinge limba adînc ca să-i umple gura cu ea. Ei îi plăcea gustul lui pămîntesc; îi plăceau aţîţarea lui

Scanned by CamScanner

puternică şi mişcările lui delicate.

– Te iubesc, îi şopti ea insistent. Iubeşte-mă şi tu, Neil, pînă cînd mă hotărăsc eu. Sînt gata să mă hotărăsc, cu adevărat gata. Să urinez în public este una şi îmi amintesc că am făcut-o. Dar să-mi manifest dragostea de faţă cu alţii nu am făcut-o. Sărută-mă. Sărută-mă cu pasiune. Vreau să vadă toţi ce simt eu pentru tine.

Ea se simţea de parcă erau într-un acvariu, sărutîndu-se ca nebunii pentru toţi cei ce voiau să vadă. Nu era o senzaţie confortabilă, ştiind acum că dragostea lui, după intensitatea sentimentelor pe care tocmai le trăiseră, era violentă. O umilea. O uimea.

Ea îi răspunsese cît putuse de bine. Deodată nu mai privise dinafară, înregistrînd observaţiile ei asupra tragediei sau triumfului altcuiva. Neil le trăise pe amîndouă, negru pe alb, împotriva voinţei lui, şi asta doar pentru că nu se putea opri să-şi transforme durerea în ceva impresionant şi frumos.

Asta era ceea ce ar fi simţit dacă ar fi fost în locul lui? Nevoia să-şi expună cele mai intime emoţii, datorită unui impuls interior nestăpînit, fără să-i pese de empatia sau de dezaprobarea, sau de indiferenţa celor din jur?

Scanned by CamScanner

Andreea îşi smulse gura de pe a lui şi îşi îngropă capul în pieptul lui. Era oribil să te expui în felul ăsta, dar şi minunat să simtă ceva atît de profund, încît s-o facă să nu-i pese ce vedea sau gîndea altcineva, pentru că era ameţitor şi măreţ să te ascunzi sau să te simţi compromis.

Amestec de emoţii care făcură să dispară ceea ce simţea ea faţă de numărul de pagini crescînd din dulapul ei, pagini pe care ştia că trebuia să le rupă ca să-şi păstreze secretul. Dar tot aşa cum Neil simţea nevoia să compună şi să dea spectacole, şi ea era atrasă să consemneze complexitatea lui. Neil îi intrase în sînge şi a scrie despre el era singurul mod în care-şi putea împlini nevoia de a-l înţelege.

– M-ai mai sărutat de destule ori înainte, *chère,* dar nu m-ai sărutat niciodată ca şi cum aş fi fost o plută de care te agăţai de frica morţii. Dacă intenţia ta a fost să domini, ca „să fii sigură", tot ce îţi pot spune este că vreau să facem parte din aceeaşi echipă.

– Crezi că o să putem pleca repede, Neil? Poate după jam session-ul tău? Trebuie să mă atîrn de pluta asta, pentru că sînt gata să mă scufund şi nu văd nici un ţărm prin apropiere.

– Doamne, femeie, hai înapoi la petrecere, apoi

Scanned by CamScanner

ne luăm picioarele la spinare spre proprietatea noastră. El o strînse cu putere şi ea îl strînse pînă cînd el o luă în braţe şi porni hotărît cu ea mai departe.

Fluierăturile şi aplauzele îi atraseră atenţia asupra mulţimii care ridica sticlele drept salut, iar perechile se sărutau cu pasiune, dar nu ca a lor.

Dar nu asta îi reţinu ei privirea şi îi încălzi sufletul, ci Lou care dansa un jig cu Lisa.

Scanned by CamScanner

Capitolul 10

– Mai vrei o crevetă, *chère?*

– Sînt îmbuibată, dar mai vreau una, este prea bună ca să rezist.

Neil rupse capul, desfăcu micuţa carapace de homar cu degetele lui şi scoase afară bucăţica de carne ce se afla sub ea. Îi gîdilă nasul cu mustăţile capului de crevetă, iar Andreea le prinse cu buzele.

– Hai, nu mai fi atît de rigidă. Suge şi tu doar un cap şi ai să vezi că ai să mai ceri. Tot mustul este aici. Cel mai gustos lucru pe care l-ai încer-

Scanned by CamScanner

cat vreodată şi care-ţi va încînta limba. Şi aruncînd o privire către abdomenul lui, continuă: Aproape, cît de cît.

Andreea se întinse repede după bere, avînd nevoie să-şi ude gîtul şi să-şi îndepărteze privirea.

– Desigur că îmi place cînd roşeşti aşa şi nu mă pot abţine să mă întreb dacă roşeşti şi în alt loc.

– Hei, Neil, te poate auzi cineva.

– Da, doamnă, mă întreb, spuse el mai tare, şi am să mă uit pe viitor ca să mă conving personal.

– Ssst!

– Dacă vrei să tac, îi şopti el, atunci suge capul de crevetă. Cînd ea ezită, el ridică din nou glasul. Desigur, doar o femeie care poate săruta ca tine, singura care mi-a făcut faţă vreodată, mă poate face să uit cu desăvîrşire să mă uit şi...

– Dă-mi capul de crevetă, îi ceru ea, înşfăcîndu-l din mîna lui. Închizînd ochii strîns, puse buzele pe cap şi supse.

Lichidul mustos nu era rău. Atîta timp cît ţinea ochii închişi ca să nu vadă de unde provenea acel suc, n-ar fi refuzat încă unul.

– Hai spune, zise Neil, chicotind, nu te bucuri că mă străduiesc să-ţi completez educaţia?

– Data viitoare ţi-aş fi recunoscătoare dacă ar

Scanned by CamScanner

fi diferită.

– Va fi. Lecţia viitoare: tăria trupului.

– Nu aici, fu ea de acord.

– Nici măcar nu ştii ce este aceea.

– Nici un vreau. Sună clar senzual. Să te sărut în public este una, dar asta nici vorbă că nu am să-ţi permit.

– Departe de mine gîndul să fac aşa ceva. Sentimentele pe care le am faţă de tine şi cele pe care susţii că le ai şi tu faţă de mine, sînt deosebite. Nu prea ştiu cum am să mă descurc cu ele, dar ele sînt numai pentru intimitatea noastră şi pentru nimeni altcineva. Te-am tachinat eu, strigînd tare despre felul în care roşeşti şi celelalte. Dar după cum ştii, îmi păstrez cu înverşunare intimităţile. Şi dacă nu te-aş fi dorit, nu mi-aş fi pus niciodată gura pe a ta atît de fierbinte şi pasionat în public. Tăria trupului, *chère*. Astă-seară. Singuri. Mai bine termină-ţi ultima bere.

– Am băut deja două.

– Iar eu am băut doar una în plus. Cea mai puţină băutură pe care am băut-o de mulţi ani de zile, datorită ţie. Ciudat, dar astăzi m-am distrat mai bine ca niciodată. Are dreptate Lou. Eşti bună pentru mine. El o sărută şi îi strecură liniştit limba în gură. Plescăind din buze, întrebă plin de

Scanned by CamScanner

speranţă: Crezi că s-ar putea să fiu şi eu bun pentru tine?

Drept răspuns ea întinse mîna către grămada de capete de crevete pe care le refuzase în atîtea rînduri.

Puse unul la gură şi cu ochii aţintiţi în ochii lui Neil, începu să sugă cu un zîmbet complice.

– Jake ţi-ai pregătit băţul ăla din lemn dulce?

– Gata, scutură Jake clarinetul ca pe o ţigară.

Bateristul îşi răsuci beţele, în timp ce instrumentiştii de la trombon, armonică şi vioară se încălzeau. Lou îşi trecu degetele pe claviatură, iar Neil scoase un legato pe saxofonul alto şi îi introduse muştiucul, o bucată subţire de lemn care îi modela vibraţiile emise de suflarea lui, fixîndu-l bine.

De pe locul ei de pe sofa, de lîngă Lisa, Andreea privea fermecată îndemînarea cu care mînuia el instrumentul. Proceda cu eficienţă şi de data aceasta cu o afecţiune pe care nu o manifesta faţă de saxofonul pe care-l folosea pe scenă.

Scanned by CamScanner

– Acesta nu este saxofonul cu care cîntă el de obicei, îi spuse ea Lisei.

– Doamn', nu. Şi Lisa îi şopti cu glasul scăzut, în ciuda zgomotului produs de încălzirea instrumentelor şi de discuţiile cu glas ridicat ale celor peste douăzeci de musafiri din micul cabinet.

– Acesta este cel cu care l-a găsit Lou cîntînd la *Jackson Square* ori de cîte ori cînta acolo. Este un instrument ieftin şi probabil că l-au atins milioane de degete, dar el îl face să sune ca şi cum ar cînta o legiune de îngeri. Cred că îl preferă celui elegant, din alamă, care l-a înlocuit. Asta poate pentru că i-l dăduse mama lui cînd nu era mai mare decît este saxofonul.

– Ai cunoscut-o pe mama lui? întrebă, aplecîndu-se mai mult spre ea.

– Da, amintirea ei a rămas adînc întipărită în mintea acestui bărbat. Cred că nu o va ierta niciodată că a murit, ca şi cum biata femeie ar fi avut de ales ca să poată trăi mai bine de cum trăia. A dus o viaţă grea, draga mea, şi se vede. Cît mă iubeşte el pe mine, dar mi-ar lua capul dacă m-ar auzi povestind despre asta.

– Îţi mulţumesc că ai încredere în mine, Lisa. Neil nu prea vorbeşte despre trecutul lui, şi aş dori din tot sufletul să ştiu ce l-a făcut să fie aşa

Scanned by CamScanner

cum este. Sentimentele mele pentru Neil sînt... sînt foarte deosebite. Mai mult decît deosebite. Îmi place de el.

Cum se uită în direcţia în care se afla el, privirile lor se întîlniră, pline de căldură, apoi se îndepărtă cu părere de rău cînd Lou îl chemă pe Neil la pian.

– Este evident că şi el are aceleaşi sentimente, draga mea. Aproape că vibrează aerul cînd vă uitaţi unul la celălalt. De aceea ţi-am spus eu ceea ce ţi-am spus. Sînt multe lucruri de ştiut, dar e mai bine să le afli de la el. El este ca un cîine bătrîn, credincios, protector şi cinstit pînă la capăt cu cei în care are el încredere. Dar poate deveni nărăvaş faţă de mîna care se întoarce împotriva lui.

Prevenirea Lisei o făcu pe Andreea să se gîndească la mînia potenţială pe care şi-ar atrage-o cu fiecare literă bătută la maşină. Fără discuţie că ceea ce scrisese ea nu era pentru ochii publicului. Trebuia să revizuiască oricum textul, pentru că acum, ceea ce simţea era umbrit de teamă. Aceasta era familia lui Neil, iar ea făcea parte din această familie. Aici, înăuntru, nu era admis nici un străin să se uite, dar ea fusese bine primită, acceptată şi îmbrăţişată cu bucuria lor naivă şi cu

Scanned by CamScanner

căldura lor sufletească.

Cei din cameră se liniştiseră, cînd cîntă Lou un ragtime. Spre surprinderea ei, Neil lăsă jos saxofonul ca să i se alăture lui Lou într-un duet.

– Cîntă şi la pian? o întrebă ea pe Lisa.

– La pian şi la nu mai ştiu cîte instrumente, dar el nu lasă să se ştie asta. Ne-a dat gata într-o zi, cînd Lou i-a zis: „Ia, încearcă asta la pian", şi băiatul a interpretat-o cum nici nu-ţi vine să crezi. Tot aşa cu orice scoate un sunet muzical. Desigur, toată lumea ştie că el cîntă cel mai bine. Îmi închipuiam că s-ar putea împăuna pentru că poate cînta la mai multe instrumente. Îl vezi pe el făcînd asta?

– Lucrează la o compoziţie, este plin de ea. Amintindu-şi dansul vrăjit prin întuneric, ea suspină visătoare. Dar nu s-a apucat să o scrie.

– Păi, şi asta este ceva. Nu ştiu ce. Nimeni nu poate arunca o privire pe ceea ce scrie el. Nici măcar Lou. Data viitoare roagă-l pe Neil să te lase să te uiţi cînd scrie. E ceva demn de văzut. Ceva nepămîntean, totuşi. Mîna lui se mişcă atît de repede. Parcă ar fi pensula unui pictor înnebunit, iar ochii reci, ca şi cum nici nu i-ar aparţine lui, parcă ar fi un demon în interiorul lui, care-l conduce. Lisa se cutremură. Aproape că-mi produce trac.

Scanned by CamScanner

Strigătele şi aplauzele le bruie şoapta. Apoi se auzi glasul lui Neil:

– Unu. Doi. Începem. Orchestra trecu într-un număr de swing.

Lisa o apucă pe Andreea de mînă şi o trase. Ele se ciocniră, tremurară, se balansară şi dansară în stil bibop pînă căzură. Şi atunci aproape toţi se tăvăleau pe podea. În ciuda aerului condiţionat, care funcţiona din plin, membrii orchestrei îşi ştergeau transpiraţia de pe frunte şi luau cîte o duşcă. Cu excepţia lui Neil. El luă un pahar cu sifon şi toastă în tăcere în cinstea Andreei.

Apoi buzele lui se mişcară, fără să scoată sunete, articulînd: *Tăria trupurilor.* Promisiunea periculoasei pasiuni făcu impresia clară că dădea ocolul adunării.

– Nu, că asta le bate pe toate. Şmecherul să bea sifon. Vai de mine şi de mine, ce ai făcut cu bărbatul ăsta? De obicei, pe vremea asta, la alte petreceri, ar fi dat deja gata o jumătate de ladă de bere *Dixie* şi mai bine de o sticlă de coniac. Orice vrajă i-ai făcut, ţine-o aşa mai departe. Şi cît te foloseşti de ea, vezi dac' nu poţi să-i reduci fumatu' la un nivel tolerabil. E o adevărată minune de unde mai are aer în plămînii ăia ca să sufle notele.

Scanned by CamScanner

– Ultimul cîntec, strigă Neil, ca să acopere vacarmul. O dezaprobare puternică de protest ieşi din piepturile tuturor, iar el adăugă: N-aveţi decît să vă spînzuraţi, eu vă spun că s-a terminat. La acestea toţi protestară şi mai tare. Neil zîmbi către Andreea şi strigă să se facă linişte.

– Este atît de plăcut să fii apreciat, că vă voi părăsi cu ceva deosebit. O nouă melodie pe care am scris-o gîndindu-mă la o anume doamnă. Nu avem aici toate instrumentele de care este nevoie, dar se poate interpreta cu cîte avem. Trăgînd o coală de hîrtie din buzunar, o despături şi o arătă repede şi celorlalţi muzicanţi.

Un murmur de nerăbdare traversă camera, în timp ce Andreea se străduia să audă ce zice el.

– Si bemol... luaţi-l încet şi uşor... şi apoi tăiaţi zgomotul pînă la ceva care seamănă cu o *harpă*. Studiaţi-l, mormăi Neil şi izbucni în rîs. Muzicanţii schimbară priviri speriate între ei, înainte de a i se alătura rîsului lui.

– Dacă n-aş fi văzut cu ochii mei, n-aş fi crezut. Să rîdă el în loc să sară cu gura pe careva pentru nimic? Şi să dedice un cîntec unei femei? îşi împreună Liza mîinile ei negre a rugăciune. Slavă Domnului şi aleluia! Că mi-a fost dat că văd un miracol.

Scanned by CamScanner

– Cred că ar trebui să se petreacă un miracol ca el să nu mai cînte doar pentru cei cîţiva oameni care frecventează clubul lui. Asta este o pierdere, Liza. Lumea trebuie să-l audă din nou cîntînd.

– Aşa ar trebui, fată. Lou şi cu mine i-am spus asta pînă ne-a venit rău. Poate că tu ai să-l poţi face să te asculte. Dar să fii atentă cum îl iei. Reacţionează ciudat faţă de anumite lucruri, are legile lui tîmpite, după care eu nu aş putea trăi. Numai, ştiu şi eu... dacă aş fi singură şi cu treizeci de ani mai tînără şi l-aş dori pe el, aşa cum te doreşte el pe tine.

– Dar îl doresc şi eu, Liza, îi mărturisi Andreea.

– Ar trebui să amîni asta cît de mult. El se poartă ca dracu' cu femeile. Crede că ele nu sînt bune decît, ştii tu unde?

– Nu ştiu unde, dacă asta m-ai întrebat.

– Eu am fost, şi asta e tot ce vreau, să te aud că-i spui ceea ce nu vrea să admită nici faţă de el însuşi. După toate prin cîte a trecut nu mai vreau să aibă de-a face cu nici una dintr-alea. El probabil că vrea să se căsătorească cu tine. Trebuie să găsească o fată pînă în cele din urmă, ca să-şi întemeieze o gospodărie şi să aibă copii. O să vrea mulţi copii, o să facă tot ce-i va sta în putinţă

Scanned by CamScanner

să te ţină în picioarele goale şi gravidă acasă. Dacă te gîndeşti la vreo carieră... să nu zici că nu te-am prevenit.

Andreei nu-i venea să-şi creadă urechilor ce auzea. Ea scutură din cap pentru aş limpezi gîndurile.

– Cred că este prea devreme să mă gîndesc atît de departe în viitor, Liza. Noi am început ceva foarte frumos şi cred că este un sentiment destul de puternic ca să dureze. Dar ceea ce spui tu este un lucru pentru care trebuie timp. Şi, în privinţa lui Neil, este destul timp.

– Cînd există ceva, există, şi dragostea nu are nimic de-a face cu timpul, decît pentru a dovedi dacă există sau dacă nu există. Ţine minte ce-ţi spun eu, pînă la sfîrşitul verii ai să ai un inel pe deget şi un bărbat cu nişte idei obtuze.

Andreea îl fixă pe Neil cum îşi lua saxofonul. Chiar tuns şi proaspăt ras nu şi-l putea închipui aşa cum i-l descria Liza.

– Eu nu-l pot vedea aşa. Poate că şi-a mai perfecţionat el cumva arta. Dar ca Neil să dorească un suflet şi o casă, şi tot jazz-ul ăsta? Zău, asta-i prea mult.

– Nu vrei să fie adevărat?

– Nu-i vorba de asta. Bineînţeles că mi-aş dori

Scanned by CamScanner

o casă, o familie a mea proprie. N-am avut niciodată una, şi...

– Nici el nu a avut, oricum, nu aşa cum şi-a dorit toată viaţa. Îţi vine a crede că spectacolul lui preferat era *Tata Ştie Cel Mai Bine?* Nici nu vrea să schimbe postul de la televizor dacă este *Star Treck,* e nebun după prostia aia. Înainte de a se sui mama lui la ceruri, l-a hrănit doar cu muzică bisericească şi cu ideea că locul femeii este în casă, oricît de rău ar fi bărbatul. Numai Christine şi succesul i-au sucit din nou minţile, fiind nevoie să luptăm, eu şi Lou, ca să-l punem iar pe calea cea bună. Acum este din nou echilibrat şi nu mai poate după tine, dragă. În adîncurile lui, Şmecherul vrea o casă a Tatei Ştie Cel Mai Bine. Sper să nu se lase păgubaş, sabotîndu-şi şansa ca să-şi rateze iar cariera.

– Doar nu vrei să spui că într-adevăr...

Armonica scoase un fluierat jalnic, asemănător şuieratului unui tren, zăgănitul unei chitare bas atingînd o coardă minoră. Orice discuţie din cameră încetă, inclusiv şuşoteala celor două femei.

Zgomotul unui vînt puternic, apoi pufăitul unui tren şi scîrţîitul roţilor de oţel prinzînd viteză, toate imitate de un cîntăreţ, în timp ce toba bătea rostogolirea tunetului culminînd cu trăsnetul, dintr-un

Scanned by CamScanner

chimval.

Şi dintre ele se desprindea plînsul unui saxofon. Respiraţia lui părea fără sfîrşit, iar ochii şi-i ţinea fixaţi într-ai ei.

Andreea fu ţintuită de susţinerea privirii lui, care pătrundea tot mai adînc împreună cu trupul lui, pe măsură ce se năpustea cu o rafală de note; degetele lui se mişcau atît de repede, încît ea nu mai vedea decît o pată, nu mai auzea decît o şoaptă a clarinetului care scotea triluri, vocile suind octavele într-un zbor elegant pulsînd de emoţie.

Toba bătea, accelerîndu-i bătăile inimii, scăpate de sub control, cu fiecare pas uşor pe care-l făcea Neil către ea.

El nu-i întinse mîna; le ţinea pe amîndouă pe alama pe care o supunea cu măiestrie năucitoare. Dar ea îl simţi cum o întinse spre ea, făcînd-o să se ridice după scaun şi să i se alăture cu o legănare a coapselor, punîndu-şi mîinile pe talia lui în ropotul de aplauze.

Ea se arcui spre spate, nepărăsind contactul cu ochii lui, mişcîndu-se pînă cînd piciorul lui ferm îi mîngîie coapsa albă, iar atingerea braţului lui gol de buzele ei îl făcu să i se încordeze bicepşii, curbîndu-i mai tare. Sărutîndu-l acolo uşor, cu de-

Scanned by CamScanner

Capitolul 11

– Stai să-l iau. Neil puse jos sacul pe care-l ascunsese în portbagajul maşinii înainte de a parca în faţa apartamentului Andreei, care de ieri, îi aparţinea. Şi după ce va trece şi noaptea asta, şi ea îi va aparţine. El luă din mîna ei cheia, pe care o strîngea nehotărîtă.

– Ai fost îngrozitor de tăcută de cînd am plecat de la petrecere. Ca să nu mai vorbim de cît de transpirate îţi erau mîinile. Ce te necăjeşte?

– Sînt nervoasă. Ştim amîndoi de ce am venit aici, dar deodată mi se pare un act atît de de-

Scanned by CamScanner

liberat... Şi... şi cred că trebuie să ştii că n-am luat pilula. Este o problemă? Trebuie să te duci tu la magazin să... sau mă pot duce eu mîine la doctor şi...

– La naiba, ce se petrece cu tine? Hai înăuntru. Trebuie să stăm de vorbă. El împinse uşa, luă sacul şi pe Andreea, apoi aprinse lumina. Fu cuprins de nerăbdare şi de anxietate, confruntîndu-se cu fantoma sărăciei din trecut.

Îl obseda încă, iar el nu voia să fie aici. Dar nu va pleca înainte de a poseda şi a vedea cum este să te trezeşti dimineaţă alături de ea.

Încuie uşa şi se întoarse tocmai cînd ea îşi freca braţele, trăgînd cu ochiul, îngrozită, la canapea.

– Ei, vrei să o găureşti cu privirea sau te aşezi pe ea?

– Mai bine stau în picioare. Tot drumul ăsta cu maşina şi... Ea înţepeni cînd el îi mîngîie braţele şi se aplecă să-i adulmece gîtul. Şi este atît de cald aici. Mai bine dau drumul la aer condiţionat, zise, trăgîndu-se înapoi, şi alergă la dispozitivul de la fereastră. În timp ce ea se agita cu butoanele şi clapele, Neil se încruntă. Şi se încruntă şi mai tare cînd o văzu cum, eschivîndu-se de mîngîierile lui, se duce în bucătărie.

Scanned by CamScanner

– Mi-e sete. Vrei şi tu să bei ceva?

Înşfăcînd-o de braţ, o răsuci ca să se întoarcă spre el cu faţa.

– Nu, eu nu vreau să beau. Nu înainte de a-mi spune ce te face să fii atît de agitată. Să flecăreşti, să ţopăi şi să fii rece ca un cadavru... Imaginea aceasta îi stărui în minte, apoi, de îndată ce se uită la faţa deznădăjduită a Andreei, îl părăsi. Vrei să-mi spui de ce eşti atît de speriată de parcă ţi-am tras hainele şi am sărit pe tine, fără să aştept să faci măcar patul?

– Uită-te la mine, o rugă el. Aşa-i mai bine. Acum răspunde-mi la întrebare. Ai învăţat jiujiţul pentru nevoile colegiului sau ţi-a dat cineva vreun motiv să-l înveţi ca să te poţi apăra?

Ea dădu din cap înăbuşindu-se, iar el simţi o durere pătrunzătoare în piept.

– Îmi pare rău, *chère*. Şi cît de rău a fost?

– Destul de rău dacă tu eşti primul bărbat în care am încredere de atunci. Destul de rău ca să mă facă să caut şi să găsesc bani şi legături care aveau mai mare valoare decît cinstea şi adevărul.

– Şi cine a fost puiul ăla de tîrfă?

– Un binefăcător bogat de la orfelinat. Se arătase interesat de mine, a creat un fond pentru şcolarizare şi a lăsat să se înţeleagă că eu voi fi

Scanned by CamScanner

prima beneficiară a lui. Eu am fost recunoscătoare, mai ales că nu mă făcuse să o simt ca pe o pomană. Dar întîmplător el voia să-şi recupereze investiţia. Cînd am refuzat, m-a acuzat că l-am ispitit. Lucrurile s-au precipitat şi eu am plecat. Dar nu înainte de a-şi pune mîinile lui bătrîne pe mine, făcîndu-mă să cred că nu voi reuşi niciodată să mă spăl de înfiorătoarea senzaţie.

Neil simţi furie, ură, deşi înainte le simţise atît de des că deveniseră un obicei rău şi un viciu, dar niciodată nu simţise ceva asemănător cu ceea ce simţea acum. Trăgînd-o lîngă el o învălui într-o îmbrăţişare protectoare, plină de pasiune.

– Aş vrea să pun mîna pe el. Dacă l-aş prinde, l-aş face să plîngă după bunurile lui. Nu s-ar mai atinge în viaţa lui de o femeie.

Rîsul uşor al Andreei fu un tonic bun să-i liniştească furia care clocotea în el. Ea devenise din nou docilă şi plină de căldură, făcîndu-l să dorească acel ceva pe care îl avea ea şi de care el avea atîta nevoie. De cîte ori o ţinuse în braţe, se crezuse mai aproape de acel lucru şi cu cît era mai aproape, cu atît era mai tare prins în el.

– Şi cînd o să termini cu el, crezi că o să poţi da cîteva avertismente şi altor jigodii cu care am avut nefericirea să mă mai întîlnesc de atunci? Să

Scanned by CamScanner

nu mă întrebi de ce. Dar se pare că am o calitate deosebită de a atrage acest gen de oameni.

– Ca şi în cazul de faţă. Uite-mă pe mine.

– Tu nu eşti jigodie, Neil. În fine... cel puţin nu întotdeauna o jigodie. Tu ai multe calităţi.

– Ca de exemplu? Se întreba dacă ea aprecia personalitatea lui. Avea nevoie de cîteva măguliri, după cîte critici primise de la ea.

– Păi, să vedem. Munceşti cu sîrg.

– Asta-i adevărat. Am o etică a muncii.

– Eşti atent cu persoana ta.

– Categoric, chiar cînd nu mă rad, mă spăl pe dinţi de trei ori pe zi, îmi fac de două ori pe zi duş şi mă spăl pe păr. Să mai spunem că port doar lenjerie curată. Altceva?

– Păi... eşti talentat, autodisciplinat în privinţa muncii tale şi poţi fi foarte amuzant. Eşti cinstit, nu un înşelător şi un mincinos. Ah, da, şi eşti un minunat dansator.

– Asta-i tot?

– Sînt convinsă că este mai mult. Lasă-mă să mă mai gîndesc.

Cît se gîndi ea, el se hotărî şi adăugă:

– Pentru informaţia ta personală, să ştii că sînt un asiduu cititor de lucrări ştiinţifico-fantastice. Ştiu să fac suflé de conopidă ca şi jambalaya.

Scanned by CamScanner

Deşi nu mă duc la biserică, contribui regulat la daniile Lizei pentru biserică. Şi îmi plac copiii, şi ăsta este un sentiment reciproc. N-ai decît să-l întrebi pe Lou. E gelos că de cîte ori vin nepoţii la el în vizită, ghici la cine aleargă mai întîi? La mine.

– Ai grijă Neil, ai început să vorbeşti ca *Tata Ştie Cel Mai Bine.*

– E spectacolul meu favorit. După aceea, *Star Treck.* Pot să continui?

– Nu, sînt sigură că ai mai multe virtuţi salvatoare decît ai înşirat.

Ea rîse cu rîsul acela spumos al ei de care era el cu adevărat îndrăgostit. Fu foarte bucuros că o făcuse să fie din nou veselă. Şi fu de asemenea încîntat că putuse să o informeze despre cele mai deziderabile atribute de nedorit pe care le avea şi de care era ea conştientă.

Era înzestrat în ambele compartimente, iar ea va afla asta destul de curînd. Acum, pe lista priorităţilor se afla mai ales una dintre calităţi.

– Oricum, am să continui. Lăsînd gluma la o parte, glasul îi coborî ca şi gura lui care-i atinse cu limba lobul urechii. Sînt şi un amant desăvîrşit.

– Ai multă practică, nu-i aşa?

– Multă practică. Dar numai cu femei nepotrivite, dar sînt gata să îmi extind cunoştinţele

Scanned by CamScanner

ca să includ şi o fată drăguţă.

– O fată drăguţă, Neil, dar care probabil este mult sub standardul tău obişnuit. Eu pot să sărut cît vrei tu de mult, dar în afară de asta, am toate şansele să fiu o dezamăgire pentru tine faţă de rest.

– Tu eşti restul pe care-l aşteptam. Ascultă-mă şi ciuleşte bine urechile: mă bucur că mi-ai spus ce ţi s-a întîmplat, pentru că în seara asta o să-ţi mătur amintirea asta din memorie. Am să fiu răbdător şi am să mă port cu toată grija de care sînt capabil. Dacă am să fac ceva sau am să spun ceva care te supără, spune-mi. Şi am să fac cum trebuie. Poţi avea încredere în mine că voi face aşa?

– Am încredere în tine, Neil. Şi nu sînt mai puţin surprinsă că tu, dintre toţi oamenii, te-ai dovedit a fi bărbatul care să mă facă să vreau să mai fiu atinsă.

– Asta trebuie să mă facă să înţeleg că nu ai mai fost cu un bărbat de multă vreme? El lăsă să-i alunece un deget de pe gîtul pe sînii ei.

– Am avut ocazia să pun cîţiva la punct. După cum spuneai tu, în seara în care am făcut curat la bar, eu voiam să continui să mă sărut cînd unii *monsieur* simţeau furnicături să împingă lucrurile

Scanned by CamScanner

mai departe.

– Este o minune că nu ai terminat cu mine şi nu mai dat pe uşă afară, atunci cînd am venit aici pentru prima oară. De ce n-ai făcut-o?

– Pentru că de această dată aveam eu mîncărime să continui să împing lucrurile mai departe şi un oarecare *monsieur* voia să continue să se sărute. Şi să se sărute. Şi să se sărute, că mi-au fost buzele umflate două zile după aceea. Iar de cîte ori le atingeam, nu puteam să-mi amintesc decît de sărutul acela. Sigur, asta m-a făcut să fiu şi mai furioasă pe tine, şi pe mine însămi, că am dorit mai mult decît sărutările tale. Mai mult decît... mult.

– De asta m-ai împuns cu ace? Cred că le-ai scos, nu-i aşa? Şi unde este păpuşa aia, totuşi?

– Sigur. Toată lumea, ca şi' mine, aruncă păpuşa.

– Hmmm... mi se pare că tu ai vrut o altă păpuşă.

– N-am mai găsit-o. Pentru o clipă ea păru cu zece ani mai bătrînă, abătută, colţurile gurii îi căzură, exprimînd durerea unui vis spulberat. Am avut bacşişuri foarte bune săptămîna asta şi ieri m-am dus la magazin. Erau multe altele, dar nu erau ca aceea.

Scanned by CamScanner

– Închide ochii şi aşteaptă. Simţindu-se ca Moş Crăciun, Neil se duse la sacul lui. Erau o grămadă de bunătăţi acolo, în afară de păpuşă.

– Neil? Cît mai trebuie să stau aşa? Şi ce este zgomotul ăsta pe care-l faci?

– Ai să descoperi într-o clipă. Păstrează-ţi calmul pînă cînd sosesc. Sînt aproape gata.

În timp ce se străduia să nu tragă cu ochiul, Andreea zîmbea. Zgomotul pe care-l făcea el semăna cu foşnetul pachetului unui cadou, de parcă nu i-ar fi dat cele mai preţioase daruri deja. Compasiune. Înţelegere. Făcînd-o să se simtă dorită şi făcînd-o şi pe ea să-l dorească mai mult ca niciodată, pentru că o calmase după ieşirea ei nervoasă.

Ea auzi platanul pick-up-lui rotindu-se, acul căzînd, apoi fîşîitul unei plăci înainte de a-i umple urechile o voce spartă, feminină.

– Billie Holiday! exclamă ea. Este a doua în ordinea preferinţelor mele, după tine.

– Tocmai pentru că eu sînt primul, deschide ochii.

Andreea clipi. Camera era cufundată în întuneric, cu excepţia flăcării pîlpîietoare a cel puţin douăsprezece lumînări.

– Ţi-am adus ceva aici, murmură Neil, lăsînd

Scanned by CamScanner

seducător pleoapele. Întinde mîinile.

El puse păpuşa în mîinile ei, care aşteptau. Andreea o privi îndelung, apoi o strînse tare la piept.

– Păpuşa mea! Ai cumpărat păpuşa mea! Vai, Neil. Tocmai cînd mă gîndeam că nu o să mă mai poţi da gata, aşa cum abia o făcuseşi, uite că ai reuşit iar. O iubesc! Am botezat-o Lancelot. M-am gîndit la tot felul de nume pentru copiii mei, mă crezi? Dar Lance va fi primul meu născut. Şi numele ăsta i se potriveşte şi păpuşii.

– Ce părere ai, primul nostru copil îmbrăcat, în întregime, în catifea şi satin, cu clopoţei de argint zăngănitori la pălărie.

În privinţa asta îl surprinsese Liza? se întreba Andreea privind de la faţa zîmbitoare a păpuşii la zîmbetul şi mai larg al lui. Destul de ciudat, arăta ca un tată mare, un mare tată foarte sexy.

– Mulţumesc, Neil, spuse ea pierită. Iubesc păpuşa asta şi, ori de cîte ori am s-o privesc, am să mă gîndesc la tine.

– Aş prefera să faci mai mult decît să te gîndeşti. Mai strînge-l încă o dată pe Lance în braţe, iar după aceea pune-l deoparte. Sînt dispus să încercăm tăria trupului, totul este pregătit.

Lance abia scăpă din îmbrăţişarea ei înfocată.

Scanned by CamScanner

Era moale şi nu o speria... aşa cum reacţionă imediat Neil.

El luă păpuşa din braţele ei şi o puse delicat lîngă canapeaua, pe care reuşise să o desfacă.

– Cred că tu poţi folosi două tării ale trupului, *chère,* poate chiar trei, după împrejurări. Şi mai mult decît atît, nu se va termina noaptea asta înainte de a începe. Cînd va veni dimineaţa, nici unul din noi nu va fi beat şi se va întreba ce s-a întîmplat în realitate. Simţim ceea ce se petrece, perfect conştienţi. Începem cu mine privindu-te cum te faci mai comodă înainte de a scoate eu ceea ce a mai rămas. Vreau să-şi dezgoleşti trupul.

– Îmi ceri să dau jos tot după mine?

– Ba chiar şi inhibiţiile, teama şi trecutul tău. Nu sînt dispus să mă dezvălui înainte de a coji toate straturile de pe noi. Mă pot strecura prin tine?

Tăria trupurilor! Straturile hainelor acoperind straturile a ceea ce este pe dedesubt. El să se strecoare prin ea, dar ea nu trebuia să ştie ce este tăria trupului, ca să ştie ce voia Neil.

– Vrei mai mult decît încrederea şi decît trupul meu.

– Cam asta este în general ideea. Ia spune-mi, altceva ce mai ştii?

Scanned by CamScanner

– Cauţi ceva pe care crezi că îl am eu.

– O iei pe departe, dar continuă. Ce vrei în schimb de la mine?

– Eu caut ceva pe care se pare că îl ai tu.

– Orice am eu îţi aparţine, *chère.* Ce-ai zice să facem un tîrg cinstit? Să începem cu tăria trupului. Încep eu, ca să vezi cum se face. Arcuieşte-ţi gîtul.

Ea simţi cum i se strînge stomacul. Apoi i se strînse din nou cînd el trasă cu limba o dîră umedă pe gîtul ei. Simţi cum cernea peste această dîră un praf fin.

– Asta ce e?

– Sare. Iar aceasta este o felie de *chitră*. O să o ţii tu între dinţi în aşa fel încît să pot muşca din miezul ei după ce iau din tărie.

Sare. Chitră. Tăria trebuie să fie.

– *Techila?*

– *Mezcal.* Gata?

Andreea făcu un semn aprobativ din cap şi prinse chitra între dinţi. Cînd capul lui se aplecă şi începu să lingă uşor sarea cu limba, simţi cum se înfierbîntă.

Un curent de aer rece trecu peste dîra umedă, în timp ce el se legăna în ritm de dans. Apoi îşi aplecă capul şi muşcă din miezul chitrei, smucind-o

Scanned by CamScanner

din gura ei, înlocuind-o cu limba lui, o limbă care avea gust de lămîie, de techilă, sare şi dorinţă.

Ea se simţi ameţită de sărut şi ar fi vrut să nu se mai termine niciodată.

Dar se termină. El îi oferi drept recompensă recipientul cu sare, precum şi gîtul lui. Stînd cu genunchii îndoiţi, cu unul alunecînd între ai ei, el îl mişcă insistent pînă cînd pulpa lui vînjoasă mîngîie carnea moale dintre picioarele ei.

– Ţin eu tăria pentru tine, îi spuse el în şoaptă. Linge-mă pe gît... bine. Mai mult... mai tare. Ah! Perfect. Presară sare pe el şi linge-o pînă nu mai rămîne altceva decît limba ta şi pielea mea.

Ea ascultă aţîţătoarea lui poruncă şi era gata să uite de techila, dacă nu ar fi tras-o el de păr, ca să-i ridice capul.

Îi împinse buza paharului pe marginea buzelor şi ea bău focul lichid pînă cînd îi arse gîtul şi îi înfierbîntă stomacul. Lacrimile îi năpădiră ochii în timp ce îşi încleşta dinţii pe chitră, trăgînd fructul din gura lui.

El îi decoji coaja, o sărută din nou, plin de dor, adînc. Un sărut mai fierbinte decît lichiorul. Piciorul lui nu era deloc plăcut, nu era plăcut deloc modul în care se împingea cu putere în ea, făcînd-o să aibă o senzaţie ascuţită de disconfort.

Scanned by CamScanner

Îşi oferiră din nou gîturile unul altuia. Din nou trecură paharul de la unul la celălalt. O şuviţă de lichid i se scurse pe barbă, iar el o supse şi ea dădu drumul la mişcarea de jig şi la chitră.

– Mie îmi ajunge, spuse ea cu respiraţia tăiată. Dacă mai vrei, o să trebuiască să bei din sticlă şi să renunţi la chitră. Nu-mi mai pot controla mîinile.

– Singurul lucru pe care-l vreau eşti tu. Degetele lui prinseră banda care-i prindea coada de cal şi atunci părul ei i se rostogoli pe umeri, iar degetele lui îi prefiră şuviţele. Te vreau goală. Vreau să-ţi abandonezi trupul, gata să mă primească în el. Şi vreau să-ţi aminteşti foarte curînd, fiecare mîngîiere, fiecare secundă pe care o împărţim amîndoi. Vreau să-ţi aminteşti asta tot restul vieţii tale.

– O să fie multe momente de amintit, Neil.

– Fii sigură de asta. Dar nu te teme... Te asigur că îţi voi oferi o noapte pe care nu vei putea să o uiţi niciodată.

Scanned by CamScanner

Capitolul 12

Neil ştia un singur lucru. Trebuia să se strecoare în pielea ei, să-i asculte bătăile inimii şi să pătrundă în creierul ei. Prin toate mijloacele. Iar el avea toate acestea şi trebuia să o facă înainte de a fi învăluit de ceaţă şi de a pierde privelişte a ceea ce înseamnă casă.

Înşfăcă brasiera ei. Răsuci pumnii în material, vrînd să-l sfîşie cu aceeaşi îndărătnicie cu care simţea un nod în stomac şi excitarea care se grăbea să fie eliberată.

Scanned by CamScanner

– Încet şi uşor, murmură, sperînd că, spunînd acestea, s-ar putea linişti.

– Da. Încet şi uşor. Am nevoie de asta de la tine. Şi asta, deşi ştiu că, făcînd dragoste aici, este foarte greu pentru tine. Tare aş vrea să ştiu. Să-mi spui cînd ai să fii pregătit, că eu voi fi gata să te ascult. Să te mîngîi. Şi eu te voi atinge atît de uşor şi de încet, cum o faci tu acum.

Şoapta ei îl domina. El îi trase brasiera peste cap, cu o delicateţe demnă de încrederea pe care o avea ea în el.

Acesta era raiul. Era iadul. O dorea cu furie, cu o mînie otrăvitoare pe care Andreea o diluă cu încetul şi îl scăpă de ea pînă îl făcu să creadă că dacă ar risipi ceea ce mai rămăsese din ea, s-ar curăţa. Aici. În camera asta care-l purta în trecut, înapoi în trecutul de care se ferea.

Închise ochii în faţa acestui trecut şi cu vîrful degetelor îşi pipăi genele.

– Neil? Ce s-a întîmplat?

– Trebuie să se schimbe ceva, asta este. O ţin aşa de ani de zile, cu băutură, sex, muzică. Totul ca să nu iau în seamă duhoarea gunoiului pe care l-am strîns în mine. Camera asta mi le aduce din nou în minte, şi la dracu', dacă nu sînt mai egoist ca niciodată. Să-ţi spun astea ţie, cînd ar

Scanned by CamScanner

trebui să te fac să uiţi pe toţi bărbaţii care au pus vreodată mîna pe tine, în afară de mine.

– Cred că mai bine am uita împreună. Poate că cea mai bună cale pentru noi de a îndepărta amintirile neplăcute ar fi să ni le împărtăşim unul celuilalt. Eu ţi le-am împărtăşit pe ale mele. Sper să faci şi tu la fel.

– Ale mele nu sînt romantice, iar asta este o noapte rezervată romantismului.

– Acum eşti egoist şi încăpăţînat.

Un lucru îi plăcea la Andreea. Că spunea întotdeauna lucrurile pe şleau. După ce trase o duşcă din băutura îngrozitoare, trase adînc aer în piept... şi înghiţi.

– Bine, tu ai cerut-o. Uite, Andreea, eu am crescut şi am văzut-o pe mama mea murind într-un loc ca ăsta. Iar după ce a murit, am dus-o şi mai rău. Mult mai rău. Mi-am pierdut virginitatea la doisprezece ani cu o tîrfă pe care a adus-o bătrînul meu acasă, ca să se culce cu ea. Asta nu a fost o problemă pentru el. O adevărată activitate, tatăl şi fiul... După aceea am plecat şi nu m-am mai culcat niciodată cu o prostituată.

Chiar şi prin întuneric o văzu cum pălise. Îl găsea dezgustător acum? Pierduse şansa, în graba lui, de a o înşfăca şi a fugi? Se simţea ca şi

Scanned by CamScanner

cum era legat la stîlpul infamiei, iar ea putea să-l mîntuiască sau să-l biciuiască.

– Ce îngrozitor a fost pentru tine, Neil, spuse ea depunîndu-i un sărut apăsat pe palmă, ca apoi să-şi pună obrazul acolo. Obrazul ei atît de moale, scăldat în lacrimi. Sufăr pentru băieţelul acela. Şi ce i s-a mai întîmplat după aceea.

– A fugit, aşa cum ar fi trebuit să fugă şi mama lui, dar nu o făcuse. Ea a plecat, numai că nu m-a luat şi pe mine cu ea. El îi şterse lacrimile Andreei. Fiecare strop părea să-i mai înlăture încă un strat din putreziciunea acumulată. Doamne! Începuse să se simtă curat. O iubea, pentru că îl accepta, curăţîndu-l aşa cum nu ar fi putut-o face nici o sumă de bani sau consideraţie din lume.

– Nu a fost niciodată bine, se repezi el, dornic să elimine otrava din organismul lui, cu bătrînul care juca jocuri de noroc şi se îmbăta, bătîndu-se din cînd în cînd. Dar mama făcea ca lucrurile să meargă. Ea era sufletul gospodăriei. Gătea întruna, făcea curat, cumpăra lămîi ca să facă limonadă. Dar lui nu i-a păsat pînă cînd nu s-a dus ea din lumea asta. Dar îţi închipui că mie mi-a păsat. Învăţasem să buzunăresc mai bine decît cînt la saxofon. M-am amestecat în tot felul de încăierări, că e o minune că n-am rămas fără dinţi.

Scanned by CamScanner

Asta îmi putea frîna cariera mai repede decît am făcut-o. Din fericire, m-a luat Lou. Îi datorez mult, iar succesul este o parte din ceea ce-i datorez.

Andreea deschise gura, apoi o închise. El avu impresia că vrusese să îl întrebe în legătură cu cariera lui, dar se gîndise mai bine la implicaţii. Aceasta însemna mult pentru el; găsise o femeie pe care o interesa persoana lui, el ca bărbat, nu omul care se ascundea în spatele muzicii şi a cîştigurilor pe care i le putea aduce. Asta îl făcu să aibă şi mai multă încredere în ea. Îi putea spune orice Andreei, ştiind că îi va păstra secretul.

Astfel că, într-o zi, o să-i povestească despre vremea petrecută pe drumuri. O putea distra ore întregi, vorbindu-i despre perioada în care a lucrat ca o maşină de făcut straturi, care i-a secat forţa creatoare şi i-a umplut buzunarele cu bani. O poveste plină de tragedii şi triumfuri, care l-a dat peste cap pînă cînd a simţit că muzica lui urăşte acest lucru.

Pierderea a fost prea grea. Gata să-i ruineze şi sănătatea odată cu ea, secătuindu-l pînă la capăt, pînă cînd a încercat să-şi ia zilele. Nu, nu soţia trădătoare, vînătoare de bani, îl făcuse să-şi dorească moartea, ci moartea artei lui şi modul în care a fost speculată de lăcomia industriei muzi-

Scanned by CamScanner

cale şi a propiei lui ambiţii oarbe. Nu avea nevoie de pistolul acela ca să se ducă alături de mama lui. Într-adevăr, nu. Neil Grey era mort fără muzică.

O relatare completă, un reportaj senzaţional în exclusivitate. Unul pe care nu-l împărtăşise nimănui decît ei. Şi o va face la timpul potrivit.

Acesta *nu* era timpul potrivit.

Neil se uită atent prin cameră, apoi îşi întoarse privirile spre Andreea. Zîmbi fără nici un pic de efort.

– Ţi-am spus eu că nu este romantic. Am stricat buna dispoziţie?

– Nu. Ai făcut să fie mai intimă noaptea asta, te-ai apropiat mai mult de mine decît o poate face trupul tău. Mîinile ei alunecau încet pe pieptul lui, apoi îl trase uşor de firele de păr de pe el.

Neil îşi frecă pieptul de al ei, privind vîrfurile sfîrcurilor care-l împungeau prin stratul de păr de pe pieptul lui, simţind mîngîierea lor plăcută înainte de a-i cuprinde în căuşul mîinilor şi a-i împinge unul lîngă celălalt.

Îşi îngropă faţa între ei, ascultînd bătăile inimii ei, care o chema pe a lui. Nici o înşelătorie, nici o trădare, nici o minciună!

Vederea capului lui lăsat pe ea, simţindu-i îm-

Scanned by CamScanner

pingerea ca să se afunde cît mai mult în ea, îi sfîşie inima. Îl ţinea strîns lîngă ea, plăcîndu-i atingerea părului lui, care i se strecura printre degete. Al ei! El era al ei! În fine, exista cineva căruia îi aparţinea şi el îi aparţinea ei.

– Vreau să-mi împart trupul cu tine. El îi sărută palma, apoi i-o strecură în jos pe pieptul lui, peste ombilic.

Îi împinse degetele mai jos, şi mai jos, pînă cînd îl luă în palma ei, ochii ei mărindu-se. Era mai excitată ca niciodată. Era chiar mai intimidată de virilitatea lui debordantă decît fusese de lucrul acela îngrozitor, care încercase să îşi facă loc să intre în ea şi de mîinile noduroase, care o pipăiseră înainte de a reuşi ea să se elibereze.

Ceea ce-i povestise lui Neil, întrebîndu-se cum de putuse să-i spună ceea ce se temea să-şi spună chiar şi ei înseşi. Cum el dădea din cap şi murmura cuvinte de asigurare, vorbele ei se revărsau uşor.

– Nu te teme, *chère*. Lasă totul pe mine. Mai întîi pe dinafară. Cred că este o idee bună să-ţi înfrunţi vechiul inamic şi să descoperi că de data asta este un aliat care vrea să te încînte pe tine mai mult decît pe el însuşi. De ce să nu te porţi prietenos cu el? Priveşte-l. Atinge-l. Dă mîna cu el

Scanned by CamScanner

după pofta inimii.

– Bine... dacă eşti sigur că nu te supără.

– Crede-mă, că *nu* mă supără. A, sînt admise şi sărutările.

– Şi promiţi să nu faci nimic pînă nu sînt eu gata?

– Îţi promit. Ai încredere în mine, aşa cum am şi eu în tine.

Ea era mulţumită că Neil era mai încrezător decît fusese ea iniţial. Deşi sentimentul vinovăţiei, pe care-l simţea, era puternic, reuşi totuşi să-i descheie nasturii de la şort. Pielea arsă de soare lăsă să se vadă o tufă de păr negru.

– Unde sînt chiloţii tăi?

– Nu port. Niciodată. Nici sub hainele de stradă, nici în pat. Îmi place să am libertatea mişcărilor, să nu mă reţină nimic. Deşi trebuie să am grijă să nu mă ating de lînă. Îl scoţi?

Mîna lui îi masa uşor umerii, apăsînd-o încet pe podea pînă se sui deasupra ei cu picioarele de fiecare parte a corpului ei, ca doi pilaştri. Şi apoi se ridică liber şi mîndru, iar gura ei se deschise într-un O de mirare.

Neil poseda un instrument mai neted şi mai poetic, şi mai neînchipuit decît ar fi putut măiestri vreo mînă de om. Un lucru de o frumuseţe care

Scanned by CamScanner

părea să crească pe măsură ce-l privea ea magnetizată.

– Ei, spune-mi, *chère,* sînt pe placul tău? Sau sînt cel mai urît coşmar?

– Eşti... înghiţi în sec Andreea. Apoi mai înghiţi încă o dată. Eşti foarte pe placul meu.

– Asta mă încîntă. Foarte tare. Şi tu îmi placi, foarte mult. Tot ce mi-ar plăcea mai mult în clipa asta ar fi să mă atingi. *Acolo.* Peste tot. Stînd în genunchi, pe spate. Pe podea sau în pat, nu-mi pasă. Doar atinge-mă, sărută-mă, şi nu te opri, deloc. Am nevoie de tine. Mă auzi? *Am nevoie de tine.* Tot ce faci este să priveşti şi...

Ea îl înhaţă, şi el tăcu brusc rămînînd liniştit. Apoi gemu, asta fu invitaţia de care avu ea nevoie ca să-l răsfeţe.

Îl sărută. Sărutarea ei era ezitantă, curioasă, apoi deveni îndrăzneaţă. Fesele lui se arcuiau cum se mişca încoace şi încolo, călăuzind-o pe ea, strigîndu-i numele, apăsîndu-i fruntea cu palmele.

– Gata, spuse el grăbit.

– Dar nu vreau.

– Încetează totuşi. *Acum.*

– Dar de ce? Ai zis că pot să te ating, să te gust. Şi eu mai vreau.

Scanned by CamScanner

– Şi eu.

Faţa care o întîmpină pe a ei era torturată, luptînd să se stăpînească. Nu reflecta nici bună dispoziţie, nici răbdare, nici înţelegere.

– Asta nu... El închise ochii, ca şi cum numai vederea ei şi l-ar fi împins spre finiş. Asta nu figurează pe lista mea.

– Vrei să spui că o femeie nu...

– Ba da. De o mie de ori da, şi mai mult. Dar tu nu eşti ele şi eu nu sînt eu. N-am mai fost eu din clipa în care te-am cunoscut.

– Poate că eşti într-adevăr un escroc poleit.

– Nu-i vorba de nici o poleială aici. Ai în faţă un bărbat care ar vrea să nu fi luat cu el prezervativele. Îmi vine să zic, la dracu' cu el, o să ne încercăm norocul şi o să vedem noi mai tîrziu ce se va întîmpla.

Căută repede în buzunarul şortului, deschise o capsulă albastră şi desfăşură un prezervativ. Cum se uita la gesturile lui nedeghizate, îşi dădu seama că lăsase ca pofta libidinoasă a unui bătrîn să o priveze de mai mult decît de dorinţă. Persista în ea sentimentul de ruşine, senzaţia că actul sexual ar fi ceva murdar. Dar acesta nu era murdar. Era natural. Curat. Sănătos. Un lucru frumos între un bărbat şi o femeie.

Scanned by CamScanner

– Eşti foarte operativ, spuse ea, încercînd această nouă atitudine şi făcîndu-i chiar plăcere cît era de nestingherită.

Neil îşi şterse fruntea, părînd uşurat din cauza distragerii atenţiei.

– Bineînţeles, m-am culcat cu un număr de femei, nu-i un motiv de laudă că nici măcar nu-mi mai amintesc numele lor. Dar ceea ce nu am uitat niciodată a fost să mă protejez, nu numai de teama paternităţii, cît şi a unei boli sociale.

– Nu îţi închipui că eu aş putea constitui o asemenea ameninţare?

– Doamne, nu! Nu am vrut să spus aşa ceva, *chère.* Tu nu eşti o activitate de o noapte, şi indiferent unde vom merge de aici, n-am să te pot uita niciodată. Fără nici o prevenire, mîna lui alunecă între picioarele ei. Apoi buza lui superioară se ridică, sexy, plină de poftă. Ventilele acestea sînt foarte bine umezite, dar eu cred că noi o să ne simţim mai bine fără ele cînd vom face aritmetică.

– Aritmetică? Alunecarea mîinii lui sui, sui, pînă cînd ea stătu pe vîrful degetelor, cu respiraţia tăiată, şi atunci echilibrul ei deveni instabil, pe cînd el se străduia să strecoare un deget printre pantalonii de doc şi chiloţi prin crăpătură.

Scanned by CamScanner

Bărbatul care o fermecase

– Ştii, unu şi cu unu fac doi. Dar cînd intrăm în pat, se răstoarnă, şi fac unu. Bineînţeles că există şi înmulţirea. Curios, dar ce părere ai de factorii comuni?

– Ăă, ăă... nu prea mă pricep la matematică.

– Ai putea fi ajutată. Ce-ai zice dacă m-aş oferi să-ţi fiu profesor? Poate că vom învăţa cîte ceva pînă la examene.

Scanned by CamScanner

Capitolul 13

El se lăsă pe genunchi. Prinse cu dinţii de marginea fermoarului pantalonilor de doc înainte de a trage şortul de pe ea, smucindu-l. Andreea stătu nemişcată în timp ce zgomotul fermoarului îi umplu urechile.

Îl privea cum îşi freca nasul de răscroiala adîncă a chiloţilor ei de mătase, respirînd profund pînă cînd o făcu să scîncească uşor, iar picioarele ei aproape că îi făcură loc cînd îi scotea chiloţii. Neil o bătu uşor peste glezne într-o poruncă tă-

cută să-şi ridice piciorul.

– Văd că nu-ţi vopseşti părul, *chère*, şi că şi ăsta este la fel de mătăsos ca şi cel de pe cap. Acum rămîne să aflu dacă şi ceea ce este în spatele lui este la fel de delicios ca şi restul persoanei tale. Îmi dai voie?

Faptul că o întreba, cînd ea era aproape sigură că asta nu intra pe lista lui uzuală de comportament, ca şi a vorbi despre trecutul lui, o impresionă. Apoi, pipăind-o cu vîrfurile a două degete, o desfăcu puţin, suflînd un şuvoi de aer cald între pliurile ei, sărutînd-o delicat.

– Îmi permiţi? şopti el. Te rog.

Privirea lui tulbure se ridică spre a ei, în timp ce o mînă mare îi mîngîie fesele înainte de a o apleca în faţă. Ea îşi pierduse graiul, aşa că dădu scurt din cap.

Limba lui alunecă înăuntru.

Niciodată nu se etalase în asemenea hal. Toată feminitatea ei era expusă sub privirile lui filtrate, care absorbeau fiecare emoţie pură de pe chipul ei. Se uita la el cum se schimba la faţă în timp ce o conducea într-un loc în care nu mai fusese niciodată. Ducînd-o acolo cu mîngîieri languroase, urmate de lovituri uşoare.

Doamne sfinte, ce se întîmpla cu ea? Ce-i

făcea el? Lacrimile îi umplură ochii, alunecînd uşor pe obraji. Era prea mult, o insuportabilă usturime.

Şi durere.

– Mă doare, Neil. Mă faci să mă doară.

– Suferă cu mine. Vreau să suferim amîndoi.

– Atît de plăcut? întrebă ea, simţind o nevoie dureroasă să se descarce, o nevoie de el. Se simţea golită. Iar inima ei se agita, contractîndu-se împreună cu pîntecele care tînjea după el. După el în întregime, ca să se umple de el, lăsîndu-l golit.

– E bine, spuse el cu limba lipită de ea. Mai bine decît bine, e perfect. O strînse lîngă el în timp ce ea îşi încolăci genunchii în jurul lui, iar Neil îi cuprinse cu braţele. Ridicînd-o, păşi repede spre pat şi o puse acolo.

Ea se întinse spre el, dar Neil rămase în picioare.

– Neil?

– S-a terminat cu joaca, *chère*. Acum sîntem serioşi. Şi se duse la măsuţa de cafea, unde, la lumina lumînării, Andreea văzu o scînteiere de aur şi argint, înainte de a se întoarce el ţinînd ceva în pumnul strîns.

– Ce e ăla?

A. M.

– Muştiucul meu, şopti el, mîngîindu-l. Este făcut să dureze, iar eu ţin mult la el, ca şi la tine. De aceea o fac. Vreau să-ţi cer un privilegiu special.

– Care? întrebă ea, crispîndu-şi mîinile de cearceaful de dedesubt.

Pentru că el este sufletul meu, vreau să-ţi ating trupul cu el, înainte de a-l pune din nou în gura mea. Vreau asta de la tine, şi vreau să-ţi ofer ceva pe care nu l-am oferit nimănui pînă acum. Vrei să-l iei, la fel ca şi pe mine, numai că ceva mai puţin intim?

Ea rămăsese mută. Nu avea ce face decît să se predea, să accepte cu braţele deschise.

Faţa lui Neil se întunecă atunci cînd îi desfăcu pulpele şi îngenunche. Privirea lui înflăcărată o căuta pe a ei în timp ce depuse o sărutare languroasă pe muştiuc.

– Acum, tu. Şi îi atinse uşor buzele cu el. Sărută-l, şopti Neil. Sărută-l, închipuieşte-ţi că sînt eu. De fapt, nu trebuie să-ţi închipui, nu chiar, pentru că el... sînt eu.

Andreea închise ochii şi sărută metalul cu buzele şi cu limba. Geamătului lui răguşit îi răspunse, ca un ecou, scîncetul ei, cînd Neil îl retrase din gura ei lacomă. Vrînd să-l vadă, să

ştie dacă nevoia chinuitoare pe care o simţea ea în pîntece era şi pe faţa lui, ea deschise ochii şi văzu...

Privirea lui era ca în transă, aducînd-o şi pe ea la vraja pe care o ţesea în mod fatal cu umezeala pe care o trasă de pe barba ei, în jos pe gît, şi apoi în jurul sînilor înscriind opturi din ce în ce mai mici pînă cînd ajunse să-i încercuiască sfîrcurile. Zăbovi aici, lovi uşor fiecare vîrf, apoi mai tare, apoi îi strînse uşor pielea între degetul mare şi metal.

Un scurt vaiet ascuţit se ridică din gîtul ei, iar el îşi apăsă limba acolo. Limba lui atît de caldă, atît de umedă, atît de neîndestulătoare.

Cum o împungea în umeri ca să se lase pe pat, ea îl apăsă pînă cînd începu să sărute drumul pe care-l parcurgea în jos, îndepărtîndu-i picioarele cu o apăsare uşoară. De ce-i tremurau oare aşa picioarele? se întreba ea.

– Mă simţi? mormăi el, îndepărtîndu-i picioarele pentru prima mîngîiere cu netezimea lui. Mă simţi?

– Te simt, îi răspunse ea cu glas spart, apucîndu-i capul şi arcuindu-se într-o dorinţă de mai mult. Ia-mă. Nu este destul. *Ia-mă.*

– E plăcerea mea. Gura lui fu imediat pe ea,

deschisă şi umedă, producîndu-i o durere atît de plăcută. Ceea ce-i făcea el acum va rămîne în ea tot restul vieţii. Cum ar fi putut uita vreodată aşa ceva... această nesfîrşită alunecare uşoară între picioarele ei, care stîrnea o dorinţă geamănă cu agonia, o dorinţă pe care trebuia să o umple el, pentru că ea se simţea atît de golită şi urla după el să pătrundă în ea.

Şi el pătrunse. Ea îi simţea fineţea pielii, căldura cărnii, pătrunderea unui deget, apoi al doilea mîngîind-o uşor, cu grijă. Şi ea era dornică de violenţa lui, în timp ce el continua să facă să alunece muştiucul prin crăpătura ei cu o mîngîiere uşoară, sîcîitoare.

Era o baghetă de maiestru, iar ea era instrumentul la care cînta el, ca şi cum fusese modelată doar pentru mîinile lui care o purtau spre culmile pasiunii...

Atît de sus, încît se ridică în zbor, strigîndu-i întruna numele pe marginea extazului.

De ce se terminase? Se agăţă să reclame minunea, dar acesta dispăruse... lăsînd în urmă doar scînteierea neliniştită care zăbovea ca o fantomă.

– Andreea, îi şopti el la ureche, deschide ochii şi uită-te la mine.

Zîmbetul lui era intim şi dulce, şi infinit de viril. Nu-l văzuse niciodată astfel şi ştiu cumva că zîmbetul ăsta era rezervat numai pentru ea, şi buzele ei îi răspunseră în acelaşi fel.

– Mulţumesc, *chère*. De cîte ori am să-l folosesc, am să mă gîndesc la tine, la momentul acesta, şi am să cînt cum n-am mai cîntat niciodată mai înainte. Şi o ţintuia cu privirea, ca un erou al zîmbetului lui, în timp ce săruta muştiucul. Apoi îl aşeză lîngă păpuşă, înainte de a o învălui într-o îmbrăţişare pătimaşă.

Capul ei se odihnea pe pieptul lui şi îl mîngîia, în timp ce el o mîngîia pe păr şi îi săruta drăgăstos fruntea. Îi prinse în căuşul palmei adîncitura dintre pulpe, împingîndu-i piciorul peste al lui. Partea superioară a coapselor ei, încă umedă de sărutările lui, îi mîngîie vintrele. El gemu, iar ea se întinse să-l atingă.

Neil o apucă de încheietura mîinii şi o duse înapoi pe pieptul lui.

– Neil?

– Mă gîndesc, şi nu mă pot gîndi bine, dacă tu faci asta. De ce nu dormi puţin? Nu te teme, te voi trezi înainte de plecare.

Să o trezească? Înainte de a pleca? Dar unde are de gînd să se ducă? Iar în privinţa puiului de

somn, n-avea nici o intenţie să călătorească în ţara viselor, nu cînd era excitată.

– Vise plăcute, îi murmură el catifelat. Iar în ceea ce priveşte posibilitatea despre care vorbeam mai devreme? A devenit o certitudine cît se poate de sigură. *Te iubesc,* noapte bună, *chère.*

– Neil, gemu ea. Nu pot să mă culc. Nici măcar nu *vreau* să mă culc.

– Atunci ce vrei?

– Ce *crezi* tu că vreau? răsuflă ea din greu, gata să-l rostoarne pe spate, să se suie pe el, şi să-şi *ia* ceea ce-i refuza el. Să faci dragoste cu mine, Neil. Doamne iartă-mă, ce mai aştepţi?

Rîsul lui puternic îi umplu urechile în timp ce faţa lui neclară, din cauza umbrei, se profilă vag deasupra ei. Pe undeva, între momentul tăriei trupului şi acum, mi-am dat seama cîtă nevoie am de tine în lumea mea. Poate mai multă decît ai să ai tu vreodată de mine. Ce mai aştept? Un semn din partea ta că dorinţa este reciprocă.

– Un *semn?* La ce te aştepţi? Să scriu pe un panou, să fac o reclamă aeriană? Bineînţeles că este reciprocă. Am nevoie de tine. De tine în întregime. În viaţa mea. Şi în trupul meu. *Acum!*

– Eşti sigură?

– Da, sînt sigură! Ce vrei să fac, să te rog?

– Ce muzică pentru urechile mele. Să mă rogi? El o sărută pasionat, înnebunit pînă cînd ea îşi trase gura de sub gura lui. *Roagă-mă!* Hai, spune te rog. Neil, te iubesc şi te vreau. Astă-seară. Mîine. Te iubesc atît de mult că mor în întregime... Eşti sigură? Este important să cunoşti restul ecuaţiei înainte de a răspunde.

Ea îşi dădu seama că era interesant să arunci o privire spre viitor cu un bărbat căruia îi plăceau tăriile în şi în afara patului.

– Care e jocul tău? îl întrebă ea ezitînd.

– Nici un joc. Vreau să închei un tîrg. Nu mai beau, poate că mă las şi de fumat. Cît despre femei, ele nici nu există. În schimb, tu te obişnuieşti cu toanele mele, care, după cum ştii, pot fi puse la încercare. Şi tu împarţi patul cu mine. Şi voi avea eu grijă să fiu pus şi acolo la încercare. Dacă te poţi împăca, suportîndu-le, cred că am putea sta şi împreună. Să zicem... la mine? Doar pînă cînd o pun pe asta la punct. Te ajut cu plăcere de dimineaţă să împachetezi. Dacă ai nevoie de cîtva timp ca să te gîndeşti, eu pot pleca.

Neil se rostogoli spre ea, iar ea îl apucă, împletindu-şi picioarele între ale lui. Stătea deasupra

şi o înghiontea cu cotul, alunecînd astfel înăuntru.

– Cum... cum poţi fi atît de pezevenghi? şi îl muşcă de umăr, ofensată, cu patimă.

– Aha, aşa e bine. Mai bine o muşcătură decît o ciupitură, dar nu atît de tare cît să-mi dea sîngele. Doar aşa cît îmi place. Cred că meriţi o recompensă pentru că înveţi atît de repede. El se balansă uşor înainte, iar ea strigă că vrea mai mult.

– Îmi pare rău, murmură el, cît de mult vreau să-ţi fac plăcerea, mai am încă nevoie de nişte răspunsuri din partea ta.

– Dracul să te ia, Neil! Dracu' să te ia. Mă laşi baltă! Nici nu pot să cred aşa ceva. Cum poţi... după... ce m-ai încurajat, nenorocit lipsit de scrupule, acum să mă laşi baltă!

– Vai de mine. Dar ce vocabular colorat ai. Nu că te-aş învinui că mă iei în tărbacă cînd sînt vinovat fără vină, dar Andreea, fără îndoială că îţi dai seama că nu a fost uşor pentru mine, să vin aici în seara asta, să facem un compromis. Eu te rog să vii în întîmpinarea propunerii mele.

– Şi dacă refuz?

– Atunci se ridică o adevărată problemă care va trebui rezolvată şi, pînă atunci, ar fi mai bine să

dormim în paturi diferite.

– Şi acum eşti în stare, cît eşti de crud să mă laşi în halul ăsta?

– A, nu, *chère.* Mă tem că voi face ceva şi mai crud. Asta. El o reclamă în întregime afundîndu-se brusc în ea.

Strigătul ei ascuţit şi pătimaş, pornit din suflet, îi ieşi pe buze.

– Neil... Neil...

– Da, *chère.* Sînt aici şi aici este locul căruia îi aparţin. Aici, unde îmi aparţii tu. Dar numai pentru astă-seară. Cred că eşti de acord că vreau ceea ce este mai bine pentru tine, pentru că te iubesc. Buzele lui planau deasupra alor ei, culegîndu-i cu limba lacrimile de pe obraji. Ia-o uşor şi nu mi te opune la asta. Ştiu că sînt egoist, dar şi tu eşti egoistă. Lasă-mă să mă gîndesc şi la altceva decît la mine pentru o schimbare.

Ea îşi îndesă buzele în ale lui cu un oftat de înfrîngere.

– Bine, bine! O să facem cum zici tu. Eşti satisfăcut?

– Cu răspunsul, da. Altfel... nu. Şi gemu în timp ce începu să se mişte în ea. Cu palma desfăcută peste a ei, ea îşi împleti degetele între ale lui. Conduc eu la primii paşi pînă cînd ai să-i ştii pe

de rost. Dansezi cu mine?

În timp ce Billie Holiday fredona alt cîntec, Neil o conducea cu o asemenea grație fluidă că se trezi și ea însăși mișcîndu-se fără efort într-un ritm din ce în ce mai rapid. Elogiile lui o ardeau fierbinte și dulce în urechi, în piept, transportînd-o pînă își luă din nou zborul și mai sus ca înainte.

Inima lui bătea pe a ei, nu cu insistență liniștită, ci într-o cursă nebună, cum galopau amîndoi în bucuria pasiunii dezlănțuite. Cu cît se dăruia mai mult ea, cu atît mai mult îi dădea și el. Ea se bucură de el, și se bucură și iar se bucură pînă cînd se gîndi că se va face țăndări de atîta extaz.

Și atunci se dezlănțui și el. Ea țipă de frumusețea momentului. Îi acoperi fața cu sărutări pe care i le întoarse și el pînă cînd Neil își smulse gura și se năpusti înainte.

El rămăsese cu ochii pironiți pe ea, în timp ce Andreea îi simțea pulsul scăzînd. Rămăsese înlemnit. Într-o tăcere absolută, fără măcar să clipească.

Andreea începu să tremure, nesigură dacă era din cauza aerului rece care trecea peste trupurile lor ude de sudoare sau din cauza privirii lui continue, ca și cum era șocat.

– Neil? îl atinse ea pe obraz. Iar el îi muşcă uşor palma. Te simţi bine?

– Nu prea cred.

– Ce s-a întîmplat? Te rog, spune-mi.

– Matematica, şopti el.

– Nu înţeleg, Neil.

– Este foarte simplu, *chère.* Simplu ca două jumătăţi care formează un întreg.

Neil studie camera, cum arunca un nou rotocol de fum, în lumina crepusculară a acelei dimineţi.

Un gîndac alerga de-a lungul podelei chicinetei. Frigiderul din colţ trăgea din greu ca o altă voce, în timp ce aceea a lui Billie Holiday suna ca şi cum şi ea ar fi avut nevoie de o perioadă de odihnă.

Nu numai vocea lui Billie avea nevoie de odihnă, ci şi o parte din el, care se mişcă. El îi dădu părul de pe faţă la o parte şi îi studie profilul.

Nu fusese niciodată mai calm. Calm şi nerăbdător să o aibă pe Andreea în braţe, cînd se dădu de-a buşilea jos din pat. Salteaua de sub ei era subţire şi cel puţin zece arcuri se desprinseseră cînd se zbenguiseră în timpul actului sexual. Dar cerceafurile erau curate, dacă nu punea la socoteală transpiraţia de acum sau minuscula pată

de sînge pe care o descoperise el mai înainte. Clipise o dată, de două ori cînd descoperise că fusese de fapt primul şi nu al doilea din viaţa Andreei.

Fusese categoric şi pentru el prima dată cînd făcuse dragoste cu o femeie pe care o iubea. O femeie despre care avea impresia clară că Dumnezeu i-o dăduse ca să nu o mai lase să plece niciodată.

– Se pare că trebuie că mă corectez, şopti el. Tu şi Lou aveţi dreptate, *chère*. Nu are importanţă unde îşi odihneşte cineva capul, cît timp se trezeşte lîngă persoana potrivită.

În timp ce frigiderul bîzîia şi Billie Holiday continua să cînte, Neil ridică o lumînare de lîngă pat şi strivi cu piciorul un gîndac.

El rîse liniştit.

– Ţintit!

A doua ţintă a lui nu părea să fie la fel de uşoară: Să pună un inel de logodnă pe degetul Andreei şi să pună primul lor copil în pîntecele ei, înainte de a se termina vara.

O să le dea tot ceea ce i-a lipsit lui, lucrurile după care mai tînjeşte şi acum, adevărata casă de *Tată Ştie Mai Bine*. Şi în privinţa asta era un egoist nenorocit. Voia ca el să fie capul de familie,

singurul furnizor, pe bună dreptate, deşi nu prea era nobil.

De frică! Frica să nu o piardă, indiferent dacă era vorba de alţi bărbaţi, de moarte sau de profesarea unei cariere. Toate lucrurile care-i modelează viaţa şi făcuseră din el omul care era acum, care o iubea pe ea; avea o nevoie atît de disperată de ea, încît se va folosi de orice mijloace ca să o ţină legată de el.

Capitolul 14

– Ce sînt?

Fără să se obosească să ridice nasul din registre, Neil îi spuse răspicat:

– Eşti concediată. C-O-N-C-E-D-I-A-T-Ă. Dată afară..

– Am auzit bine? Sînt concediată?

– De astă-seară, nu mai lucrezi la bar!

– Este vreun ecou pe aici sau ce? Împingînd scaunul de lîngă birou, se întinse, apoi îşi pocni suspensoarele pantalonilor pe umeri. Apoi se uită la ea cu un zîmbet vag pe buze. De astă-seară

începe să lucreze un alt barman, care îţi va lua locul. Tu vei primi un alt post, chère. Managerul clubului pleacă, şi ghici cine îi ia locul?

Andreea aruncă o privire îngrozită spre Neil. Aflase deja, în ultimele săptămîni de cînd împărţea patul cu el, că era un maestru în jocul de şah, un alt atribut al lui pe care nu-l amintise, dar fusese sigur că îl va afla ea. Indiferent dacă se afla în faţa tablei de şah sau în dormitor, sau în umaculatul lui birou, despre care ei nici nu-i venea a crede că era acelaşi cu cel din ziua cînd se întîlniseră prima dată, el îşi proclama şah-matul. Era jocul lui şi oricine îl provoca nu se alegea cu nimic, nici măcar cu cămaşa.

– Dar nu ştiu nimic despre felul cum trebuie condus un club, Neil.

– Nu încă. Dar dacă vei învăţa cum se conduce un club la fel de repede cum ai făcut-o cu meseria de barman, atunci vei fi cel mai bun director de club din partea asta, din breasla Mason-Dixon. Şi, în afară de asta eu nu mă pot concentra cînd toţi bărbaţii din bar pun mîna pe tine.

Deci asta era. El dăduse deja afară cîţiva clienţi, anulînd cîteva numere ca să facă asta.

– Dar e ridicol. De cîte ori trebuie să-ţi spun că

mă pot apăra singură? Am învăţat care este cel mai bun mod de a mă descurca şi cu beţivii. O stare în care-l văzuse şi pe el. Acum nu numai că redusese fumatul la jumătate, dar şi cu băutura o lăsase mai uşor.

Cu toate acestea, el nu era un om uşor de suportat, deşi acceptase explicaţiile pe care i le dăduse în legătură cu maşina de scris, de la ea de acasă, ca fiind un dar de absolvire a şcolii. Devenise serios, suprinzător de îngrijit şi nu trecea nici o zi să nu-i aducă flori proaspete sau vreo bagatelă pe care o admirase ea. Într-o oarecare măsură, darurile lui non-stop o supărau, aşa că încetă să-i mai arate tot ceea ce-i plăcea, dar asta nu-l făcuse însă să înceteze s-o asalteze cu daruri.

– N-are importanţă dacă te descurci cu beţivii. Privilegiul seniorului. O să lucrăm mîine amîndoi la registre. Astă-seară o să ne perfecţionăm noi. Aruncă o privire pe ceas. Mai am o oră pînă la încălzire. Practica e mama perfecţiunii, ce-ai zice să începem? Eu sînt încălzit gata.

Luă saxofonul şi-i scoase muştiucul. Andreea se îndreptă spre uşa închisă a biroului.

– Termină cu asta, Neil. Pune-l jos.

– Fă-mi mie. Sau mai bine, îşi fac eu ţie. Cum

Sca

mîngîia piesa între degetul mare şi cel mijlociu, genunchii ei se bălăbăniră şi se lipi ferm de zid.

El aruncă muştiucul în birou şi, păşind repede, o prinse şi îi strecură mîna prin fustă. Începuse să poarte fustă în ultima vreme, la cererea lui. Una dintre multele cereri cu care fusese ea de acord, ca una care împărţea patul cu el, în timp ce prin apartamentul ei foiau tîmplari, instalatori, electricieni. Şi baia! Cu plăci de marmură neagră în jurul chiuvetei şi a căzii.

– Să te dai de fiecare dată, *chère*. E un lucru bun ca să nu am asemenea probleme pe scenă, ar putea să fie foarte jenant. El zîmbi, în timp ce unghiile ei se înfipseră în încheietura mîinii, iar el întări strînsoarea lui intimă. Andreea, ce repede înveţi tu! De obicei, îţi trebuiau cel puţin cinci minute ca să începi să-ţi bagi ghearele. Zece ca să muşti. Ai făcut excelente progrese şi eu sînt mai mult decît de acord.

– Bagă-ţi în cap asta, Şmechere. Nu am nici un chef să fiu directorul clubului tău. O să angajezi pe altcineva.

– Şi atunci, unde o să lucrezi?

– La bar, bineînţeles.

– Nu, asta nu vreau s-o mai faci niciodată, nici aici, nici în altă parte. M-am făcut înţeles?

– Da, tu te-ai făcut înţeles. Acum am să mă fac şi eu înţeleasă. Am muncit din greu să-mi învăţ meseria. Sînt rapidă. Clientela mă place...

– Prea mult, tocmai asta este problema.

– Sînt o barmană bună, Neil.

– Cea mai bună.

– Atunci, nu ai nici un drept să-mi iei postul.

– Îmi revendic acest drept, în calitate de bărbat care te iubeşte şi cu care te culci. Hai, e plăcut în cameră, dar este şi mai plăcut pe canapea. Grăbeşte-te să faci alegerea, dacă nu vrei să optez eu pentru amîndoi?

– Las-o baltă, doar dacă nu vrei să mă bagi într-o treabă pe care nu o vreau.

– Doamne, dar lupţi din greu ca să-ţi susţii punctul de vedere. Oftă şi clătină din cap. Mă tem că o să trebuiască să mă gîndesc la alt angajament. Hai, vino şi odihneşte-ţi chiflişoarele în poala mea, *chère.*

Cînd ea refuză să se mişte, el o luă şi se îndreptă spre canapea, unde îşi cuibări nasul în gîtul ei, şoptindu-i cuvinte dulci, prostioare la ureche, pînă cînd ea se prăbuşi peste el cu un oftat. Iar, se gîndi ea, cînd vrea el ceva ştie exact pe ce coardă să apese ca să obţină să o mîngîie pe coapse pînă-şi desface picioarele.

– Hai, spune mai departe, Neil. Stai aici lîngă mine, cît mai sînt coerentă.

– Ia încearcă să te gîndeşti la asta. Nu vei lucra la bar, nu vei conduce nici clubul. În schimb îţi vei conduce cu adevărat treburile tale.

– Care-s alea? Cînd se uită, ea văzu surprinzătorul volum de lucrări pe care-l scoase el, adesea scrise în stare de frenezie.

– Vrei să spui că eşti gata să înregistrezi din nou? Să faci turnee?

– Ce, eşti băută? De cînd te mişti în jurul meu, lucrez de parcă aş fi sub ameninţarea pistolului. Am nevoie de o pauză, nu de un ulcer. Mă gîndesc la ceva mult mai atrăgător decît să ies din bîrlog să lansez aceste hituri sigure, pe care mi le-ai inspirat tu, trăgînd la manivelă.

Ceva mai atrăgător spre care era împinsă subtil?

– Să aud.

– Uită afacerea. Nu mai lucrezi şi îţi petreci timpul liber cu decoraţiunile. Mulţumită dolarilor pe care i-am plătit pentru munca suplimentară. Etajul al treilea va fi gata înainte de sfîrşitul verii. Se pare că a ieşit foarte bine, dar va avea nevoie de mîna unei femei. Mîna ta, de care am mai multă nevoie decît are casa noastră. Vreau să stai

la masa din față în fiecare seară cînd voi cînta pentru tine. Şi în timp ce un alt director al clubului va închide barul, noi vom freca cearceafurile şi apoi vom privi o reluare a spectacolului, *Tata Ştie Cel Mai Bine.* Privirea lui o căută pe a ei cînd spuse încet: Aş vrea să fiu tată. Un tată aşa cum mi-am dorit eu întotdeauna să am. Cu tine ca mamă, mai bine decît perfect.

Andreea îşi căută cuvintele, în timp ce ale lui îi răsunau în urechi.

– Aăă... aş prefera să mă căsătoresc întîi, Neil.

– Asta se aranjează.

– Dar... dar nu ne cunoaştem de destul timp.

– Destul de mult pentru mine ca să ştiu că te iubesc ca un nebun, şi aş face orice ca să te păstrez. Ştii ce înseamnă pentru mine să te pot face să rîzi şi să te scol cu un sărut în fiecare dimineaţă? Cît de mîndru mă simt, că pot să am grijă de tine? Lasă-mă, lasă-mă să te fac tot atît de fericită cît mă faci tu pe mine.

Nu o putea cere în căsătorie atît de repede. În ciuda prevenirii Lizei, ea nu era pregătită. Neil voia o soţie care să-şi sacrifice cariera, în timp ce el şi-o ameninţa pe a lui, făcînd să crească dependenţa ei de el. Genul de dependenţă care o făcuse pe mama lui slabă. Era o slăbiciune pe

care el o privea ca pe o putere.

Andreea ştia că o iubea. Pătimaş. Atît de pătimaş, încît îi risipise dragostea. O ţinea strîns, ca şi cum ea l-ar fi părăsit dacă îi dădea drumul. Ştiind cum făcuse ea în trecut, înţelese. Dar trebuia să-l facă pe el să înţeleagă faptul că dragostea nu poate fi înlănţuită sau cumpărată cu daruri generoase. Că tot ceea ce dorea ea, de ce avea nevoie, era încrederea lui. Încrederea deplină încît să nu se poată teme că o va părăsi cînd îi va mărturisi înşelăciunea ei.

Avea nevoie de mai mult chiar, de ajutorul lui în cariera pe care şi-o alesese. Ea era şi va rămîne întotdeauna o ziaristă. Vai, cît detesta el presa, şi probabil că şi ea o detesta, viaţa ei fusese supusă ridicolului şi excitărilor. Dar ea nu era Neil, ea nu putea renunţa la cariera ei, cum nu putea renunţa la dragostea pentru el. Îl iubea ea suficient ca să accepte asta? Putea legătura lor furtunoasă să intre în competiţie cu trecutul lui de neîncredere?

Din păcate, ea se îndoia. *Timp.* Era nevoie de timp.

– Îmi pare rău, Neil, spuse ea încet. Te iubesc tot mai mult cu fiecare zi, dar nu pot să trăiesc într-o colivie aurită. Asta nu este viaţă, şi nu este

suficient. Nu pentru mine.

– Atunci ce vrei? Nu-ţi pot refuza nimic, *chère*. Tot ce-mi aparţine, tot ceea ce sînt eu, asta este, este al tău. Problema este că o parte din mine vrea să te ţină în cuşca asta aurită, pe tine şi copiii care-i voi avea.

Andreea respiră adînc.

– N-ai observat că am lipsit în după-amiaza asta?

– Ba da. Unde... unde ai fost.

– La doctor.

– Doar nu eşti bolnavă? Nu-i aşa că nu eşti bolnavă?

– Nu. Am fost din motivul pe care l-am discutat.

Expresia lui plină de îngrijorare se transformă într-un zîmbet plin de speranţă.

– *Chère,* doar nu eşti...

– Nu, Neil. Nu sînt însărcinată. Mi-a întîrziat ciclul, aşa că m-am dus la un control. Rezultatele au fost negative, dar am luat o reţetă de anticoncepţionale.

Zîmbetul lui se întristă şi lumina din ochi îi pieri.

– Înţeleg, spuse el înăbuşit.

– Ba, dimpotrivă. Cred că nu înţelegi nimic.

– Atunci, de ce nu catadicseşti să mă lă-

mureşti, sări el cu gura. Cît de repede se poate schimba, se gîndi ea, şi aceasta o umplu de teamă.

– Bine. Am să te lămuresc. Eu am crescut într-un orfelinat, tînjind mereu după un cămin şi după doi părinţi care să mă iubească. Lucruri de care mulţi copii se bucură.

– Eu nu.

– Îmi dau seama. Dar tu trebuie să înţelegi, ca toţi ceilalţi, ce înseamnă să concepi un copil, să-i oferi lui sau ei stabilitate, o casă în care părinţii pot să nu se înţeleagă, dar să nu se lupte între ei.

– Noi nu ne luptăm!

– Nu, dar în curînd o să o facem, recuperînd timpul pierdut. Ea îl împunse cu un deget în piept şi îşi băgă faţa în el. Reţine asta, Neil, şi reţine-o bine. Ţi-am dus rufele la spălat şi ţi-am gătit...

– Am gătit şi eu adesea pentru tine. Cred că ţi-au plăcut fulgii de ovăz de la micul dejun. Şi ceea ce spui că-ţi place cel mai mult este jumbalaya. Şi chiar dacă nu ţi-am dus rufele la spălat, ţi-am cumpărat mai multe rochii ca să le înlocuiesc pe acelea pe care ţi le-am rupt în graba de a te avea goală.

– Asta este altceva. Mi-am dorit întotdeauna mai mult decît să mă supun unui bărbat care are

o carieră, sau ce a rămas din ea.

– Ce dracu' are asta de-a face cu mine şi cu tine, şi cu viitorul nostru?

– Are, Neil, chiar foarte mult. Are cu tine, cînd poate nu ţi-a plăcut ceea ce ai realizat cînd ai ajuns pe culmi. De îndată ce ajungi acolo şi imaginea nu corespunde cu ceea ce ţi-ai închipuit tu, ce faci?

– O schimb, şi ce-i cu asta?

– Da, exact asta ai făcut. Ai făcut scene oribile în public, nu te-ai prezentat la concerte...

– Ţi-am spus că viaţa mea a devenit insuportabilă, fără muzică. Mi-am pierdut dorinţa de a plăcea publicului. Aşa că ce dacă şi-au primit vreo cîţiva fani banii înapoi pe bilete?

– Cîteva? Închipuieşte-ţi Carnegie Hall, cu toate biletele vîndute. În timp ce tu încercai un motel plin de şobolani, cu o sticlă şi un pistol. Slavă Domnului, că i-ai telefonat lui Lou ca să-ţi iei rămas-bun de la el... care a avut destul timp să depisteze unde erai şi să zboare la tine tocmai la timp ca să te scoată de acolo şi să te ducă acasă. Dacă nu-ţi aduci aminte, ai zis că erai bolnav de o săptămînă şi nu ai mai părăsit New Orleans-ul de atunci.

– Am văzut destul lumea să-mi ajungă pentru

toată viaţa, mulţumesc. N-am nevoie să plec de aici cînd avocaţii mei îmi descurcă toate încurcăturile. El rînji, făcînd lumină asupra groazei care acum părea că se topise pentru el, dar nu şi pentru ea, nu pentru ea. Să nu te mai aud cu ideea asta a turneului în Anglia.

Ea oftă.

– Problema este că îţi descurcă ei încurcăturile, pentru că tu nu vrei să te ocupi de ele, aşa că-i plăteşti pe alţii, iar tu ascunzi capul în nisip ca struţul. Ce iresponsabil.

– Mai mult ca sigur că nu este aşa. Supravieţuiesc în singurul mod în care ştiu eu să o fac. Iar cît despre faptul că-i plătesc pe alţii să-mi rezolve problemele, e un lucru cu judecată. Aşa se procedează în lumea adevărată. Crede-mă, toate implicaţiile sînt bine răsplătite.

– Ăsta e un alt lucru care mă necăjeşte. *Banii.* Tu cu blestemaţii tăi de bani. Nici nu mai ştii ce să faci cu ei, dar tot nu-ţi angajezi un contabil. Şi de ce?

– Pentru că sînt ai mei şi e dreptul meu să mi-i socotesc, să-i investesc, să-i cheltuiesc cum am chef. Tu ai fost săracă, aşa că poţi să înţelegi dorinţa mea de a-mi ţine singur registrele. De ce te deranjează asta? Cu tine sînt generos.

– Prea generos. Nu poţi să-ţi dai seama că aş vrea uneori să cheltuiesc propriii mei bani? Politica asta a ta de deschidere a pungii mă privează pe mine de a-mi da contribuţia.

– Nu ai nevoie să faci asta, am eu destul pentru amîndoi.

– Nu asta este problema. Uite ce este, banii tăi sînt o pătură pentru tine, subliniez asta. Dar trebuie să înţelegi că vreau şi eu să am pătura mea.

– Ceea ce înţeleg este, te asigur, că n-ai să duci niciodată lipsă de bani şi de siguranţă. Dar pentru că vrei să te aperi singură, îţi dau o sugestie. Banii sînt o unealtă foarte puternică. Acesta-i adevărul. Mie mi-au adus un divorţ şi desfacerea contractului de înregistrări cu Casa de discuri CEO, care a avut destule motive să se spele pe mîini, şi care se pare că nu a vrut să fie scoasă la iveală murdăria ei de către acele fiţuici de scandal care atît aşteptau.

Andreea se mişcă stingherită, simţind cum roşeşte de ruşine. Cu cît avea el mai mare încredere în ea, cu atît fapta ei era mai demnă de pedeapsă. Ştia prea mult şi îl cunoştea prea bine. Neil era un dur şi nu ar fi iertat niciodată un trădător. Se cutremură, în timp ce inima-i bătea gata să-i iasă din piept.

– Unde vrei să ajungi?

– Morala este că, se pare că nu ai destulă încredere în mine să mă laşi să te protejez şi să mă îngrijesc de viitorul tău. Aşa că, am să-ţi dau posibilitatea să cîştigi pe seama mea. Ai să poţi scrie o poveste care te va salva.

– Andreea simţi cît era de neclintită, arătînd cu degetul spre slăbiciunile lui Neil şi acoperindu-şi-le cu disperare pe ale ei. Era o mincinoasă, o trădătoare. Mai rău, era o fricoasă, îngrozită să nu piardă dragostea lui.

– Ia spune-mi, chère, spuse el, scoţîndu-i bluza şi sutienul, ce legătură au toate astea cu faptul că ai luat pilula pentru că nu vrei să ai un copil cu mine şi vrei să o rupi cu mine?

– Nu-i adevărat, nu vreau asta.

– Atunci ce este?

Frica, Neil, voia să strige ea, genunchii bălăbănindu-se de o frică îngrozitoare. *Mă tem să pierd independenţa pe care nu o mai am, mă tem de ce vei face tu cînd îţi voi spune adevărul. Nu mă pot căsători cu această minciună între noi, minciuna şi blestemata ei dovadă care creşte cu fiecare nouă pagină pe care o bat la maşină.*

Doamne, cum ar fi vrut să-i spună toate astea.

Ar fi trebuit să-i spună înainte de a face următorul pas. Dacă nu putea să dovedească pentru ce avea relaţia lor nevoie de timp ca să se maturizeze, cel puţin putea să-i ofere o bucată de adevăr.

– Încerci să mă dirijezi pe mine şi viitorul nostru, Neil, în acelaşi fel în care ai ajuns pe culmi. Este o variaţie pe aceeaşi temă. Dacă vrei ceva, faci orice ca să-l obţii. Şi odată obişnuit, ce se întîmplă dacă realitatea nu corespunde visului? Nu cred că aş supravieţui dacă m-ai înlătura ca pe Christine.

– N-aş face niciodată asta, promise el cu solemnitate.

– Mă rog lui Dumnezeu să fie adevărat, Neil. Dar am nevoie de timp ca să fiu sigură că ceea ce este între noi este suficient de puternic ca să reziste oricărei încercări.

– Şi cît va dura asta?

– Nu ştiu, spuse ea, din glasul ei răzbătînd tristeţea. Atît cît să rezolv unele probleme pe care le am eu. Atîta timp cît să poţi realiza că nu sînt făcută să fiu o Donna Reed, ci mai curînd Bătrîna Mama Hubbard...

– Mai ales dacă îţi dau osul?

Ea rîse ca să nu dea în plîns. Neil o făcea

întotdeauna să rîdă, chiar şi acum, cînd îi venea să plîngă pentru că totul mergea atît de anapoda.

– Ai cel mai obscen simţ al umorului din cîte persoane am cunoscut.

– Una dintre cele mai pure calităţi ale mele, judecînd după modul în care s-au încreţit aceste frumoase sfîrcuri roşii ale tale, care cer să fie sărutate. Şi tu ai zis că simţul umorului meu este un motiv pentru care sînt cel mai sexy şi mai irezistibil bărbat cu care ai făcut dragoste vreodată.

– Tu eşti singurul bărbat cu care am făcut vreodată dragoste.

– Eu sînt singurul bărbat cu care vei face dragoste vreodată. O săgetă cu privirea, în timp ce o răsturna pe spate. Buzele lui erau puternice, iar ochii îngustaţi într-o căutătură periculoasă. *Singurul* bărbat, *chère*. Să nu mă înşeli niciodată, să nu mă minţi... să nu *uiţi* asta niciodată.

Scanne

Capitolul 15

– E sfîrşitul verii şi tot nu ai inel pe deget, îi spuse Liza, răsuflînd cu dezgust, dragă, nu-mi vine să cred. Prezicerile mele se adeveresc întotdeauna. Bănuiesc că omul ăsta nu-i atît de deştept, pe cît l-am crezut eu. Oftă cu regret, întinzînd braţele să indice cu un gest circular dormitorul. Dar este demn de laudă că a transformat o scroafă într-o lebădă, dacă şi etajul ăsta arăta ca şi celelalte două care sînt încă în lucru.

– E frumos, nu-i aşa, Liza?

Scanned by C

Andreea cercetă cu privirea noul ei spaţiu, de la pereţii stucaţi şi ferestrele pictate, arcuite, la covorul de *Buhara* şi mobila elegantă, pînă cînd privirea i se opri pe scrinul gravat în care se aflau acele pagini bătute la maşină. Ardea de dorinţă să i le arate şi lui Neil, a cărei acceptare era esenţială înainte de a putea răspunde amîndoi tradiţionalul „vreau".

– Asta de aici este mai mult decît frumoasă, spuse Liza. E o declaraţie de dragoste, din partea lui, care pare să promită că urmează inelul de logodnă.

– O să vedem. El e cunoscut pentru capacitatea de a se răzgîndi. Eu mai lucrez încă la bar... dar mă tem că am toate şansele să hotărască altfel dacă mă voi căsători cu el.

– De aceea faci mutra asta? Doamne, nu vezi că e nebun după tine? De data asta n-o să se mai răzgîndească, e cu picioarele pe pămînt şi asta mulţumită ţie.

– Dar, Liza, îşi poate schimba oricînd părerea. Eu sînt atît de speriată că ar putea să o facă.

– Despre ce dracu' vorbeşti tu? încruntă Liza din sprîncene cu îngrijorare cînd lacrimile umplură ochii Andreei. Ea o apucă pe Andreea de degetele tremurînde şi-i ceru cu blîndeţe: Care este

problema, măi ciuşco? Lizei îi poţi spune. Îţi promit că nu voi transmite mai departe, nu-i voi spune nici măcar lui Lou.

Andreea nu avea nevoie de mai mult ca să plîngă pe umărul Lizei. Simţea o mînă iubitoare bătînd-o pe spate consolator, matern, atitudine de care avea acum mai mare nevoie decît oricînd.

– Liza nu ştiu ce să fac. Nu ştiu ce o să zică Neil cînd o să descopere. N-am vrut să-l înşel, dar trebuie să-i aduc la cunoştinţă. Şi... şi de îndată ce o voi face, el... Vai Doamne, Christine i-a fost necredincioasă. Şi eu am fost mai rău decît ea, Liza. Pentru că pe mine mă iubeşte, iar pe ea nu a iubit-o niciodată cu adevărat. Mă tem că nu mă va ierta. I-am spart eu regulile, dar el poate să-mi frîngă inima. El nu uită niciodată binele sau răul ce i se face şi poate fi atît de crud, atît de orb. Sînt îngrozită, Liza. Am crezut că timpul le va rezolva pe toate, dar... dar tot ce se întîmplă este că el devine din ce în ce mai deschis faţă de mine şi, cu cît îmi povesteşte mai mult, cu atît mă simt mai vinovată. Ce să mă fac, Liza? De aceea l-am refuzat cînd m-a cerut în căsătorie, mă rog, într-un fel, şi...

– Linişteşte-te ciuşco. Nu înţeleg nimic din ce

spui. Acum, hai să stăm jos şi să vorbim de la suflet la suflet.

După aproape o oră, stăteau în pat, înconjurate de o grămadă de batiste ude, oftatul de simpatie al Lisei transformîndu-se într-o clătinare tristă din cap.

– Doamne, dragă, faci din ţînţar armăsar. Unde sînt hîrtiile alea pe care le-ai scris?

– În dulapul meu. Sub pilulele pe care Neil mi-a spus că nu vrea să le vadă.

– După părerea mea, nu prea ai de ales, dacă această căsătorie este pe cale să se efectueze, aşa după cum cred eu. Dar tu i-ai spus lui Neil să se potolească în privinţa ideilor lui nesăbuite? Că ai dreptul de opţiune în ceea ce priveşte cariera ta?

– Păi... da. Nu că i-ar face plăcere asta, dar el mă respectă suficient ca să suporte ceea ce vreau eu să fac. Numai că el nu ştie exact cam ce înseamnă asta. Că eu sînt ziaristă, Liza. Asta mi-a intrat în sînge şi asta voi fi întotdeauna. Ca şi Neil. Cum am să pot împăca vreodată aceste două necesităţi ale mele?

Liza o bătu uşor pe mînă.

– Nu există cale de mijloc în această privinţă, fătuco. Trebuie să-i pui capăt.

– Adică să-i spun adevărul? Că am profitat de mărturisirile lui ca să scriu o poveste, iar apoi m-am răzgîndit? Sînt speriată de moarte că nu mă va asculta, că o să mă acuze că l-am şantajat şi apoi mă va alunga. Nu ne cunoaştem decît de patru luni. Cum poate concura un timp atît de scurt cu trecutul lui, care îl torturează?

– Sigur că a fost torturat, dar tu l-ai readus pe calea cea bună. El este hotărît să facă din tine soţia lui. Iar locul ăsta de aici dovedeşte că ceea ce este între voi este trainic şi bun. Cel puţin, acesta este un semn clar că aşa gîndeşte Neil. De ce nu te uiţi în jur ca să te convingi?

– Pentru că *locul ăsta de aici* este o parte a problemei. Neil ştie să-şi exprime dragostea prin bani, iar eu am primit bijuterii, tablouri, îmbrăcăminte şi păpuşi ca să-mi dovedească asta. Dar nu este la fel de darnic şi cu încrederea lui. *Încrederea* este ceva despre care el crede că avem unul în celălalt, dar nu avem. Eu nu am suficientă încredere în el, ca să-mi descarc sufletul, iar dacă aş face-o, nu am certitudinea că încrederea pe care o are în mine nu ar fi spulberată.

– Hmmm... cred că ar exista o posibilitate. Lasă-mă să mă gîndesc puţin. Eşti sigură că nu l-ar putea găsi? Ar fi de zece ori mai rău dacă ar da el

peste pagini, ar fi ca şi cum ai fi ascuns ceva, în loc să-i arăţi singură.

– Sînt sigură că nu le-ar putea găsi. Ne-am legat să nu căutăm niciodată unul în lucrurile celuilalt fără a cere permisiunea. Şi ştii bine că, atunci cînd Neil îşi dă cuvîntul, şi-l păstrează cu tărie. El crede în respectarea intimităţilor, crede tot atît în asta cît îi urăşte pe cei care înşeală.

– Aşa este. Abia a avut de-a face cu o soţie mincinoasă şi necredincioasă. Problema este că trebuie să fii foarte abilă ca să o rezolvi. Dar dacă stau să mă gîndesc...

– Ai vreo idee cum poate fi rezolvată? se grăbi Andreea să o întrebe.

– Nu chiar. Numai o suficientă doză de bun-simţ. Mi se pare că ai ascuns destul acest secret şi că e timpul să-l dezvălui. Dar nu ştii cînd să-l spui. Ascultă-ţi inima, dragă, ea spune întotdeauna adevărul. Şi atunci vei şti cînd a venit momentul ca să-i mărturiseşti.

Andreea o sărută pe Liza pe obraz.

– Mulţumesc, Liza. Mulţumesc că m-ai ascultat şi m-ai înţeles.

– Of, prostuţă. Eu îţi mulţumesc că îl iubeşti pe băiatul nostru şi că îi dai casa pe care o meritaţi amîndoi. Gîndeşte-te că faptul că-ţi place să scrii

este un lucru bun. Asta ar putea fi un punct în favoarea ta, avînd o carieră care ţi-ar permite să stai mai mult acasă. Nici Şmecheru' nu poate fi împotriva acestui lucru.

– Aşa sper şi eu, Liza. Aşa sper.

În dormitor, Neil bătea măsura cu piciorul, fluierînd ultimul lui cîntec. Unul dintre cele mai bune, cel puţin aşa îşi zicea el. În cele două luni de cînd se mutaseră împreună, în cuibul dragostei lor cu trei etaje, el scrisese cît într-un an. Melodiile îi tot veneau şi-i veneau în cap, ca şi cum dăduse peste un izvor nesecat.

Şi toate erau aur curat. Genul de cîntece pentru care ar fi putut lua o avere... dar el nu le vindea. De ce, nu ştia nici el prea bine, dar poate pentru că erau prea intime ca să poată fi plătite în bani. Nu le dădea drumul.

Dorindu-şi ca Andreea să vină mai repede acasă, îşi atîrnă pardesiul care căzuse lîngă canapeaua de caşmir, pe care i-o cumpărase de curînd.

Sfîrşitul lunii octombrie era o perioadă plină de culoare în New Orleans, deşi nu se putea compara cu obrajii Andreei care erau şi mai roşii în ultima vreme.

Căutînd în buzunarul cămăşii, scoase două bilete de avion. De clasa întîia, ca şi soţia lui. Cercetă data plecării. Peste două săptămîni, începînd de astăzi. Vor fi în New England tocmai la timp ca să admire căderea frunzelor. Plănuise să nu-i mai ascundă mult timp despre apartamentul rezervat pentru luna de miere, sub numele de domnul şi doamna Neil Grey.

Nu-şi făcuse griji că ar fi putut să primească un „nu", ca răspuns. În afară de asta, nu avea nici un motiv să se aştepte la altceva decît la un „da". Din seara cînd o concediase şi o reangajase, nu o mai întrebase despre asta. Andreea totuşi îi făcuse mereu aluzii ca o nebună.

– *Neil, m-am gîndit că mai bine aş face altceva decît să stau în spatele barului. Mi-ar plăcea să scriu şi sînt destul de bună la asta, şi dacă mi-aş putea face loc în acest domeniu, ar fi genul de slujbă care mi-ar permite să stau mai mult acasă...*

El zîmbea cu acelaşi zîmbet larg pe care-l avusese cînd îi prezentase giuvaergiul inelul de co-

Scanned by CamScanner

mandă. Neil pescui cutia din buzunar. E drăguţ, se gîndi el, înpachetat aşa în hîrtia de mătase şi cu pamponul de panglică roşie, exact cum ceruse el, ca să se asorteze cu părul ei.

Neil se duse la comoda cu sertare şi se privi în oglindă. S-ar fi putut rade, dar Andreea zicea că îi place umbra de barbă de peste noapte, că o excită ţepii ei. Lăsase să-i crească şi părul din nou. Numai că frizerul i-l potrivise frumos.

Ia te uită la tine, se adresă el imaginii din oglindă, *parcă ai fi un motan sătul, neliniştit să întîlnească femeia care a pus laba pe el.*

Rîse uşor. Oricum, Andreea nu era o aiurită şi mai curînd el alerga după ea, decît ea după el. Probabil că va trebui să angajeze o menajeră de îndată ce vor începe să apară copiii.

De cîte ori suia scara de mahon lustruită se şi vedea stînd la picioarele ei, în timp ce o voce ascuţită striga: „Tati! Tati!", aruncîndu-se în braţele lui larg deschise şi pe Andreea întîmpinîndu-l cu un sărut, apoi îmbrăţişîndu-se toţi trei.

Nu va fi uşor, vor fi zile în care nu va merge nimic cum trebuie. Ştia asta. La dracu', el era mai mult un realist decît un visător. Dar dacă voia să-şi îndeplinească acest vis, trebuia să facă totul pentru a ajunge la el. Dacă ar obţine asta mai

curînd. Poate că n-ar fi rău să înceapă să înregistreze din nou.

Îl fulgerase gîndul ăsta, dar el îl înlăturase. Chiar acum i se făcuse o propunere de înregistrare.

Dregîndu-şi glasul, Neil începu:

Andreea, am avut destulă răbdare, dar şi răbdarea mea are o limită. Trebuie să ne căsătorim şi am adus un inel care să-ţi arate asta. Am cheltuit o mică avere pe el şi nu există posibilitatea să-l înapoiez...

Nu mergea. Mai bine să încerce altfel.

Andreea, chère. Te iubesc mai mult decît pot exprima în vorbe. Tu eşti muzica vieţii mele, cîntecul sufletului meu. Fă-mi onoarea de a purta acest inel şi să fii mai mult decît prietena şi iubita mea. Să fii soţia mea.

Nu, prea nătîng. Poate ar fi mai bine să renunţe la vorbe şi să-i facă o surpriză. O făcuse de atîtea ori, lăsîndu-i un trandafir între perne, făcînd-o să coboare în grabă scările la trăsura cu cal, care-i aştepta, sau strecurîndu-i vreun flecuşteţ în buzunarul vreunei haine, în aşa fel ca atunci cînd o îmbrăca din nou să dea de suvenirul dinăuntru.

Îi trebuia un loc deosebit unde să-l ascundă,

unul în care să fie sigur că-l va vedea în seara asta, şi nu mîine, ceea ce va pune el acolo va sări ca o fasole zburătoare mexicană ce este.

Haine, nu se ştie ce îmbracă şi cînd. Sub pernă, nu este totuşi bine, pentru că avea de gînd să afle în mod oficial, înainte de a sărbători evenimentul în pat. Poate în frigiderul unde pusese şampania la rece? Dar nu părea prea romantic să pună un inel lîngă fasole şi orez.

Atunci, unde? Ea va trece cu vederea peste vîrfurile biroului pe care rămăseseră biletele de avion.

Privirea lui Neil se lăsă la cîţiva centimetri pe scrinul cu lenjeria Andreei. Dar nu putea să-şi bage nasul acolo, nici măcar să-i pună rufele de la spălătorie sau să se uite la vreo cămaşă de noapte în dorinţa de a-şi imagina cum i-ar fi stat cu o astfel de lenjerie sexy. Căzuseră de acord să aibă încredere şi să nu caute niciodată în lucrurile celuilalt.

Hmmm... Şi ce-ar fi dacă ar încălca şi el o dată regula, doar un pic? De îndată ce ar vedea ea ce a pus acolo, ultimul simbol al încrederii şi dragostei, şi respectului faţă de ea, ei... cu siguranţă că nu s-ar mai fi supărat. Îi va face şi el la rîndul lui acest favor. De altfel, soţul şi soţia împart totul

Scanned by CamScanner

între ei, nu-i loc de secrete. Şi el, categoric, îi spusese multe din ale lui.

La dracu', poate chiar din seara asta vor împărţi şi sertarele între ei. Suspenderele lui ar sta alături de chiloţii ei? Doamne, îi plăcea această idee, gîndurile fără perdea pe care i le stîrnea.

Clipi din ochi la imaginea din mintea lui, apoi trase sertarul şi brusc fu de părere că Andreea *era o aiurită.*

– Ce porcărie, chicoti el prefirînd sutiene de dantelă, jartiere şi ciorapi franţuzeşti amestecate cu chiloţi cu bluză dintr-o bucată, slipi şi cămăşi, pe care cele mai multe i le cumpărase el. Dacă îi va pune ordine în lenjeria asta de corp, probabil că-i va mulţumi chiar. Şi în afară de asta, aşa cum arăta sertarul ar fi putut trece şi o săptămînă pînă să găsească inelul.

Neil adună o grămadă de desuuri femeieşti, inhalînd izul de lămîie şi levănţică din satinurile şi mătăsurile pe care le dusese la nas. Le aruncă pe pat şi mai luă un rînd. La a treia repriză golise sertarul... şi văzu un teanc de hîrtii bătute la maşină.

Încruntîndu-se, Neil puse deoparte lenjeria. El nu era un pungaş, iar relaţiile lui cu Andreea se bazau pe încredere, aşa că oricît era de curios să

ştie ce era acolo, îşi înfrînă imboldul de a citi ce era scris pe pagină, pînă cînd văzu pagina de copertă.

Trei rînduri de litere clare de care nu-i venea să-şi creadă ochilor:

Neil Grey, om sau mit?

de

Andreea Post

Capitolul 16

Cu degetele paralizate de uimire, Neil prinse paginile.

Se simţea îngheţat, atît de îngheţat de parcă îi curgea gheaţă prin vene, prin muşchii tresărind, adunîndu-se în pieptul lui.

Neil puse paginile necitite exact unde dăduse peste ele. Nu avea importanţă ce scria în ele. N-avea importanţă nici măcar că fusese un prost dus de nas, care-şi divulgase secretele pe perna pe care o împărţise cu ea care stătuse cu urechile ciulite. N-avea importanţă nici că folosise un mag-

netofon ca să înregistreze, să nu se mai oste-nească ea să noteze.

N-avea importanţă nici că-i spusese că-l iubeşte. Probabil că şi asta fusese o minciună, pentru că dacă l-ar fi iubit *cu adevărat,* aşa cum o iubea el pe ea, nu l-ar fi dus de nas. Atît de bine dus de nas că renunţase la jurămîntul lui, intrînd în capul ei şi pierzîndu-şi-l pe al lui, ascultînd inima ei înşelătoare ca să-i servească pentru o înregistrare făcută datorită încrederii.

El se purtase cinstit cu ea, decretîndu-i regulile clar: Dragoste fără încredere nu există pentru el. Nu trebuia să fii matematician ca să deduci unde ducea asta.

Se întoarse la pat, adunînd mecanic lucrurile ei, care pierduseră orice notă de familiaritate. Ciudat. Sau poate nu. Ele aparţineau unei persoane intime străine. El credea că Andreea nu era capabilă de înşelătorie, de trădare. Să-i spună în faţă că îl iubeşte în timp ce-l ataca de la spate cu pana ei.

Se uită la mîinile lui care se bălăbăneau, ca şi cum ar fi fost detaşate şi el s-ar fi uitat la ele de la distanţă. Simţi o dorinţă nestăpînită să se spele pe ele şi să se grăbească să termine; se duse în baie şi se săpuni. Începu să se radă. Trebuia să

ia ceva care să-l încălzească pentru a opri tremurul ăsta nestăpînit.

Neil întinse mîna în buzunarul de la spate. Unde dracu' era sticla? Ah, da, nu o mai purta la el.

Se îndreptă spre camera de oaspeţi şi deschise o sticlă de coniac din bar. A dracului, nu mai voia să coopereze cu el ca să poată turna în pahar. Dar cine mai avea nevoie de pahar?

Privirile lui rătăciră prin cameră spre un tablou de care-i plăcuse lui şi Andreei, şi îl atîrnaseră pe perete cu drag. Azvîrli paharul din mînă şi zgomotul cristalului spart, căzînd apoi în ţăndări, îl rupse din transă.

Cu un rîs răguşit, urît, îşi fixă privirile goale pe uşa deschisă a dormitorului.

Tremuratul se potolise. Frigul se transformă într-o agitaţie clocotitoare.

Neil puse sticla deoparte şi aşteptă.

Andreea descuie uşa din faţă. Renunţase la teamă, ştia că o va face acum sau niciodată. Îi *va pune capăt* cum o îndemnase cu înţelepciune Liza, iar apoi se va ruga ca totul să iasă bine.

Chiar dacă ceea ce era între ea şi Neil nu dura de atîta timp cît trecutul lui, cu siguranţă că îi va acorda destul timp ca să o asculte.

Nu avea altceva de făcut decît să se bazeze pe puterea dragostei lor şi pe încrederea lui. Trebuia să o asculte şi să creadă ceea ce avea de spus.

Şi îndată ce o va asculta, va putea să-i spună şi cea mai minunată veste pe care nu-i venea nici ei să creadă.

– Neil! Neil! Unde eşti? Andreea sui treptele, cu inima bătîndu-i puternic. În faţa uşii deschise a dormitorului, se opri. Draperiile erau trase, lăsînd să pătrundă lumina slabă de afara. Îl văzu tolănit în scaun, cum scapără un băţ de chibrit de talpa pantofului, apoi apropiind flacăra de ţigara atîrnînd neglijent între buzele lui.

Mînecile cămăşii erau suflecate şi cămaşa descheiată. Părea relaxat. Arăta mortal de sexy.

– Neil?

– Aşa mă cheamă.

– Ce faci?

– Te aştept, pe tine. Vocea lui era prea moale şi plată.

Îl privi cum îşi scutură ţigara, iar scrumul căzu pe covoraşul nou, lîngă sticla care stătea la înde-

mîna degetelor lui. Atitudinea lui degajată contrasta cu privirea de oţel filtrată prin ochii îngustaţi.

– Eşti beat?

– Nu.

– S-a întîmplat ceva?

– S-a întîmplat? Spune-mi tu dacă s-a întîmplat.

– Eu... eu nu ştiu. Spune-mi tu.

El îşi puse ţigara în gură şi-şi aruncă de pe el cămaşa.

– Spune-mi tu, *chère.* Am chef să ne jucăm puţin. Tu eşti atît de bună să mă distrezi cînd eu cred că lucrurile astea se petrec numai între noi doi. Ştii, lucrurile intime pe care nu trebuie să le cunoască nimeni. Nu este nimic nelalocul lui cînd un bărbat şi o femeie se iubesc şi au încredere unul în celălalt, aşa-i?

Simţi cum ceafa îi este invadată de sudoare, iar buzele îi tremurau cînd formulă răspunsul.

– Aşa e, spuse ea nesigur.

– Faci un tîrg. Joci jocul meu şi după aceea îţi spun ce s-a întîmplat, după ce terminăm. Destul de cinstit?

A descoperit articolul? Totuşi, nu putea decît... Privirea ei trecu de la el la scrinul cu sertare. Sigur, nu putea scotoci prin lucrurile ei intime, nu,

după zelul cu care-şi păstrase propriile lui intimităţi.

– Aştept, spuse el liniştit. Nu pot să joc singur. Hai, *chère*, păstrează-ţi simţul umorului. Am o surpriză pentru tine, dar trebuie să joci ca să o primeşti. Te prinzi?

Vocea lui era netedă ca sticla. Zîmbetul pe care-l flutura îngheţat. Sau doar teama ei o făcea să-şi imagineze astea?

– Bine, mă prind, căzu ea de acord ezitant. Presupun că ai nişte reguli.

– Bineînţeles. Ştii cît de cinstit îmi place să joc. Şi, ca şi tine, nu înşel niciodată. Apucă sticla şi trase o duşcă, apoi îşi mai aprinse o ţigară de la chiştocul celei dinainte şi se ridică. Stînd lîngă scrinul cu sertare. Îşi aruncă privirea spre oglindă. Apoi aceasta alunecă pe lemnul lustruit de deasupra. Andreea urmări drumul parcurs de ochii lui şi descoperi cutiuţa împachetată.

Bineînţeles, cum de nu ghicise? Nu putea Neil să nu transforme o cerere în căsătorie banală într-un joc complet de reguli.

– Uite, cum jucăm, eu îţi dau o poruncă, dar înainte de a o împlini, zici, „Neil, îmi dai voie"? Dacă eu îţi spun, „Îţi dau voie", atunci o îndeplineşti. Dacă eu îţi spun „Nu-ţi dau voie", atunci

nu o îndeplineşti. Ca în jocul „Mamă, îmi dai voie?“ la comanda mea faci pur şi simplu patru paşi înainte.

Andreea păşi înainte. S-ar fi aruncat cu braţele de gîtul lui şi i-ar fi cerut mîna. Mîinile ei erau nerăbdătoare să deschidă ceea ce probabil că era o cutie de bijuterii cu un inel pentru degetul ei. Dar mai întîi trebuia să-i mărturisească.

– Neil, eu...

– Greşit! rîse el. Trebuia să spui „Neil îmi permiţi?“ Întoarce-te la locul tău şi rămîi acolo pînă cînd îndeplineşti regula jocului. El aruncă un rotocol de fum şi clipi în oglindă. Hai, să încercăm din nou, *chère.* Fă patru paşi înainte.

– Neil... îmi permiţi?

– Îţi permit. Foarte bine. Acum poţi să spui: „Neil, te iubesc şi am încredere în tine, tot aşa cum mă iubeşti şi ai încredere şi tu în mine. Şi mai mult ca orice îmi doresc să te sărut şi să nu mă mai opresc.“

– Te iubesc şi am încredere în tine, cum ai şi tu în mine, şi mai mult de orice îmi doresc să te sărut şi să nu mă mai opresc niciodată.

– Atunci ce mai aştepţi? Îmi place atît de mult un sărut.

Cum se întorcea cu faţa la ea, se repezi la el şi

îi înlănţui cu braţele talia goală. De ce reacţiona atît de diferit la atingerea ei? Şi pentru ce erau buzele lui atît de dure şi îndepărtate cînd îi poseda gura şi îşi mişca mîinile pe trupul ei? El o dezbrăcă repede, dar nu cu aceeaşi febrilitate care-i mistuia de obicei cînd se pierdeau în mîngîierile preliminarii. Era o îndemînare rece în dezbrăcarea ei de acum şi nu simţea nici o emoţie în degetele cu care-i pustia goliciunea.

– Poţi să te întinzi pe pat! îi porunci el încet. Cu faţa în jos şi cu palma în sus. Cînd ea ezită, el luă cutia, o aruncă în aer şi o prinse, uitîndu-se la ea cu un zîmbet batjocoritor, dispreţuitor.

– Neil, eu... eu cred că nu-mi place jocul ăsta. Trebuia să stăm de vorbă.

– Mai tîrziu. Ştii ce-i aici, nu-i aşa? Doresc atît de mult să o deschizi. Hai, *chère*. Lasă-mă să mă distrez.

Fără să-şi ia ochii de pe Neil, ea se mişcă precaut spre pat şi se aşeză cum îi spusese el.

El ţinea cutia la distanţă, ca să n-o poată atinge ea, în timp ce-i parcurgea şira spinării cu degetele, apoi o bătu cu palma pe spate de mai multe ori, foarte drăgăstos. Andreea se cutremură cînd o mîngîie el.

În cele din urmă puse cutia în palma ei.

– Despachetează să vezi ce am cumpărat eu pentru tine.

Cu mîinile tremurătoare, Andreea începu să dezlege panglica.

– Uh-hu. Ai uitat... Neil, îmi dai voie?

Doamne sfinte, cît ar fi vrut să se termine acest îngrozitor joc. Atunci îşi dădu seama despre ce era vorba. Un joc calculat de-a şoarecele şi pisica desemnat să o prindă pe ea în cursă pentru greşeala ei. *El ştia.*

– Ai găsit, nu-i aşa? spuse ea, forţîndu-se să pronunţe cuvintele.

– Ce să găsesc, *chère?* Ai şi tu o surpriză pentru mine? Nu, nu îmi spune, altfel îmi poţi distruge plăcerea de a ţi-o da pe a mea. Grăbeşte-te, acum poţi deschide surpriza mea, ca să mi-o poţi da pe a ta. Să se termine odată cu asta, ca să putem termina cu jocul şi să ne întoarcem la treburi.

Ea nu putea termina destul de repede. Trăgînd de panglică, îl privea pe Neil. Rînjetul lui, privirea necruţătoare îi zgîrîia trupul culcat pe burtă, în timp ce bău fără reţinere din sticlă, ştergîndu-se după aceea cu braţul la gură.

– Deschide-o!

– Neil îmi dai voie...

– La dracu', da.

Mîinile ei, reci ca gheaţa, despachetară cutia cu bijuteria şi ridică în sus capacul. Şi atunci privi la un surprinzător diamant de cinci carate, de forma unei inimi, montat în aur. Montura preţioasă bătea spre roşu, contrastînd cu limpezimea de cristal a diamantului în formă de picătură, care radia ca razele soarelui. Îţi lua respiraţia, ceva de genul acesta:

– Acum poţi să-mi spui: „Neil, este frumos şi aş vrea să-l port, pentru că l-ai făcut special pentru mine."

– Este frumos, Neil. Şi da, aş vrea să-l port, numai pentru că l-ai făcut tu special pentru mine.

– Nu aş fi putut spune nimic eu însumi mai bine. El luă inelul din cutie şi îl ţinu deasupra degetului ei. O ultimă poruncă, Andreea, şi putem trece la surpriza ta. Dar mai întîi trebuie să te aud spunînd: „Ştiu că inelul acesta este simbolul dragostei şi încrederii tale faţă de mine, pe care nu o voi distruge niciodată pentru că dacă aş face-o, n-ai mai avea niciodată încredere în mine. Te rog să fii soţul meu şi eu soţia ta. Acum şi pururea!

– Opreşte-te! strigă ea. Opreşte-te!

– Răspuns greşit. Dar a fost prea complicat, aşa că hai să o spunem mai simplu. Cum ar fi:

„Vreau să mă mărit cu tine. Vreau să port inelul tău şi copii tăi.“ Şi tu zici...

– Neil... Ea se uită de la linia brutală a gurii lui la porunca aspră din ochi şi la aurul cu diamant, ce era promisiunea unui vis. Neil... îmi dai voie... eu? Începu să plîngă.

– Nu, Andreea... aruncă el diamantul prin cameră... nu îţi dau voie. Înainte de a se putea rostogoli din pat, el o ţintui cu trupul lui.

– Lasă-mă să plec. Te rog! Neil, te rog. Lasă-mă să plec.

– Niciodată în viaţa ta n-ai să mă arunci şi să pleci. *Eu am să plec.* Şi *cînd* voi spune eu.

– Trebuie să mă asculţi. Pot să-ţi explic. Cinci minute, dă-mi doar cinci minute ca să te fac să înţelegi.

– Înţeleg un singur lucru şi numai unul. El îi prinse încheieturile ambelor mîini într-o singură mînă. M-ai minţit! La dracu'. *Minţit.*

– Sînt de acord. E în regulă? Sînt vinovată. Dar, Neil, n-am...

– Nu voiai să-l trimiţi? Rîsul lui batjocoritor îi umplu urechile. Aa, nu, nu *chère,* bineînţeles că nu. De aceea l-ai ascuns de mine, aşa-i? Acum lasă-mă să ghicesc cînd mi-ai fi spus mie. Astăzi, pun prinsoare că astăzi.

– Da, da, îţi jur, pe numele lui Dumnezeu, că aşa voiam.

– Uh-huh. Coapsele lui îi mîngîiară uşor fesele. Sigur că o făceai. Şi eu trebuie să te cred, *chère.* Tot aşa cum te cred că nu l-ai oferit deja celui care plăteşte cel mai bine. Cum aş putea să fac una ca asta? Va fi următorul tău strigăt de inocenţă, nu-i aşa? Cînd ea scînci, el urlă: Nu-i aşa?

– Da. Dar, Neil, este adevărat. Nu l-am scris decît pentru mine. Şi pentru tine. Pentru nimeni altcineva. Nimeni nu l-a văzut şi...

– Taci! Ţine-ţi gura să nu mai spui asemenea minciuni şi să mă insulţi cu astfel de prostii previzibile. Ce era între noi putea să fie spre binele nostru dacă nu distrugeai tu totul.

– Eu nu am distrus totul. Este...

– Prea tîrziu, asta este. El o răsuci sub el şi o sărută delicat pe gură. Ai fost o fată *foarte* rea. Atît de rea, că vreau să mă rogi să fac dragoste cu tine. Şi tu o vei face. Iar. Şi iar. Şi... bine, înţelegi situaţia. Astă-seară este actul final, *chère.* Încheiem socoteala.

Scanned by CamScanner

– Te-am iubit, Andreea. Doamne, cît te-am iubit! Neil îi mîngîie cu vîrful degetului buzele umflate, în timp ce-i studia faţa umedă de lacrimi, în lumina dimineţii tîrzii.

Şi atunci nu mai putu să se uite la ea. Dacă o mai făcea, ar fi fost un proştănac mai mare decît cel cu care se jucase ea de-a maestrul. Şi totul pentru un reportaj senzaţional. *Ziarişti!* Cît îi mai urîse el. Şi niciodată ca acum.

Se dădu jos din pat, simţind ochii ei aţintiţi asupra lui. Chiar şi cu trădarea ei care-l măcina, tot mai simţea căldura pe care o stîrnea trupul ei în el. Era convins că asta nu se va stinge niciodată. Acesta era preţul unei mari pasiuni sufocată-n faşă prin trădare.

– Dacă m-ai fi iubit cu adevărat, nu ai fi scris niciodată această poveste. Se întoarse spre ea. Ai venit pentru un articol în exclusivitate, şi îl ai. Am văzut dovada. Ce dovadă îmi poţi aduce ca să negi asta şi să mă convingi că minciunile tale sînt adevărul lui Dumnezeu?

Îşi dorea mai mult ca orice ca ea să poată face asta. Şi-ar fi dat toată viaţa pe care o mai avea pentru o scuză ticluită în aşa fel încît să o poată înghiţi.

Răspunsul ei fu o tăcere deplină şi o privire

pierdută, în gol.

– Ai lucrul pentru care ai venit, Andreea, şi sper că eşti fericită, pentru că eu nu am fost niciodată mai nenorocit în toată viaţa mea nenorocită. M-ai pus să fac o cursă sălbatică, minunat de îndrăcită şi uite unde am ajuns. Ai o lună să-ţi împachetezi lucrurile şi să pleci. Pînă atunci, eu mă mut la locuinţa mea particulară de la club. Dacă ai nevoie de mai mult timp, sună-l pe Lou şi aranjează cu el. E destul de cinstit?

– Nu e cinstit deloc, Neil. Am să mă mut astăzi. Asta este casa ta, nu a mea.

– A fost a *noastră,* spuse el, cu glas zdrobit. Am fi avut totul, dacă nu mă violai. De cînd am găsit articolul ăla, am simţit ca şi cum aş face parte din categoria victimelor unui viol. Aşa mă simt. Violat. Mental şi emoţional, violat de un membru de încredere din familie... Scuză-mă că îmi vine să vomez.

Andreea se întinse în pat după el, dar el trînti uşa de la baie în faţa ei. Andreea auzi icniturile şi gemetele lui. Se auzi un şuvoi de apă după zgomotul apei trase. Atunci se deschise uşa.

– Ce revoltă finală, uoul spuse el cu o izbucnire de rîs. Mulţumesc pentru tot... în fine... aproape. Dacă nu a muşcat încă vreun cumpărător şi

nu apare unul prea curînd. Eu îţi dau asentimentul meu. Nu pot suporta asta. Ca şi faptul de a face public orice dracu' ai scris tu. Îţi plătesc eu articolul. Trimite-mi nota dacă faci această alegere înţeleaptă şi... şi trebuie să ies de aici.

El se întoarse şi tot ceea ce putu să gîndească ea a fost că a plecat din viaţa ei tot aşa cum a plecat din faţa publicului. Nu fu numai disperată, ci se simţi dintr-o dată mînioasă, refuzînd să-i ramburseze un bilet pentru tot restul vieţii ei.

– Ştii ce, Şmechere? Ţi-ai făcut un obicei prost: să dai bir cu fugiţii. Cînd oamenii nu joacă după regulile impuse de tine, ce faci tu? Dai bir cu fugiţii. Eşti un învins penibil şi cauţi calea cea mai uşoară. Este un joc de copil pentru un puşti cu trup de bărbat. Dă-i înainte şi zboară. Zboară Peter Pan, *zboară!* Ridică-te în aer şi lasă adevărul în spatele tău. Intrînd în sertarul meu, tu mi-ai zdruncinat încrederea.

El se răsuci în clipa în care ea trase sertarul şi scotoci în el frenetic. Cînd îi flutură paginile prin faţă, el veni la ea şi o înşfăcă de încheietura mîinii.

– Doamnă, te-ai enervat? îi aruncă el. Ia paginile astea din faţa mea înainte de a le rupe.

– Dă-i bătaie, Neil, rupe-le! Scăpînd de ele nu înseamnă că dispar, dar ca în toate celelalte ca-

zuri, nu ai curajul să le faci faţă. Şi ştii ce înseamnă asta, că în afară de faptul că eşti laş, eşti şi fricos. Citeşte-le, Neil! *Te provoc.* Şi i le vîrî în mînă, iar el privi de la ea la pagini. Dă-i drumu şi citeşte-le! Sau nu te ţin baierile?

– Orice ai scris nu-i decît ceea ce ţi-am încredinţat eu. Nu am nevoie să citesc secretele mele regurgitate.

– Atunci de ce nu le iei ca să-ţi aduci aminte de mine? îl înfruntă ea. Păstrează articolul să-l citeşti cînd voi pleca eu.

Tocmai cînd se gîndea că le va rupe în bucăţele, el le împături o dată, de două ori şi le băgă în buzunar.

– Ce generoasă! Fii sigură că am să le dau întrebuinţarea de cuviinţă.

– Atunci ai să le citeşti? întrebă ea nerăbdătoare.

– Cu nerăbdare. Christine nu mai este pe perete, iar eu am nevoie de ceva pe care să mă exersez.

– Lepădătură, lepădătura dracului.

– N-am negat niciodată asta. Dar cel puţin eu sînt o lepădătură cinstită. Şi drept să-ţi spun, Andreea, ca artist eu îţi înţeleg nevoia de a scrie. Nu ne deosebim prea mult în privinţa asta. Eu

aud note, iar tu auzi cuvinte pe care le punem pe hîrtie. Şi fiind ambiţios de felul meu, pot înţelege şi ce te-a adus pe tine aici ca să mă ai pe mine la mînă. Dar ceea ce nu pot să înţeleg şi ceea ce *nu pot* accepta, este că după ce am împărţit patul amîndoi, n-ai renunţat la misiunea ta iniţială. Priveşte în ochii mei! Eşti o căţea cu sînge rece.

Ea tresări, văzîndu-se cum o vedea el, cu greşeala ei pentru cele ce se întîmplau. Dacă ar fi avut mai repede încredere în el, i-ar fi putut spune întîmplarea unei femei care venise pentru o poveste şi sfîrşise prin a-şi pierde fericirea. El ar fi putut să rîdă de glumă, pe seama ei.

Dar acum nu rîdea nici unul. Ea plîngea, iar el o privea în mod suspicios, gata să i se alăture.

– Nu cred că aş putea spune sau face ceva ca să te conving să-mi mai oferi şi a doua şansă?

– Oricît mi-aş dori-o, nu. Încrederea a pierit, şi nu poate fi adusă înapoi. Chiar dacă am încerca să le punem cap la cap, n-ar mai fi acelaşi lucru. Am învăţat ceva din regretabila mea căsnicie. Pierderea încrederii dintre doi oameni, indiferent dacă se iubesc sau nu, este începutul morţii lente. Poate că sînt furios, dar mai bine plec repede decît să mă uit la noi cum murim. Ceea ce a fost între noi a fost prea bun. Să păstrăm amintirile,

Scanned by CamScanner

chère, înainte de a le distruge pe ele şi pe noi.

Dar Neil, îţi port copilul în pîntece, plînse ea în gînd. Cît ar fi vrut să-i spună asta, să-i spună că îl iubeşte chiar şi acum. Şi, poate că el avea dreptate? Se produseseră prea multe lacrimi, prea multe stricăciuni. Ar fi fost greşit să aduci un copil într-o relaţie lipsită de încredere. Nu, nu îndrăznea să-i spună de copil, doar dacă, printr-o minune, s-ar fi putut împăca. Îşi şterse lacrimile de pe ochi, ridică capul, hotărîtă să-şi adune toată demnitatea care-i mai rămăsese.

– Atunci s-a terminat cu adevărat.

Neil trase sertarul lui de sus şi scoase o batistă cu iniţialele lui în roşu. Era un cadou, o cususe ea cu drag cînd se uitau împreună la *Tata Ştie Mai Bine.* Îi atinse cu dragoste obrajii cu ea, după aceea îi suflă nasul înainte de a i-o pune în mînă.

– Asta-i ultima dată cînd mai fac asta, *chère,* spuse el îmbufnat. Apoi adăugă neînduplecat: Deşi nu-mi vine uşor să o spun, dar s-a terminat cu adevărat. De acum încolo nu-mi mai telefonezi. Şi de azi înainte nu mai eşti primită la club. Aşa este mai bine pentru amîndoi.

– Vorbeşti de parcă ar fi cîntecul ăla vechi: *Crud ca să fie drăguţ.* Doamne, de ce nu se pu-

tea oprí din plîns? Avea ceva important de spus. Nerăbdătoare, Andreea îşi frecă obrajii uzi şi continuă:

– Chiar dacă pentru noi doi este prea tîrziu, pentru tine nu este prea tîrziu. Ai un dar minunat pe care-l nenoroceşti de teamă să nu-l pierzi. Nemaivorbind, că alţii plătesc pentru frica ta. Banii tăi, regulile tale sînt doar o iluzie de securitate, substitute de care te agăţi pentru că nu te poţi duce acasă. Ce-i mai ciudat, este faptul că m-ai învăţat pe mine să pot găsi casa în cele mai neaşteptate locuri, iar tu nu ai învăţat lecţia asta. Dar ai putea. Numai să renunţi la mînia ta şi să încetezi să-ţi blamezi mama că te-a părăsit.

– Dar *m-a* părăsit! insistă el cu mînie.

– Nu, Neil, ea a *murit.* N-a fost vina ei şi asta nu înseamnă că te-a părăsit. Las-o pe ea în pace. Nu te poţi sui în sicriu lîngă ea, aşa că uită-ţi regulile şi începe să trăieşti.

El se scutură de strînsoarea fermă a mîinii ei şi se îndreptă spre uşă, unde se întoarse.

– Tu şi mama aveţi multe lucruri în comun, Andreea. Ea *m-a* părăsit, cum ai făcut-o şi tu în felul tău. Ea nu trebuia să moară, tot aşa cum nici tu nu trebuia să ne omori. Aşa cum tu ai fi putut renunţa la subiectul tău şi ea ar fi putut alege altă

cale. Mama s-a sinucis. Eu am găsit-o. Am stat cu ea pînă cînd au început să se vaite vecinii că miroase, şi a luat-o poliţia. Un reporter de teren local mi-a înfipt un microfon sub nas cînd mă atîrnam de brancardier. Voia să ştie cum mă simt, de ce mă atîrn de un cadavru.

– Nu! gemu ea. Doamne, *nu* se poate!

– Nu-mi spune că nu te foloseşti şi tu de tot ce poţi prinde. Orice care să poată fi spus într-o poveste, nu-i aşa? Ceea ce era valabil pentru el, cu siguranţă că foloseşti şi *tu.* Oricum, aceea a fost prima mea întîlnire cu un ziarist. Mi-a lăsat un gust amar, deşi, nici pe jumătate cît mi-ai lăsat tu. Un articol al dracului de suculent, *chère.* Un articol de scandal în exclusivitate. Nici măcar Lou nu ştia problemele care sînt în articolul tău, care se va vinde ca pîinea caldă.

Capitolul 17

Douăzeci de zile, douăzeci de zile dintre cele mai îngrozitoare din viaţa ei, trecuseră de cînd închisese Neil uşa. Încet, cu aceeaşi hotărîre care marcase refuzul lui de a-i răspunde la telefoane şi la scrisorile trimise, în care-l ruga să se împace. Toate fuseseră trimise înapoi fără a fi măcar deschise.

Nu mai putea mînca, nu mai putea dormi. Şi pentru că era însărcinată, nu îşi putea găsi uşurare nici măcar în vechiul obicei al lui Neil de a

bea. Dacă arăta şi el măcar pe jumătate atît de rău ca ea, uşor ar fi luat drept cadavru. Nici o cantitate de fard nu-i putea ascunde cearcănele de sub ochi.

Trebuia să-şi completeze, măcar puţin, hainele care atîrnau pe ea, lucru pentru care trebuia să recurgă la ultimele economii, *economii* de pe vremea cînd lucra, ca să-şi cumpere cîteva lucruri cu două măsuri mai mici.

Se micşorase ca şi timpul ce mai rămăsese pînă la împlinirea termenului de o lună care-i fusese stabilit să părăsească palatul gol, pe care i-l dăruise Neil, unde făcuseră dragoste. Rîseseră. Şi pe care-l botezaseră casa *lor.* Casa lor tăcută acum.

Bîrîitul maşinii de ras electrice, ca şi zgomotul bătăii cu degetele în masă dispăruseră din ziua în care plecase el. Nu era nici măcar un gîndac care să-i ţină de urît. Dacă nu ar fi fost Liza, slavă Domnului cu Liza, ar fi fost şi mai izolată decît fusese vreodată în acest mauzoleu al amintirilor.

Andreea îşi lăsă capul în pumni în timp ce o invadau întrebările. Unde o să se ducă? Cu ce să-şi crească ea copilul?

Munca de barman era bănoasă, într-un loc potrivit, era mai bună decît aceea de ziaristă. Dar

Scanned by CamScanner

orele de lucru într-un club erau de obicei păcătoase şi scrisul devenise amintirea aprecierii ei greşite. Nu mai era o distracţie, ci un lucru năimit.

Nu putea face mofturi, nu cînd avea un copil de crescut. Andreea îşi apăsă pîntecul cu mîna. Lacrimile-i curgeau în timp ce se uita la pîntecele ei concav. Liza ar fi zis că mai bine să fii mamă decît tată.

Ce pereche mai era şi ea cu Neil. Doi adulţi. Doi adulţi care se torturau unul pe celălalt cu temerile şi egoismele lor. Şi care-şi torturau şi propriul copil, datorită greşelilor lor stupide.

Şi ea stătea să-şi plîngă de milă, în loc să se îngrijească de bunăstarea copilului. *Unde este puterea ta de luptă, fetiţo?* Andreea fu dintr-o dată furioasă pe apatia ei. Se agăţă de asta şi se îndreptă spre dulap.

Hainele îi stăteau în faţa ochilor. Sfidătoare, trase afară capa de caşmir pe care ar fi trebuit să o poarte în New England acum, după cum indicau biletele de avion pe care le găsise. Apoi, trase sertarul de sus şi scoase cutia cu bijuteria.

– *Neil, îmi dai voie?* scrîşni ea printre dinţi, cînd deschise capacul şi se uită la inel. *Ce crezi, Şmechere? Poate că ai dreptate că vom muri*

încet. Dar în momentul de faţă, nu mă preocupă decît cum să-i asigur viaţa acestui copil.

– Îmi pare rău, domnişoară Post, dar am ordine stricte să nu vă primesc aici.

– În cazul ăsta ai două alternative: Fie să chemi poliţia, fie să-l aduci pe domnul Grey aici la uşă.

– El este ăăă... ăă... este ocupat. Nu vrea să vină.

Andreea se agăţă de cuşeta portarului şi îşi impuse să nu-şi piardă cumpătul.

– În cazul ăsta, vreau să-l văd pe Lou. Se scotoci prin buzunare şi-i întinse un bacşiş, pe care nu şi-l putea permite. Uite, un mic stimulent.

– Ţine-ţi banii, domnişoară Post. Sînt bucuros să ţi-l trimit pe Lou, fără asta.

Bătînd cu piciorul în trotuar, Andreea strîngea din dinţi ca să-i împiedice să mai clănţăne. Se ruga lui Dumnezeu să nu piardă ceea ce purta în pîntece, în caz că va fi prea dură confruntarea cu Neil.

În cîteva minute, Lou deschise de perete uşa neagră, glănţuită, şi nu întîrzie să o îmbrăţişeze ca un Mare Tată ce era.

– Arăţi ca moartea în papuci, fato.

– Tu arăţi bine, Lou.

– Nu m-am simţit niciodată mai prost decît cum mă simt văzîndu-te aşa. Liza mi-a spus că nu prea arăţi bine. Văd că avea dreptate.

– Liza are întotdeauna dreptate. Ar fi trebuit să-i urmez sfatul. Dar nu am făcut-o, iar acum este prea tîrziu. Am nevoie să mă ajuţi, Lou. Şi apropo, mi-a fost tare dor de tine.

– Şi nouă de tine, dar nimănui nu-i este atît de dor de tine ca Şmecherului. Doamne, ciuşco. Dar el este o porcărie, degeaba am încercat eu şi Liza să-l ajutăm să îşi revină. Spune-mi ce vrei.

– Du-mă să-l văd pe Neil. Escortează-mă pînă în biroul lui sau unde o fi acum. Te rog, Lou, este urgent.

– Nu poţi să-l vezi. Nu aşa cum este acum. Nu se mai îngrijeşte de aproape o lună. Nu s-a ras, nici măcar nu a mai scris un cîntec nou. Îmi face impresia că este mai rău ca înainte, nu l-am văzut niciodată în halul ăsta.

Andreea începu să tremure. Apoi începu să plîngă. Dracu' să-i ia de hormoni. Nici nu obser-

vau oamenii care treceau pe lîngă ei, în timp ce Lou o bătu pe spate. Ea mai lupta încă să-şi revină, cînd uşa de la intrare se dădu de perete.

– Pleacă de pe trotuarul meu!

Amărăciunea ei se transformă într-un şoc. Neil nu mai semăna deloc cu bărbatul plin de viaţă pe care-l cunoscuse ea. Ochii lui erau afundaţi în orbite şi sticloşi, părul nepieptănat. Cămaşa şi pantalonii erau boţite. Suspenderele roşii îi atîrnau alături. Arăta ca o haimana. O haimana ofensată, care devora priveliştea pe care i-o oferea ea; ridică glasul zbierînd:

– Nu mă auzi? Evaporează-te! Lou, sau pleci cu ea de aici sau intri înăuntru, unde este locul tău.

– Nu-ţi vărsa mînia împotriva mea asupra lui Lou, Neil.

– Tot îmi faci morală, ai? Scuteşte-mă de prezenţa ta, că nu mai vreau să aud alte minciuni pe care vrei să mi le debitezi.

Andreea simţi cum i se strînge inima la auzul glasului lui, un glas grosolan, spart, cum nu mai auzise niciodată. Şi cînd putu să-l facă să nu mai vorbească, ceea ce făcea întruna, o ascultă:

– Uită-te la noi, Neil, ce ne facem unul altuia. Nu mai pot continua aşa, te rog, lasă-mă să intru.

– Te-am lăsat o dată, iar tu ai abuzat de privilegiul pe care l-ai avut. Acum, *ia-o din loc.* El căută în buzunar şi puse o cîrpă mototolită în mîna ei.

Uşa se închise cu un şuierat.

– Vezi, ce ţi-am spus? adună Lou bucata de pînză şifonată, care căzuse pe trotuar. Eu fac tot ce pot, dar în starea în care este, nu pot mare lucru.

Andreea îşi şterse obrajii cu braţul, în timp ce în ea se mişca ceva dureros. Avea nevoie de asta, avea nevoie cu disperare, şi dorea ca această durere să crească.

– Cred că trebuie să te duci înăuntru, Lou. Nu-ţi face griji pentru mine, o să fiu bine. Luă inelul de la ea din geantă şi i-l dădu lui Lou, care clătină din cap cu mîhnire. Te rog, dacă vrei, dă-i asta lui Neil şi spune-i că voi părăsi casa mîine pe vremea asta.

– Dar, ciuşco, unde ai să te duci?

– Nu sînt sigură, dar chiar dacă aş şti, n-aş vrea să ştie Neil. Am să-i telefonez Lizei, după ce mă voi stabili. Poate că mă veţi vizita amîndoi într-o zi. Mi-ar face plăcere. Dacă trebuie să-i mulţumesc pentru ceva lui Neil, este faptul că te-a împărţit cu mine.

O singură lacrimă se rostogoli pe obrazul lui Lou. Şi lacrimile ei se opriseră. O încerca un sentiment de linişte. Astă-seară va mînca, va împacheta şi va dormi. Mîine va lua primul avion, undeva cît mai departe de aici.

– Mută-te la noi, o îndemnă Lou. El nu trebuie să ştie. După modul în care se poartă cu tine, nu va mai fi binevenit aici, cît stă cu nasu-n ţinta aia şi cu gura pe sticlă şi pe ceaşca cu cafea.

– Îţi mulţumesc, Lou, dar nu pot. Trebuie... Aproape că era gata să spună că trebuie să aibă grijă de sănătatea ei şi a copilului. Liza jurase să păstreze secretul, şi oricît ar fi vrut Andreea să rămînă, ştia că nu ar fi putut supravieţui dacă o făcea. Trebuie să mă împac cu viaţa mea. New Orleans-ul are prea multe amintiri. Trebuie să plec. Nu mă mai întorc.

Neil aruncă o săgeată pe paginile însăilate pe peretele biroului lui, tipăriturile acoperind zugrăveala.

Săgeata străpunse pagina făcînd o mică gău-

rică, străpungînd o nouă amintire din creierul lui. Una din multele care nu-i ieşeau din cap, indiferent cît le-ar fi străpuns el.

Publicul se subţiase. El nu mai putea compune.

Nu-i păsa.

Îşi dorea moartea. Şi poate că nu va mai apuca un an în ritmul în care trăia. Suferea. Doamne, da. Dar amintirile erau o durere atît de plăcută că nu le putea lăsa să dispară şi el tînjea după această seducătoare moarte.

Neil tocmai ţinea o săgeată în cumpănă, dar înainte de a-şi lua zborul, uşa se pocni în lături. Şi imediat după aceea Neil se trezi cu Lou scuturîndu-l de cămaşă. Apoi îi dădu drumul, apucînd scaunul cu el cu tot şi izbindu-l de perete.

– Fă ceva, pui de căţea care nu eşti bun de nimic.

– Să nu vorbeşti niciodată aşa despre mama mea, bolborosi Neil.

Lou îi aruncă ceva pe birou, care se opri pe margine. Neil se uită la diamantul în formă de inimă roşie, apoi închise uşor registrul.

Lou deschise cutia, luă inelul şi i-l vîrî lui Neil sub nas.

– Uită-te la el, Şmechere. Uită-te lung ca să

vezi ce arunci. Cel mai bun lucru pe care l-ai avut vreodată pleacă mîine. Asta e, dacă nu te mişti repede. Bea nişte cafea şi renunţă la spectacol. Scoală-ţi fundu' după scaunu' ăla şi aleargă cît poţi, de unde ţi-e locul, spre singura casă pe care ai avut-o. Dacă nu o faci, nu mai ai ce căuta la mine niciodată.

– Asta-i tot? întrebă Neil, incapabil să-şi la ochii de pe inel.

– Aproape. Doar că te anunţ că-mi dau demisia. Ai o săptămînă să-ţi găseşti alt pianist sau să-mi dai un motiv să rămîn. După cîte văd nu mai există nici un fiu al meu sau al Lizei. Tu eşti o ruşine pentru noi, o ruşine pentru mama ta, ca să nu mai vorbim pentru tine însuţi. Mai bine spînzură-te cu inelul ăsta, şi i-l aruncă în palma lui Neil. Ţine-o aşa, şi nu va trece mult şi va fi nevoie să-l amanetezi pentru o sticlă de alcool.

Neil se mai uita încă la inel, cînd auzi uşa trîntindu-se. Alene, luă o săgeată şi o aruncă în zbor. Săgeata căzu scurt pe lîngă zid şi lovi podeaua.

Încercă să pună jos inelul, dar nu putu. Aşa că îl luă cu el în timp ce se duse să strîngă săgeţile. Cea de pe podea fu uşor de luat, dar cele înfipte în lemn nu mai fură tot atît de uşor. Cînd smulse vîrful metalic dintr-una dintre foile de hîrtie, se

rupse un colţ din ea care căzu jos, cu scrisul spre el.

Asta nu-mi poate face un rău mai mare, nu-i aşa? Înainte de a-şi lăsa timp să se mai gîndească, începu să smulgă săgeţile, una cîte una, adunîndu-le într-o grămadă pe podea. Apoi scoase ţintişoarele, luînd paginile de pe perete. Şi aşa fură date jos, una după alta, pînă cînd mîinile i se umplură de pagini, iar zidul rămase alb, avînd doar mici semne de împunsături pe suprafaţa lui.

– E în regulă, *chère,* dă-i drumul. Fă-mă să sîngerez şi restul de sînge pe care nu mi l-ai supt, ca să-l scuip după aceea.

Neil se strădui să pună paginile în ordine, iar apoi se strădui să citească prima frază.

Gura lui are o cruzime plăcută, citi el tare, *o cruzime amabilă şi generoasă. El ne face să rîdem, să plîngem. Ne face să suferim. Dar suferinţa asta este atît de bună, că cerem mai mult...*
Primul paragraf îi făcu loc celui de-al doilea şi

celui de-al treilea şi după aceea dădu pagină după pagină. Nu se mai putea opri din citit, ochii lui înfruptîndu-se din ceea ce era prea extraordinar ca să-l poată absorbi în întregime, dintr-o dată.

Şi astfel citi iar şi iar.

Repetă cu glas tare argumentaţia din încheiere:

Neil este tot şi nimic din ceea ce a perceput publicul. El este muzica lui, pasionată şi neprevizibilă, o bucurie înspăimîntătur de dezlănţuită care aleargă prin întuneric şi prin lumină orbitoare. Publicul e cucerit. Scena este goală, dar mulţimea a rămas pironită ovaţionînd fermecată, strigînd: Unde te-ai dus? De ce ai plecat? aplaudînd pentru un bis.

Este un artist învăluit într-un mit, un muzician de un incomparabil geniu. Dar este mai mult decît atît. Un suflet care a reuşit să iasă la suprafaţă triunfător din tragedie, un campion al spiritului omenesc. Aşa cum îl defineşte, foarte bine, muzica lui, Neil Grey, este un om care reprezintă toţi oamenii.

Un om a cărui legendă trăieşte mult după ce cade cortina.

După ce citi a treia oară, Neil îşi presă gră-

mada de pagini pe faţă. Ţinînd mult timp cuvintele ei lipite de el, le puse apoi jos şi se duse spre uşă.

– Loul strigă el. Hei, Lou, ia fă-te încóace.

– Ce dracu' mai vrei? bombăni el curînd după aceea. Altă sticlă înainte de a pleca şi a-mi lăsa cecul?

– Lasă sticla. Vreau o ceaşcă de cafea. Mai bine, fă-mi două. Şi cît timp le faci, spune-i directorului că astă-seară nu se percepe intrare şi să găsească un înlocuitor pentru mine.

– Mă înşală auzul sau ai cerut o ceaşcă de cafea?

– Auzul tău este foarte bun. Acum să vedem cum stai cu vederea. Neil trase sticla din buzunarul de la spate şi o aruncă la vreo trei metri în cutia cu gunoi. Ia răspunde-mi la o întrebare, Lou. Cum îi stă inelului ăsta pe degetul meu mic? Neil îl legăna încoace şi încolo înainte de a-şi apăsa buzele pe el.

– Arată de parcă n-ar fi de acolo. Ar sta mult mai bine pe degetul unei doamne pentru care a fost făcut.

– Categoric. Acum, altă întrebare. Sînt chiar atît de prost pe cît par?

– La dracu', nu. Eşti cel puţin de zece ori mai

prost.

– Greşeşti, Tăticule Mare. Am fost prost, cu adevărat prost, şi orb ca noaptea. Dar învăţ repede cînd trebuie. A spus Andreea unde se duce?

– Nu mi-a spus nimic decît că nu vrea s-o găseşti tu. Poţi s-o învinuieşti pentru asta?

– Nu învinuiesc pe nimeni în afară de mine. Mă duc să mă rad şi să fac un duş. Ţi-ar fi recunoscător dacă mi-ai aduce cafeaua aia cît sînt acolo.

– Două ceşti cu cafea, vine! Lou îi dădu o palmă şi plecă dansînd către uşă.

– Tati? spuse Neil, scoţîndu-şi cămaşa şi aruncînd-o la cutia cu gunoi unde stătea şi sticla.

– Da, fiule?

– Cînd m-a părăsit mama, am fost pierdut şi am făcut tot ce am putut ca să o întîlnesc în ceaţă. Andreea a îndepărtat aceasta şi m-a luat acasă cu ea. Dacă pleacă ea, va trebui să trăiesc neavînd nici măcar ceaţa ca să mă pot pierde în ea, pentru că acum văd foarte bine ce am făcut. Muzica a fost întotdeauna un drog pentru mine, de care am avut nevoie mai mult ca de băutură. Dar Andreea a făcut ca toate astea să pară ca nişte jocuri de copil. Am nevoie de ea, Lou. Chiar

cînd o uram pentru ceea ce a făcut, tot o iubeam. Am iubit-o întotdeauna. Crezi că mai am vreo şansă să mă mai iubească?

– Nu pe mine trebuie să mă întrebi. Cafeaua e pe drum.

Cînd Neil închidea uşa, greutatea lui se lupta cu speranţa. *Cum a putut el să se supere pe ea?*

Capitolul 18

La început a crezut că bate vîntul în fereastra dormitorului. Vaietul susţinut deveni mai puternic, ca apoi să se amplifice într-o cascadă de note.

Andreea aruncă bluza nestrînsă în geamantanul deschis de pe pat. Deşi îşi impuse să se facă a nu auzi sunetul dulce şi sinuos, grăbindu-se să împacheteze lucrurile, urechile ei, ca şi mîinile care-i tremurau, refuzau să o asculte.

Doar o proastă poate fi sedusă de tînguirea dureroasă a unui saxofon. Doar o proastă se putea lăsa vrăjită de cîntecul de sirenă, ca să

deschidă glasvantul.

Doar o proastă ca ea putea sta afară pe balconul de fier forjat, cu privirile aţintite, umplîndu-le cu imaginea omului care-i storsese inima şi venise înapoi să o ceară din nou în căsătorie... dar prea tîrziu.

El stătea pe trotuar în lumina lunii şi continua să-i cînte o melodie pe care nu o auzise niciodată. O melodie atît de pătrunzătoare, că ochii ei se umplură de lacrimi. Ea blestemă aerul rece şi îşi spuse că tremurul necontrolat al trupului ei se datora faptului că ieşise fără pardesiul pe care îl lăsase afară pentru călătoria de mîine.

Pardesiul. Tot ce-i dăduse el, ea lăsase acolo. În afară de amintirile pe care le împărţiseră amîndoi şi care o bîntuiau acum, cînd privea cum făceau buzele lui dragoste cu muştiucul şi cum degetele lui mîngîiau tastele aurite, simbolizînd sînii ei atît de delicaţi pînă de curînd; acum deveniseră grei şi plini. Pîntecele ei se cutremura şi se mişca, răspunzînd la mişcările lui ca şi cînd o atingea pe ea.

Aşa cum stătea acolo şi privea în jos la ochii lui rugători, platoşa ei dură risca să se topească. Andreea clătină din cap şi se retrase.

Cînd închise uşa balconului, muzica se opri.

Printre bătăile înnebunite ale inimii ei, auzi uşa din faţă a casei închizîndu-se şi apoi paşii lui grei suind treptele în grabă. Aruncă frenetic lucruri în geamantan.

– Şi unde mama dracului îţi închipui că ai să pleci cu alea? întrebă el, păşind mîndru în dormitor.

– Nu e treaba ta. Cum ai spus tu, foarte elocvent, mai devreme, *cară-te.*

– Nu înainte de a mă asculta ce am să-ţi spun.

– Îmi pare rău, Şmechere, dar de data asta nu mai vreau să ascult. Ai avut şansa şi ai dat-o pieirii. *Piei,* acum!

Andreea se hotărî să ia ce împachetase şi să renunţe la rest. Închise geamantanul şi apoi îl dădu jos din pat. Ocolind patul se izbi de pieptul lui. Încercă să nu dea atenţie faptului că purta o cămaşă curată şi scrobită, că faţa lui serioasă era ridată dar proaspăt rasă, şi încleştarea degetelor lui pe ea îi producea o senzaţie de căldură obişnuită.

Smucindu-şi mîinile, ea realiză cu întîrziere că asta îi dădea lui posibilitatea să pună mîna pe geamantan, făcîndu-l să alunece prin cameră, apoi să o prindă de umeri mîngîietor dar cu fermitate.

– Vrei să mă plesneşti? Loveşte-mă cît poţi de

tare. Nu intenţionez să te mai invit încă o dată.

– Nu, mulţumesc, am consumat deja destulă energie cu tine. Oricîte drepturi aş avea în viitor să te lovesc, tot nu mai avem nici un viitor.

– De ce? Fiindcă nu vrei să te căsătoreşti cu un idiot care ţi-a înşelat încrederea, refuzînd să asculte cînd ar fi trebuit să creadă în tine şi să uite de blestematele lui de legi?

Oricît de stupide erau legile lui nu erau mai stupide decît ea, care stătea acolo, înmuiată de atingerea lui şi sorbindu-i cu lăcomie fiecare cuvînt pe care-l spunea el cînd ar fi trebuit să-şi astupe urechile cu mîinile şi să-i trîntească uşa în nas.

– Cred că ele reprezintă destul de mult, spuse ea, făcînd un efort să-şi păstreze răceala din glas, deşi simţea cum se încălzeşte în faţa lui.

– Nu, *chère*, ele nu reprezintă nici pe jumătate cît păcatele mele faţă de tine. Nici o greşeală pe care ai făcut-o tu nu se compară cu ale mele.

– Îmi pare bine că realizezi asta. Presupun că mi-ai citit articolul?

– L-am citit. Şi mă simt ca şi cum am primit o directă în dinţi şi că-mi pierd minţile. Ţi-am făcut mult rău ţie, nouă. Toate acuzaţiile tale sînt adevărate: Că mă dau la fund cînd nu reuşesc, lăsînd

murdăria în urma mea ca să o cureţe altul. Încercînd să fug acasă la mama care era moartă, cînd casa mea era aici cu tine pentru totdeauna. Cum de m-ai putut iubi, este peste puterea mea limitată de înţelegere.

– Să nu-i zicem limită, spuse ea, ci doar lentă.

– Sînt cu adevărat un om îngrozitor, spuse el, sărutîndu-i palma. Nu un băieţel, nu mai sînt un băieţel, Andreea. Te rog să mă crezi că băiatul acela s-a dus să se odihnească alături de mama lui, iar acasă a venit un bărbat care îţi spune că a învăţat din greşeli, care vrea să-şi petreacă tot restul vieţii alături de tine. Începînd chiar din clipa asta. Înainte de a veni aici am dat o mulţime de telefoane. Unul dintre ele a fost la un editor căruia i-am promis o copie a articolului tău. Noroc că lucrează pînă tîrziu şi că nu i-am aruncat cartea de vizită. Nu ne avem chiar ca fraţii, dar el îmi dă din cînd în cînd cîte un telefon ca să mă invite la cîte un interviu. L-am simţit cum saliva, de la celălalt capăt al firului, cînd i-am propus o asemenea afacere mai dulce decît o pralină. Ţi-e destul? Sau vrei să auzi ce afacere am încheiat?

– Ai... ai sunat tu un editor din partea mea? *Cui îi mai pasă în ce termeni încheiase înţelegerea?* se gîndea ea, încercînd să-şi stăpînească

bucuria. Nici măcar nu-i păsa dacă vorbele ei vor vedea lumina tiparului.

– Nu numai atît, am negociat şi drepturile de autor. Sper să nu te superi, am stabilit cu el să te plătească nu pentru un articol, ci pentru două. E o mare noutate în lumea înregistrărilor, i-am asigurat exclusivitatea, dacă vei fi şi tu de acord.

– Exclusivitate... acord...? Era ameţită, apucîndu-se de braţul lui ca să se sprijine, iar el o ridică în braţe şi o aşează pe marginea patului, ţinînd-o atît de strîns, încît glasul lui fu voalat pentru că stătea cu gura pe gîtul ei.

– Aşa. Completat cu o fotografie şi cu povestea pe dosul discului pe care m-am angajat să-l înregistrez la o Casă de discuri independentă. S-a întîmplat să dau peste un prieten muzician care a intrat în acest gen de afaceri, anul trecut. El luptă să-şi facă un nume, dar este cinstit şi a fost încîntat cînd am încheiat un acord ca între gentlemeni la telefon. Imediat ce am terminat de vorbit la telefon, am alergat cît am putut de repede aici. Mă simt de parcă aş fi fumat un cartuş de ţigări. Am ajuns să fumez peste două cartuşe pe săptămînă. Gata, mă las de fumat, o tai cu fumatul.

Neil voia să se lase de unul dintre cele mai înrăite vicii ale lui? *Era* disperat? La fel de disperat

ca şi ea? Cîteva minute în care să fie ascultat de ea puteau să-i adauge ani de viaţă. Şi, Doamne sfinte, era posibil? Ani de viaţă petrecuţi împreună cu ea.

– Te ascult.

– Perfect, fii atentă. Nu este un contract obişnuit. Nu vreau bani în avans sau drept de autor. În loc de asta, vom avea acţiuni la compania lui, pe numele tău şi al meu. Şi în plus, voi avea deplinul control artistic. Inclusiv în arta copertării.

– Dar asta-i minunat, Neil, este... nici nu-mi vine să cred aşa ceva.

– Ba să crezi. Ghici a cui fotografie va fi pe copertă?

– A ta?

– Ia mai ghici. Albumul este intitulat „Andreea". Tu mi-ai inspirat fiecare notă. Problema este însă că m-ai inspirat atît de mult, încît am atîtea compoziţii cît pentru trei înregistrări. Gustul meu de profesionist îmi spune că vor fi cu adevărat bine. Sînt cele mai bune lucrări ale mele. S-ar putea să fie cazul şi de nişte prestaţii, să călătoresc puţin, dacă voi reuşi să te conving să nu mă părăseşti, poate că mă vei însoţi cînd va trebui să merg la drum, din cînd în cînd? Economiseşte-ţi banii şi lasă-mă să-ţi cumpăr un computer portabil cu care

să faci înregistrări. Mă tem că nu vor fi cele mai suculente reproduceri. Cel puţin, de cînd mi-am *curăţat* reprezentaţiile.

– Nu... fără scene în public?

– Cea din faţa clubului a fost ultima. Adulţii preferă să-şi rezolve problemele în particular.

– Dar cu sticla ta cum rămîne?

– La gunoi cu ea. M-am lăsat, pe bune. Zilele mele de băut, de unul singur sau de exces, s-au dus. Jur pe mormîntul mamii. Singura excepţie pe care o voi face va fi dacă o să fii dispusă să jucăm tăria trupului. Dar şi atunci, fără excese. Mîna lui alunecă pe piciorul ei şi-i masă uşor interiorul pulpei, care tremură scurt ca răspuns. *Mai ales atunci nu vreau să fiu toropit.* Nici acum şi niciodată de aici înainte. Ceea ce mă faci tu să simt, ceea ce este între noi, este un sentiment prea deosebit.

– Dar, Neil, spuse ea tremurînd, nu putem face nici o tăria trupului astă-seară.

– Ce spui, vrei ca totul să se fi terminat? Nu vrei să continue. El scoase inelul din degetul lui mic şi îl puse pe degetul ei unde era locul lui de la început şi unde va fi pentru totdeauna.

– Ce vreau să zic este... cum te-ai simţi să facem tăria trupului cu apă minerală?

– Apa minerală nu are gust rău, mai ales dacă trupul pe care-l sărut este al tău. Chiar dacă este atît de slab. Ţi-am făcut eu una ca asta, *chère*, să te fac să arăţi numai piele şi oase? Iartă-mă. Te rog, să mă ierţi, pen'că eu nu mă voi ierta.

Ea îi descheie nasturii cămăşii şi zăbovi cu un sărut pe pieptul lui.

– Fac un tîrg cu tine, Şmechere. Dar trebuie să respecţi regulile.

– Spune-mi-le şi le voi respecta pîn-ce moartea ne va despărţi.

– În cazul ăsta... Prima, vreau să te aud că-mi spui că mă iubeşti.

– La dracu', da, te iubesc. Te iubesc mai mult decît îmi iubesc muzica, mai mult decît orice regulă tîmpită a mea sau decît şi mai tîmpitele mele vicii. Andreea! Tu eşti singura femeie pe care am iubit-o. Şi jur că nu voi mai iubi niciodată alta.

– Foarte bine, murmură ea şi mişcă din degetul inelar. A doua. Mi-ar plăcea să mă ceri în căsătorie. Dar o cerere serioasă, nu una în joacă.

– Andreea, vrei să te căsătoreşti cu mine, la bine şi la rău, mai ales dacă îţi promit să fiu al dracului de cel mai bun bărbat pe care l-ai putea avea vreodată?

– Vreau.

– Atunci, îmi permiţi să pun acest inel pe degetul tău?

– Da, Neil, îţi permit.

Ea privi cum inima de diamant aluneca pe degetul ei şi simţi că cercul de aur mîngîietor şi cald intra ca să rămînă fixat. Neil îşi aplecă deasupra ei capul şi sigilă cu un sărut jurămîntul.

Andreea îi împinse capul mai jos pînă cînd i-l apăsă pe abdomen.

– Trei, spuse ea cu respiraţia aproape tăiată, abia putîndu-şi reţine bucuria, ce părere ai despre produsul factorial şi multiplicarea a două jumătăţi care formează împreună un întreg? Probabil că nu este o teorie matematică logică, dar noi facem o nouă ecuaţie. Ştii, unu şi cu unu fac trei?

Neil rămase liniştit, apoi, brusc, o lăsă în jos cufundîndu-o în saltea, faţa lui nerăbdătoare, plină de speranţă mişcîndu-se pe deasupra ei.

– *Chère,* nu vrei să zici că...

– Patru a fost întotdeauna şi numărul meu norocos, Neil. Aşa că poate avem norocul să fie gemeni. Mi-ar plăcea să parafăm înţelegerea cu un sărut, ca să le recuperăm pe cele pierdute.

El o mîngîie posesiv pe abdomen în timp ce gura lui o revendica pe a ei într-o unire devastatoare. Un sărut înfometat, o împerechere înne-

bunită a buzelor, plină de patimă şi de foc.

– Fă dragoste cu mine, *chère.* Vreau să fac dragoste aşa cum nu am mai făcut niciodată pînă acum, şopti el cu înverşunare, în timp ce mîngîierile rătăceau pe trupul ei. Asta nu am vrut. Nu am vrut deloc. După ce mototolim bine cearceafurile, tu ai să te odihneşti puţin pînă cînd am să fac cea mai bună *jambalaya* pe care ai mîncat-o vreodată. Te îngraş eu.

– Asta îmi place într-adevăr. Dar nu sînt de acord dacă nu împarţi mîncarea cu mine. Ea lovi uşor găurile din obrajii lui şi cu glas înăbuşit, îi spuse: Arăţi ca dracu'.

– Nu m-am simţit niciodată atît de aproape de cer. Ce-ai zice să încheiem seara în oraş cu *beignete,* şi apoi să ne întîlnim cu Lou şi Liza la aeroport? O să luăm primul avion non-stop pentru Las Vegas, apoi ne vom duce în luna de miere în New England înainte de a-ţi veni mintea la cap. Vrei?

– Cu o condiţie.

– Spune-o, doamnă Grey. O zeciuială pentru un dans, un sfert din banii luaţi pe un cîntec, sînt ai tăi şi sînt bucuros să plătesc. Hmmm, ce titlu grozav: „Zeciuială pentru un dans", „A patra parte pentru un cîntec", „Sînt ai tăi, şi sînt bucuros să-i plătesc". Ai să te superi dacă am să compun

puţin în luna de miere? Se pare că Simon mă cheamă la rampă.

– Spune-i lui Simon că eşti ocupat şi că o să-l contactezi tu mai tîrziu.

– S-a făcut. Deci, care-i condiţia?

– Înainte de a mă îngrăşa şi să ne grăbeşti pe toţi la aeroport, mi-ar plăcea să ne uităm la *Tata Ştie Cel Mai Bine*.

– Ssst! mormăi el lipit de pîntecele ei. Avem tot timpul să facem propriul nostru film, acasă, care va întrece orice reluare, pen'că vor fi întîmplările noastre şi vor fi adevărate. Ai încredere în mine, *chère*. Aşa cum am avut şi eu întotdeauna încredere în tine, şi mereu de aici încolo, fără discuţie. Sînt eu un tip care învaţă încet, dar ceea ce învăţ, durează. Cum îşi făcea drum în jos sărutînd-o, ea îi prefiră părul cu degetele şi oftă fericită:

– Se pare că astă-seară Tata *ştie* cel mai bine.

Sfîrşit